

**BIGGLES
V DŽUNGLI**

W. E. JOHNS

BIGGLES V DŽUNGLI

T & M

PRAHA 1997

© W. E. Johns, 1942

Jacket Illustration Zdeněk Burian, Petr Barč

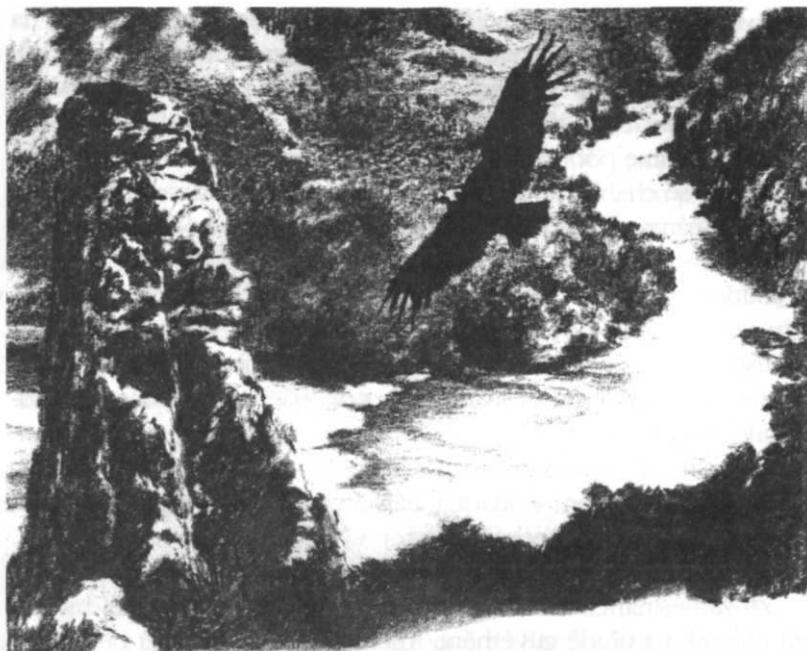
© Zdeněk Burian – dědicové, 1997

© Petr Barč, 1997

Illustrations © Petr Barč, 1997

Translation © Pavel Kaas, 1997

ISBN 80 – 85773 – 81 – 3

KAPITOLA PRVNÍ

BIGGLES POTKÁVÁ STARÉHO PŘÍTELE

Mnohaletým užíváním zašlý obojživelný letoun mířil ve výšce šesti tisíc stop přímo na jih pod azurovým středoamerickým nebem. Pod levým křídlem letounu ubíhala do nekonečné dálky modrá pláň Atlantického oceánu. Na pravé straně se rozkládal pobřežní prales jako obrovský zelený koberec, který se na obzoru rozplýval v purpurovém oparu. Přímou pod trupem letounu vyznačovala hranici mezi pevninou a mořem křivolaká bílá čára příboje.

Stroj nesl tři pasažéry. U řízení seděl major Bigglesworth známý spíše jako „Biggles“. Na nouzovém sedadle vedle něj seděl jeho chráněnc „Ginger“ Hebblethwaite s pohledem

upřeným z okna na dost jednotvárné panorama, které se mu nabízelo, a za nimi sledoval na kompasu kurz stroje jejich spolubojovník a přítel kapitán „Algy“ Lacey. Dokončil výpočty a naklonil se k nim.

„Právě míjíme pobřeží Britského Hondurasu,“ oznámil.

Biggles se chabě usmál. „Jsi trochu pozadu, kamaráde. Pokud se nepletu, máme už před sebou Belize, hlavní město kolonie.“

„Půjdemě dolů?“ otázal se Algy.

„Budeme muset,“ odpověděl Biggles. „Ten ohavný protivítr, kterým se prodíráme od samotného rána, mi narušil plány. Ubral nám spoustu času, takže musíme doplnit palivo i olej, abychom mohli pokračovat. Nemám chuť se tu někde pokoušet o krkolomné nouzové přistání.“

„Chceš říci, že budeš přistávat v Belize?“

„Kde jinde? Je tam základna Pan-American Airways. Tam nám snad trochu šťávy přenechají.“

„Ty tam někoho znáš?“

„Ze zaměstnanců Pan-American neznám nikoho, ale měl by tam být chlapík na úřadě guvernéra. Jmenuje se Carruthers a pevně věřím, že ho v Belize najdeme. Kdysi, když ještě pracoval jako britský vicekonzul v La Pazu v Bolívii na opačné straně kontinentu, jsem mu prokázal jakousi službičku. Mohli bychom ho navštívit. Pokud zde dosud pracuje, jistě rád splatí svůj starý dluh tím, že nám poskytne útočiště. Ostatně myslím, že nás rád uvítá v každém případě. V Bohem zapomenutém hnízdě, jako je Belize, jistě mnoho návštěv nemívá.“

Zatímco hovořil, přiškrtil Biggles plyn a nechal klouzat letoun stále níže směrem k nevelkému městu, které se rozkládalo na pobřeží s temným pralesem v pozadí. Nikterak nespěchal, neboť, po předlouhém čase, neměl trojlístek v plánu nic vážnějšího, než v příjemném klimatu strávit čas, kdy Londýn sužuje protivná zima, a shlédnout kus světa.

Celý výlet byl převážně Gingerovým dílem. Zrzek silně znuděný dlouhotrvající nečinností pohrozil svým přátelům, že

pokud se nerozhýbou, odletí jim obojživelným letounem zvaným *Tulák* sám. Biggles smířlivě navrhl výlet do Střední Ameriky, kde chtěl při této příležitosti prověřit možnosti využití letectva při spojení britských držav na pevnině s koloniemi v Západní Indii. Zároveň prohlásil, že na splnění tohoto záměru nehodlá bezpodmínečně trvat. Šlo zkrátka jen o to nalézt jakýkoliv cíl letu, aby se vyhnuli bezcílnému potulování.

Cesta až dosud probíhala bez událostí, které by stály za zmínku. Dobrodružství, ve které Ginger tajně doufal, se stále nedostavovalo. Začínal se opět nudit, a nijak to neskrýval. Ve chvílích odpočinku při krátkých mezipřistáních se proto rozhodl pro chytání motýlů, jejichž krása jej přiváděla stále blíže k hlubšímu zájmu o entomologii.

Biggles na něj mrkl: „Víš vůbec něco o Hondurasu?“ otázal se jej.

Ginger zavrtěl hlavou. „Ne. Kdybych jednou neviděl název téhle země na poštovní známce, nevěděl bych, že existuje. Co je na Hondurasu zajímavého?“

„Nevím o ničem zábavném,“ odpověděl Biggles zamyšleně. „Nijak se neliší od zbytku Střední Ameriky. Mimo území hlavního města to bude podle mého názoru pěkná divočina. Slyšel jsem jen, že z Hondurasu pochází nejlepší mahagonové dřevo. Z našeho hlediska je na celé zemi nejzajímavější Neznámá řeka, pokud si chceme dopřát trochu toho leteckého průzkumu.“

„Neznámá řeka? Vždyť to nedává smysl,“ zaprotestoval Ginger. „Buď to se ví, že řeka je, nebo ne. Pokud se o ní ví, pak je přece známá. Pokud ne, co s tím?“

„Pokud vím já, nikdo se o ni nestaral,“ odpověděl Biggles. „Prozkoumáno je její ústí, ale horní tok nebyl dosud probádán. Předpokládá se, že pramení kdesi v Guatemale, která s Hondurasem sousedí.“

„Proč nebyla prozkoumána?“

„Nikdo nejspíš neměl energii, peníze ani důvody k tomu, aby se o to pokusil.“

„Tak proč se o ni někdo zajímá dnes?“

„Protože se o ní občas objeví v novinách zmínka v souvislosti se ztraceným Carmichaelovým pokladem. Před nedávnem o tom byla reportáž i v rozhlase.“

Ginger sebou trhl a zprudka se napřímil. „Poklad? Proč jsi to neřekl rovnou? To už zní daleko líp. Povědej.“

Biggles se smutně pousmál. „Bál jsem se, že pokud se zmíním o pokladu, chytíš se toho. Nepouštěj se do žádných divokých úvah! Nehodlám se vydat na výpravu za pokladem.“

„Jistěže ne,“ souhlasil Ginger naoko lhostejně, „ale snad bych o tom mohl vědět víc, nebo ne?“

„Proč by ne?“ řekl Biggles. „Je to stará historie, spíš by se dalo říci legenda. Tahle země je opředena legendami o pokladech. Pokud si vzpomínám, začal tenhle příběh v roce 1860 či tak nějak, kdy muž jménem Carmichael, který cestoval napříč Hondurasem, zachránil život dvěma indiánům. Na oplátku mu zachránění slíbili ukázat místo, kam ukryl Montezuma před Španěly poklad. Vydali se na cestu, až došli do rozbořeného města. Carmichael vyryl svou značku na chrám – nebo spíše na trosky chrámu – pod nimiž podle indiánů mělo být zlato skryto. Pak se vydal pro pomoc. Když se později vrátil, nenašel nejen chrám, ale ani město. A nenašel ho již nikdy ani nikdo jiný, přestože při pátrání bylo objeveno několik dalších starobylých měst. Pravdou je, že džungle jich již vydala tolik, že nikdo není schopen určit, které je to pravé. Ať je tomu jakkoliv, ve Střední Americe snad nenajdeš člověka, který by o Carmichaelově pokladu neslyšel. Došlo i k několika pokusům nalézt jej, jediné, co však bylo nalezeno, byly pozůstatky dávné vyspělé civilizace. To je vše.“

Gingerův pohled nabyl zadumaného výrazu. „Když už jsme tady, mohli bychom se pokusit shromáždit všechny informace, které jsou k dispozici,“ řekl s nadějí ve hlase.

„K čemu to?“ zeptal se chladně Biggles.

„No, myslím, nechci vám navrhnout nějaké divoké dobrodružství, nic takového. Ale když už jsme se dostali tak blízko...“

„Co se týká mne, nehodlám se dostat nijak blízko,“ prohlásil Biggles. „Jediné, co bys pravděpodobně v džungli našel, by byli indiáni, moskyti, klíšťa, pijavice, hadi a pár dalších divných radovánek. A pokud bys nenašel ty je, oni by si tě našli docela určitě. Představa tropického pralesa může vypadat velice lákavě, avšak pobyt v něm bývá občas velmi nepříjemný. Můžeš mi věřit, já to vím.“

„Copak do toho pralesa nikdo nikdy nevšlechl?“

„Ale ano. Sběrači kaučuku a chicle – převážně domorodci.“

„Chicle? Co je to?“

„Látka, ze které se vyrábí žvýkačky – alespoň její základní surovina. Stejně jako kaučuk jde o šťávu ze stromů. Chicle je nejvýznamnější vývozní surovina celé kolonie.“

Ginger zavrtěl hlavou. „Připadá mi to celé jako málo zajímavý podnik.“

Tím hovor skončil, protože Biggles věnoval veškerou pozornost přistávacímu manévru. Přistával v pruhu ohraničeném bójemi a větrolamem, který podle jeho názoru sloužil jako nouzová přistávací plocha pro letouny Pan-American, křižující pobřeží od Spojených států po Argentinu. Místní správce jim ochotně umožnil ukotvit letoun a přislíbil jim možnost natankování. Letci, spokojení s přijetím, se vydali do města utišit hladové žaludky, vyhledat nocleh a – pokud dosud působí v kolonii – i Carrutherse.

Potkali jej právě když odcházel z úřadu, a po nezbytných pozdravech a představování trval Bigglesův známý na tom, že hosté musí bydlet po dobu svého pobytu v jeho bungalovu.

Ginger, ačkoliv se snažil nedat to najevo, byl poněkud zklamán skromností a malou rozlohou Belize, představoval si, že hlavní město britské kolonie by mělo mít důstojnější tvář. Uvědomil si, že není nic zvláštního na tom, když se jim podařilo Carrutherse potkat. Správa kolonie ani nevyžadovala příliš

početný personál. Dověděli se, že Carruthers působí jako vicekonzul kolonie, ale protože byl v současnosti nejvyšší vládní zmocněnec na dovolené, zastával jeho místo. Bigglesův přítel byl mladý, asi třicetiletý muž, s pronikavým pohledem modrých očí a úzce zastřiženým knírem, který ani nenuceným chováním nedokázal zakrýt stálou ostražitost a autoritativní rysy.

„Řeknu vám, Carruthersi,“ prohlásil Biggles nad šálkem kávy po obědě, „že jste od té doby, co jsem vás naposledy viděl, docela zestárl.“

„Divíte se?“ V Carruthersově hlasu zazněl trpký podtón. „Myslíte, že je to tím podnebím?“

„Ne tak docela, ačkoliv je samozřejmě vyčerpávající. Pokud chcete rychle zešedivět, zkuste udržet kontrolu nad tisíci mil džungle s hrstkou lidí. To je to, s čím se neustále potýkám. Víím, že to nezní pravděpodobně, a možná si myslíte, že nemám dohromady co dělat, ale můžete mi věřit, že mám plné ruce práce.“

„Čím vás ta džungle tak zaměstnává?“ zeptal se Algy.

„Ani ne tak džungle, jako lidé v ní.“

„Nepřátelské indiánské kmeny?“

„Těch je tu samozřejmě spousta, ale pokud je necháme na pokoji, sami nám potíže nepůsobí. Před nedávnem však došlo, jak se zdá, k nějakému konfliktu mezi nimi, sběrači chicle a dalšími příchozími z pobřeží, a to v oblastech horního toku řeky. Vypadá to, jako by se indiáni organizovali. Domorodci z pobřeží tvrdí, že organizovaní jsou, ale jen z toho těžko vytuším, oč vlastně jde. Existuje verze, zatím spíše jen pověst, o člověku, který si nechává říkat Král pralesa. Jakou však v celé záležitosti hraje roli, pokud vůbec existuje, se mi dosud zjistit nepodařilo. Je v podstatě nemožné oddělit fámy od pravdy. Pokud je pravdou byt' jen polovina z toho, co jsem slyšel, pak je za vším někdo, kdo tahá za nitky. Jsem za zemi zodpovědný, a dělá mi to proto starosti. Pokud by došlo k nějakým vážným nepříjemnostem, vina padne na mne.“

„Ale pokud se vám ten Král pralesa nepokouší překážet, v čem je potíže?“ otázal se Biggles.

„No – někdo se o to začíná pokoušet – on nebo někdo jiný, ale zatím pouze tápu. Jak asi víte, velmi důležitou místní surovinou je chicle, kterou sbírají domorodci. Ti se nyní odmítají vydávat do oblastí na horním toku řeky, což znamená, že sběr nepokračuje tak, jak by měl. Zarážející je však skutečnost, že podle zpráv, které máme, je z Hondurasu do USA dováženo stále stejné množství té suroviny. Odkud pochází? Kdo ji sbírá? Kromě toho všeho jsem nedávno dostal zprávu z ministerstva vnitra, že ve vnitrozemí zmizeli tři běloši. Nemám o tom dosud všechny potřebné podklady, podle všeho se tam však vydali na jakousi bláznivou výpravu za pokladem.“

„Takže tu poklad je?“ vskočil do hovoru Ginger.

Carruthers pokrčil rameny. „Domnívám se, že všechny ty pověsti musejí mít nějaký základ. To zlato údajně spatřil před řadou let člověk jménem Carmichael. Mimo to nevím nic víc, nežli vy. Nevím jak se ti tři bílí muži dostali do vnitrozemí bez oficiálního povolení. Netuším ani, proč se tam vydali, aniž by nám to předtím ohlásili, abychom měli v případě potíží alespoň hrubou představu o místě jejich pobytu. Poslední zpráva o nich pochází od Neznámé řeky. Na dvou z nich by mi nemuselo nijak zvlášť záležet, ale ten třetí má bohatého a vlivného otce ve Spojených státech. Ten muž se trápí a dělá nám potíže, neboť nedokážeme jeho syna najít.

Pokud totiž chlapík, který si říká Král pralesa, skutečně existuje, a ti tři se mu znelíbili, pak již možná mají proříznutá hrdla. Takže vidíte, že mám celkem vzato únavnou a nevďěčnou práci. Můj nepočetný personál tráví všechnen čas zajišťováním běžných záležitostí ve správě. Je nemyslitelné a nemohu jim dovolit, aby plýtvali časem při hledání neukázněných ztracených lidí, ať to jsou sběrači chicle nebo Američané. Teď se sem údajně chystá americká archeologická výprava, která si tu hodlá potvrdit platnost svých hypotéz. Pokud se do pralesů

vypraví, mohou snadno přijít o životy. Pokud je tam však nepustím, spustí ryčný povyk ministerstvo zahraničí.“

„A co tam vůbec chtějí dělat?“ zeptal se zvědavě Biggles.

„Pokračovat ve výzkumu rozvalin, jichž je v džungli víc než dost. Je totiž pravdou, že se americkým vědcům podařilo dosáhnout významných objevů v místech, kde stála dvě starobylá města zvaná Tickal a Uaxactun. Nyní chtějí lokalizovat další rozvaliny, o kterých dostali zprávy. Nemělo by to být nijak obtížné, protože mnoho starých opuštěných měst je korunováno pyramidami podobnými egyptským. Jsou ohromné, a přestože jsou ukryty v džungli, jejich vrcholky jsou mnohdy vyšší nežli nejvyšší patro pralesa.“

„Je zřejmé, že vám nezbude nic jiného než se přesvědčit, zda Král pralesa skutečně existuje,“ prohlásil Biggles. „Pokud ano, musíte jej najít a zatknout. Do té doby nebudete mít klid.“

Carruthers se trpce zasmál. „Zatknout ho? Jak? Jen tak pro začátek, kdo ho vůbec půjde hledat?“

„Nemáte žádné zprávy o jeho sídle?“

„Žádné. Domorodci vyprávějí podivnou historku o tajném městě v džungli, která mi však nepřipadá ani za mák pravděpodobná.“

„Ale pokud by to nebyl výmysl, dopadení toho lotra by nemělo být obtížné.“

„Možná. Pravděpodobnější však je, že byste ho hledal celá léta bez úspěchu.“

„Souhlasím, pokud by se pátralo po zemi. Měl jsem ale na mysli pátrání ze vzduchu.“

„To by bylo něco úplně jiného,“ souhlasil Carruthers. „Já tu však bohužel letadla nemám. Nedostanu ani nový člun, natož pak letoun.“

Biggles se usmál. „Jedno bych měl,“ připomněl. „S radostí vám je zapůjčím.“

„Děkuji vám, ale kdo s ním poletí? Nejsem pilot, a kromě toho se v džungli vůbec nevyznám.“

Biggles vytáhl cigaretu a zamyšleně ji promnul na hřbetě ruky. „Nikam nespěcháme,“ řekl. „Našli bychom si čas k malému okružnímu letu, pokud by o něj byl zájem. Zdá se, že v džungli je spousta věcí k vidění. Staré pyramidy, zbořená města, ztracení Američané, záhadný zlatý poklad... Mohli bychom najít něco docela zajímavého. Pokud to objevíme, zaznačíme to na mapu a budeme vás informovat. Mohlo by to pomoci.“

„Pomoci? To bych řekl, že by to mohlo pomoci!“ nadšeně vykřikl Carruthers. „Myslíte svou nabídku vážně?“

„A proč ne? Nemáme nic konkrétního na práci. Abych řekl pravdu, zamýšlel jsem stejně z pouhé zvědavosti podniknout let proti toku Neznámé řeky, ačkoliv jsem o tom ostatním ještě neřekl.“

„Byl by to kus záslužné práce i kdybyste neměli nalézt nic jiného,“ poznamenal Carruthers. „Pokud se toho úkolu ujmete, budu vám nesmírně vděčný.“

„Považujte akci za dohodnutou,“ prohlásil Biggles.

„Výborně. Máte k ní úřední povolení. Kdy hodláte odstartovat?“

Biggles pokrčil rameny. „Na tom v podstatě nezáleží. Pokud se týče mne, mohu letět zítra. Nejsou-li ostatní příliš unaveni...“

„Já unavený nejsem,“ skočil mu rychle do řeči Ginger. „Zní to všechno lákavě a zajímavě. Vždycky jsem rád po něčem pátral.“

„Skvělé. Pokud jsi s tím, Algy, srozuměn, odstartujeme zítra ráno,“ uzavřel Biggles.

O hodinu později se za zvuků žabí serenády z blízké bažiny odebíral Ginger na lůžko, kde se oddal snům o divokých vladařích džungle a ztracených Američanech zápasících na vrcholku pyramidy o poklad.

KAPITOLA DRUHÁ

NEČEKANÉ SETKÁNÍ

Když první paprsky tropického slunce prozářily východní oblohu zlatem a tyrkysem, začal se zdvihat mlžný opar, který visel nad nehybnou hladinou jezera. Odhalily se dosud zakryté četné ozdoby hladiny. Leknín s obrovskými kruhovitými listy připomínajícími desku stolu, třepetavý kolibřík nad ním, podobný ožvlému rubínu se smaragdovou náprsenkou a třípalcovým zobáčkem ponořeným do bělostného květu i jakýsi zvláštní kmen, který se střídavě nořil a vynořoval a neustále se přesouval po hladině. Dalším předmětem na jezeře byl obojživelný letoun, na jehož přídi se skvělo jediné slovo – *Tulák*.

Letadlo se na hladině mírně zakolébalo, až jeho boky pokropila jemná vodní sprška, když se nad středovým palubním průlezem objevila zrzkova hlava a za ní hlaveň pušky. Ticho, které vládlo v okolí, nemělo trvat dlouho. Vzápětí bylo přerušeno výstřelem. „Kmen“ sebou křečovitě zazmítal a rozvířil vodu do zpěněných vln, než se naposledy ponořil. Z blízkého lesa se s vrískotem vzneslo hejno zelených papoušků. Ginger se protáhl ven celý a se zájmem sledoval místo, kde aligátor zmizel.

„Dostals’ ho?“ zavolal Biggles z trupu stroje.

„Myslím, že ne, ale trochu jsem ho určitě polechtal,“ odvětil zrzek. „Byla to ta bestie, co tu slídila v noci.“

Po okolí se znovu rozhostilo ticho a Ginger se usadil na trupu letounu s pohledem dychtivě upřeným k zelené hradbě lesa. Pomalu klouzal očima po mohutných kmenech stromů ztrácejících se nahoře v hustém listoví. Po nich i mezi nimi se pnula spleť lián jako fantastická kabelová síť. Dole byla země poseta okvětními lístky spadlými z květů skvoucích se vysoko ve větvích. Popínavé kapradiny a orchideje svou spleť vzdušných kořenů ještě víc zahušťovaly již tak neprostopnou síť

přízemní vegetace. Poblíž jezera se tyčily ohromné stromovité kapradiny s vějíři listů širokými jistě dvacet stop. V okách sítě lián a kořenů poletovali kovově modří a zářivě žlutí motýli. Na jedné z větví posedával tukan s obrovským červenočerným zobanem, který se těžce vznesl, když se k němu přiblížila tlupa dlouhorukých chápanů.

Toho rána, které následovalo po rozhovoru s Carruthersem, se oboživelný *Tulák* vydal proti proudu Neznámé řeky, přičemž jeho osádka střídala let s plavbou. Na samotné řece strávila tři noci, než dosáhla jezera, nehybné vodní plochy skryté v džungli stovky mil od pobřeží a tedy i od civilizace. Osádka došla k rozhodnutí, že právě zde bude vhodná základna pro průzkumné cesty do okolí. Až dosud klidný průběh výpravy nic nenarušovalo, a tak veškerá výzbroj a výstroj, s jejímž využitím průzkumníci počítali, zatím zahálela.

„Už vstáváte?“ zavolal Ginger do útrob stroje.

„Právě teď“, ozval se Biggles.

Ginger brblal, protože se nemohl dočkat opuštění kotviště. Na břeh nemohl, neboť letoun byl ukotven tak daleko od něj, aby se osádka nemusela ve spánku zbytečně přátelit s moskyty a dalšími přítulnými příslušníky hmyzí říše, kterými kraj oplýval. Během několika minut se však objevil Biggles a *Tulák* byl připraven na další průzkumný let. Vzápětí zaburácely motory a stroj vyrazil po modravé hladině. Až doposud nezahlédli členové výpravy žádnou z pyramid, které jim sliboval Carruthers, ačkoli se dle Bigglesova odhadu nacházeli právě v oblasti, v níž ležela ona dvě starobylá města, Tickal a Uaxactun, kde provedla americká archeologická výprava své objevné vykopávky.

Ze vzduchu se scenérie krajiny jevila jako jednotvárná. Kam dohlédlo oko, ležela nedozírná pláň džungle, hýřící zelení a táhla se až ke vzdálenému obzoru. Byla přerušena pouze v jediném místě. Daleko na západě se zář slunce odrážela v dalším jezeře, o němž se Biggles domníval, že již leží v Guatemale. Ne snad, že by v dohledu bylo cokoli, co by

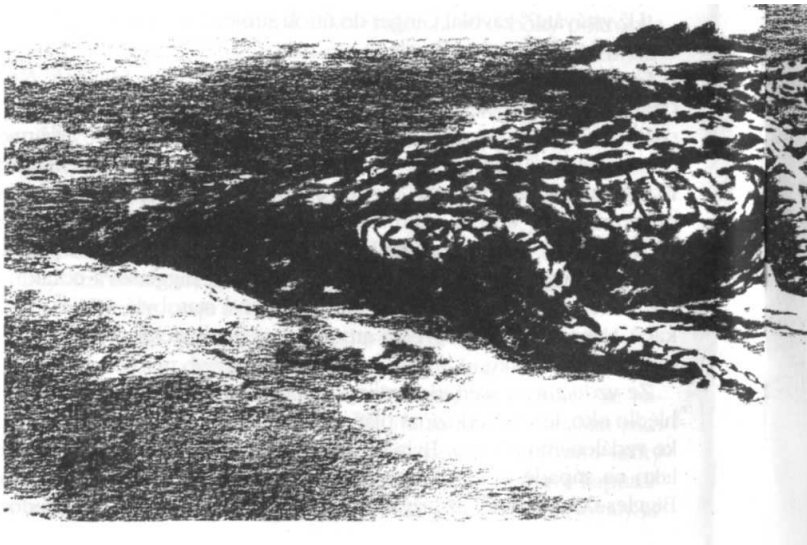
připomínalo vyznačení hranic. Stejně jako ve většině zemí tropické Ameriky se i zde museli obyvatelé spokojit s předpokladem, že se hranice táhne někde v pralese, ale nikdo ji nedokázal přesně určit. Chápanům, lenochodům a dalším obyvatelům pralesa to ovšem nevadilo a nelámali si s tím hlavu ani Biggles. Okřídlený *Tulák* pomalu stoupal vzhůru.

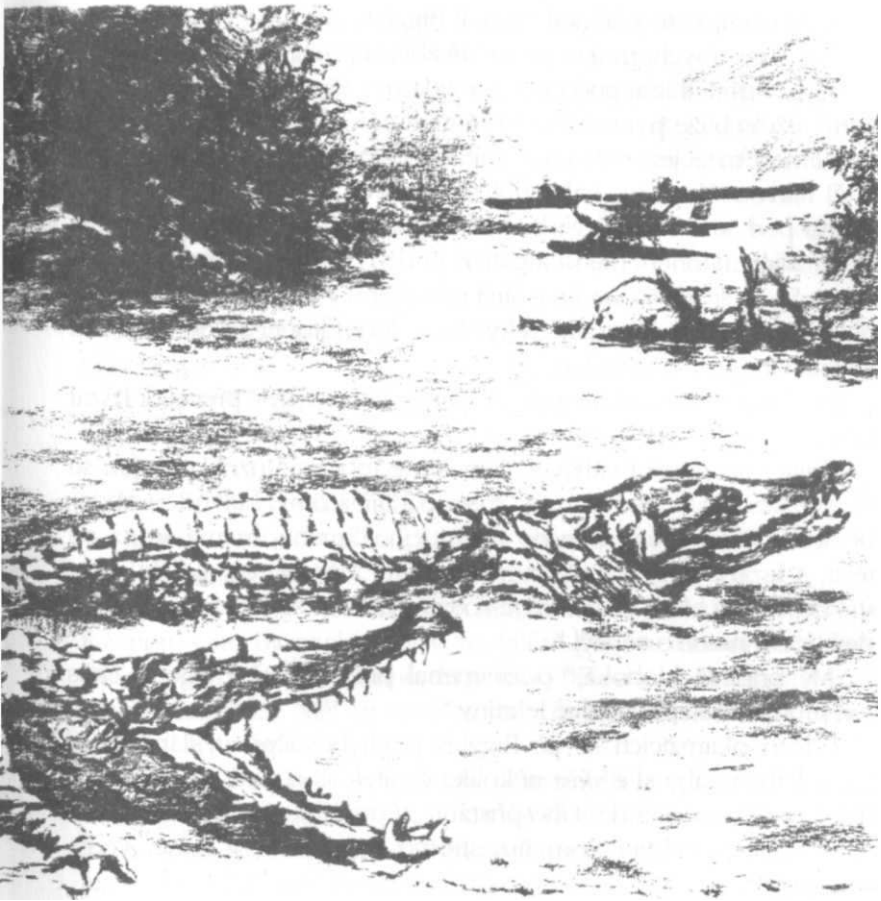
Po chvíli se krajina pod nimi přece jen mírně změnila. Místy se zjevil pás otevřené pampy nebo dokonce zvlněná louka, ačkoli i zde přehrazovaly otevřenou plochu časté shluky stromů, keřů nebo skalisek. Biggles ostatním vysvětlil, že se obecně předpokládá, že tyto plochy byly vymýceny obyvatelstvem, které zde sídlilo v minulosti. Džungle je však opět zarůstala a nebude trvat dlouho, a prales je ovládne a pohltí. Vrcholek jedné z pyramid spatřil jako první Ginger. Popadl Bigglese za paži a vzrušeně ukázal: „Podívej se! Tamhle!“

Biggles ubral plyn a stroj klesal, takže za chvíli nebylo nejmenších pochyb o tom, co zrzek zahlédl. Poblíž první se tyčily další dvě pyramidy, ne již tak vysoké, přesto však přesahující vrcholky pralesních velikánů.

„Řekl bych, že to je Tickal,“ pravil Biggles.

„Navrhuji, abychom si to prohlédli zblízka,“ ozval se Ginger.

Biggles přelétl kraj pod nimi pohledem, a přestože si všiml jezera, které leželo blíže pyramidám nežli to, z něhož vzlétli, měl pocit, že vzdálenost mezi jezerem a rozvalinami je značná. Pochybovačně zavrtěl hlavou. Když se však přiblížili k rozvalinám ještě víc, zahlédl přímo pod sebou další vodní plochu, kterou jim dosud zakrývala zeleň. Byla mnohem menší a patrně nešlo o jezero v pravém smyslu slova. Spíše se zdálo, že šlo o širší proláklinu v zemi, kterou zaplavil některý z přítoků Neznámé řeky. Na jednom konci se do ní proud vléval, na opačném vytékal.

„Což tady?“ ukázal Ginger. „V tom plivátku bys přece dokázal přistát.“

Biggles se zatvářil váhavě. „Dlouhé je to dost,“ uznal. „Bojím se ale překážek. Do takových řek často padají stromy, hlavně za období dešťů. Pokud narazíme do plovoucího kmene, máme se na co těšit. A kromě toho ani neznáme hloubku. Mnohé ze spadlých stromů neplují na hladině. Pokud je voda mělká a některé kmeny leží na dně, roztrhneme o něj kýl.“

„Mě připadá hluboká,“ poznamenal přesvědčivě Ginger. „Zkus ten pruh, kde nejsou žádné lekníny.“

V těch okamžicích se již Biggles pochybovačně vykláněl přes okraj kabiny, aby si z výše několika desítek stop nad hladinou kriticky změřil místo budoucího přistání. „V pořádku,“ pronesl poté, co se obloukem vyhnul korunám stromů na opačném konci vody. „Zkusíme to.“

Naklonil stroj do ostré zatáčky, otočil ho a začal přistávat. Poslušný letoun se velmi pomalu blížil k pásu, o němž hovořil Ginger. Žádné překážky se v dohledu neobjevily a potom kýl *Tuláka* rozčeřil hladinu a vzápětí na ni dosedl celý. Ku břehu se rozběhl vějíř vln. Letadlo zpomalovalo.

„Vynikající!“ vykřikl Ginger. „Zkus to trochu blíže ke břehu! Tam!“ ukázal rukou. „Zdá se mi, že vidím mělkou písčinu.“

Pilot navedl stroj udaným směrem a zastavil ho s přídí zlehka se dotýkající výběžku hrubého písku. „No, tak jsi mě umluvil,“ řekl. „Snad nás za tu tvou hříšnou chtivost dobrodružství nic nepotrestá.“

Šklebící se Ginger se právě chystal vyskočit na břeh, když ho Biggles uchopil za paži. „Stůj!“ řekl příkře s pohledem upřeným na břeh.

„Co tam vidíš?“ zeptal se Algy, který z tónu Bigglesova hlasu vycítil nebezpečí.

„Vidíte totéž co já, nebo se pletu?“ otázal se tiše Biggles. „Hned na kraji lesa pod těmi červenými orchidejemi.“

Ostatní se upřeně zahleděli naznačeným směrem. „Panebože, to je člověk!“ vydechl Algy.

„Zbraně s sebou,“ přikázal krátce Biggles, a s revolverem v ruce šlápl do mělké vody.

Muž ležel zpola v lese obrácen hlavou k jezeru s jednou rukou nataženou, jako by znehybněl v zoufalém pokusu dostat se k vodě. Bylo na první pohled zřejmé, že nejde o bělocha, nepochybně patřil mezi domorodce. Měl na sobě pouze cáry košile a roztrhané modré kalikové kalhoty.

„Je mrtvý,“ zamumlal Ginger, když se přiblížili.

„Nemyslím,“ řekl Biggles. „Pokud by byl mrtev, alespoň pokud by byl mrtev déle než hodinu či dvě, našli bychom na něm stopy. V pralese i ve vodě bloudí neustále armáda hladových tvorů, kteří slídí po potravě.“

Biggles poklekl k ležícímu muži a obrátil ho na záda. Byl v bezvědomí. „Ztratil spoustu krve,“ pokračoval, a ukázal na velkou rudou skvrnu na mužových kalhotách. „Musíme zjistit, od čeho to má.“ Vytáhl nůž a rozřízl látku, takže odhalil ránu. „Postřelen,“ řekl úsečně.

„Řekněte mi, kdo mu to v divočině u všech hromů mohl udělat? Vypadá to, jako bychom tu nebyli sami.“

„Co tu vůbec ten chlapík mohl hledat?“ ozval se Algy.

„Řekl bych, že je to sběrač chicle nebo kaučuku,“ odpověděl Biggles. „Slyšeli jste přece, že se chicle pořád sbírá volně v lesích.“ Vzhlédl k Algymu. „Skoč pro láhev brandy a lékárníčku. Musíme pro toho ubožáka udělat, co se dá.“

Vyčistil střelou roztržené stehno a ovázal ránu, zatímco druzí dva letci se pokoušeli zraněnému s pomocí brandy a vody navrátit vědomí. Jejich snažení brzy přineslo ovoce a ležící muž otevřel oči. Okamžitě se s děsem v očích pokusil vstát, ale přidrželi ho jemně na zemi.

„Zajímalo by mne, jakým jazykem mluví,“ řekl Ginger.

„Pokud pochází z Belize, měl by umět aspoň pár slov anglicky,“ odpověděl Biggles. „Pokud s ní neuspějeme, zkusíme španělštinu.“ Pronesl několik slov k zachráněnému, a jakmile uviděl, že rozumí, ujistil jej, že se nemá čeho bát.

Společnými silami se jim podařilo usadit jej do pohodlnější polohy. Ginger si při pohledu zblízka uvědomil, že muž je starší, než napoprvé odhadoval. Nyní mu hádal asi padesát let. Výraz jeho vcelku příjemné tváře byl trochu divoký a plet' tak tmavá, až zrzek usoudil, že v rodokmenu nalezeného chlapíka budou nejen indiánští, ale i černošští předci.

Muž se posadil a nevěřicně si prohlížel své zachránce.

„Jak se jmenujete?“ otázal se jej Biggles.

Člověk před nimi zamumlal jakési nesrozumitelné slovo.

Biggles se usmál. „V pořádku,“ řekl k ostatním. „Můžeme mu zatím říkat třeba Černouš.“

„Co tu děláte, a kdo vás postřelil?“ obrátil se opět k raněnému.

Než mohl chlapík odpovědět, ozvaly se nablízku kroky. Jejich zvuk donutil letce otočit se právě včas, aby zahlédl obrovského muže, který se právě vynořil z přítmí lesa. Nikdo, a možná ani on sám, nebyl schopen odhadnout jeho národnost. Plet' měl spíše bílou nežli hnědou, bylo však přesto zřejmé, že jde o míšence. S výškou přes šest stop a rozložitou postavou, doplněnou puškou na rameni, nevypadal jako nejpříjemnější návštěva. Oblečen byl do špinavé, u krku rozhalené košile, a rozedraného bavlněného obleku. Bradu mu halil černý vous a v zarudlých očích mu hrálo nepříjemné světlo. Více si přátelé v první chvíli nestačili všimnout.

Biggles se postavil proti němu. Ukázal na raněného, a zeptal se: „Víte o tom něco?“

Cizinec postoupil o krok vpřed a očima plnými podezření tčkal od jednoho muže k druhému. „Co tu děláte?“ zeptal se drsně.

„Stejně bychom se mohli zeptat my vás,“ řekl chladně Biggles. „Postřelil jste tohoto muže?“

Chlap mlčel. Zamračeně pohlédl na Černouše a pak vzhlédl k ostatním. Měřil si je ostrým, zlomyslným zrakem.

„Tak co tu děláte?“ opakoval. „Nemáte tu co hledat!“

„Proč? Vy jste to tu koupil?“

Muž se zamračil ještě víc. „Vypadněte odtud! *Pronto!*“

Biggles se zatvářil překvapeně. „Myslíte, že si od vás necháme diktovat, kam máme chodit?“

„Vážně vypadněte, jinak byste se odsud nemuseli dostat nikdy,“ zavrčel muž.

Zdálo se, že Biggles o jeho zjevné vyhrůžce uvažuje. Přemýšlel, zda má smysl zůstat. Neměli k tomu v podstatě žádný důvod. „Proč jste sem přišli, co?“ pokračoval neznámý podezíravě. „Věřte tomu nebo ne, jsme na výletě.“

Jedovatý úšklebek, s nímž muž Bigglesovu větu vyslechl, byl jasným signálem, že nevěří.

„Nám je vcelku jedno, na jakém jezeře přistaneme,“ pokračoval Biggles. „Pokud máte pocit, že právě tohle je vaším soukromým majetkem, odklidíme se. Budeme to muset udělat tak jako tak, protože musíme tohoto člověka,“ ukázal na Černouše, „dopravit do Belize. Jeho rána potřebuje odborné ošetření.“

Bigglesův protějšek sebou trhl. „To nemusíte!“ zachraptěl.

„Řekl jsem, že musíme,“ odpověděl klidně Biggles.

Člověk z džungle významně pohnul puškou.

„Nezkoušel bych to, být vámi,“ řekl mu klidně Biggles a otočil se k ostatním. „Jděte ihned na palubu. Víte dobře, co tam máte dělat.“

Algy přikývl a dotkl se Gingerovy paže. Vydali se nazpět k letadlu.

Biggles se obrátil k Černoušovi, jako by tam nikdo další ani nebyl. „Cítíte se na chůzi, nebo vás mám nést?“

„Můžu chodit, pane.“ Zraněný se ztuhla postavil na jednu nohu.

Nově příchozí rychle vykročil vpřed, jako by mu chtěl zabránit v odchodu, avšak strnul, když proti němu Biggles vztáhl ruku a ostře poručil: „Stát! Podívejte se k letadlu.“

Muž se otočil ke stroji, z jehož trupu nyní vyčnívala hlaveň osvědčené hračky britských vojáků známé jako „Tommy gun“. Na okamžik zaváhal a ohrnul rty, které odhalily zkažené zuby. Pak se otočil na patě a zmizel v pralese. O vteřinu později prořízl ticho ostrý hvizd.

„Přivede další,“ řekl poděšeně Černouš.

„Nastupte do letadla!“ zavelel Biggles, a skryl se za stromem. Z nového úkrytu pozoroval hradbu džungle, za níž se začaly ozývat výkřiky v odpověď na písknutí. Své stanoviště Biggles opustil, až když byl zraněný v bezpečí trupu *Tuláku*. Byl nejvyšší čas, neboť sotva se mu podařilo skrýt se mezi ostatními, objevila se mezi krajními stromy skupina mužů.

Výkvět nejodpornějších zjevů, jaké si je možno představit, se línal ke břehu. Zazněl výstřel a poblíž kormidla letounu zazvonila odražená kulka.

„Zvedni to,“ řekl Biggles Algymu, který již seděl na pilotním sedadle. „Pokud se zapleteme do šarvátky, někdo přijde k úrazu, a my budeme mít polízanici s úřady.“

„Nemám jim tam poslat dávku? Neškodilo by je přesvědčit, že to není dětská hračka!“ bojechtivě zavrčel Ginger.

„Šetři munici,“ odpověděl Biggles. „Může se stát, že ji brzy budeme potřebovat.“

Jeho poslední slova zanikla v řevu motorů, které Algy nahodil. *Tulák* se svižně rozeběhl po jezerní hladině a vzápětí stoupal k obloze.

Poslední, co osádka letounu zahlédla, byl shluk mužů na břehu jezera, které právě opustili. Jeden z nich stál téměř ve vodě a hrozil k nebesům pěstí.

„Po tomhle bych se jim dostal do spárů velice nerad,“ pronesl Ginger. „Měl jsem je přece jen poučit o slušném chování.“

„Nevěděl jsem, jak jsi krvelačný,“ řekl Biggles. „To setkání by ale nebylo příjemné ani za jiných okolností.“

„Kam míříme?“ zeptal se Algy.

„Vrat' se na jezero, ze kterého jsme ráno odstartovali,“ nařídil Biggles. „Rád bych si s Černoušem trochu pohovořil, než se rozhodneme, co dělat dál.“

KAPITOLA TŘETÍ

ČERNOUŠ VYPRÁVÍ A GINGER DOSTÁVÁ LEKCI

Zpáteční let k jezeru netrval dlouho, protože při cestě přímou čarou nepřesahovala vzdálenost mezi nočním kotvištěm a místem neobvyklého setkání čtyřicet mil. Jakmile *Tulák* přistál, zahájili letci přípravu jídla, neboť nadešel čas oběda a na zraněném muži bylo znát, že je hladový jako vlk.

„Kdy jste jedl naposledy?“ prohodil Ginger.

Černouš bezradně pokrčil rameny. Když se pak před ním objevila miska s obědem, všichni se užasle dívali, jak v něm jídlo mizí. V té době však toho příliš nenamluvili ani letci. Závěrem postavil zrzek konvici na lihový vaříč, aby připravil kávu. Odfukujícího Černouše se ujal Biggles, aby zjistil v jakém stavu je jeho rána, kterou pak, zjevně uspokojen, znovu pečlivě obvázal.

„Nic vážného to není,“ oznámil. „Kulka prolétla hladce svalem, takže nám odpadá práce s vyjímáním. Díkybohu, že minula kost. Svalstvo vypadá docela dobře, mohlo by se to vyhojit během týdne, nejvýš deseti dnů.“

Když pronášel tato slova, nepočítal Biggles navíc s udivující regenerační schopností zdravého domorodce, a rána se skutečně hojila rychlostí, která překvapovala i jeho samotného. Černouš, zvyklý podle všeho na bolest i nepohodu, bral příhodu jako pouhé škrábnutí.

Jakmile se usadili, požádal Biggles nového souputníka, aby jim vysvětlil, jak ke svému zranění přišel. Chtěl se dovědět více, protože celá záležitost pro něj zatím byla obestřena rouškou tajemství.

„Ano, massa, řeknu vám všechno,“ odpověděl Černouš ochotně.

„V pořádku – začněte třeba tím, co jste dělal v lese a jak vás dostal ten hromotluk.“

„Vy myslíte Bogat?“

„Tak se jmenuje?“

„*Si señor* – Cristoval Bogat.“ Černouš hovořil anglicky s lehkým černošským přízvukem, a do řeči komicky mísil španělské výrazy, což je dosti obvyklý způsob dorozumívání ve Střední Americe.

„Jsem sběrač chicle, massa,“ pokračoval. „Spolu s mými bratr jsme koupili kánoe a pracovali spolu. Po řeka jezdilo chicle do Belize. Ze začátku to bylo dobrý, pak ale přišel strach, protože sběrači chicle, co šli po řeka dál, se nevraceli. Jenže, když my už neměli peníze, udělali jsme další výprava. Narazili jsme na lidi od Bogat. Stříleli po nás. Zabili mi bratry a mě chytili, a chtěli, abych pro ně pracoval. Udělali ze mě otrok.“

Biggles se zamračil. „Otroka? To myslíte vážně?“

„Jistě, massa.“

„Otroctví bylo ale i tady už dávno zrušeno.“

Černouš smutně potřásl hlavou. „Na tyhle řeka ne, massa.“

„O jaké řece mluvíte?“

„Neznámá řeka.“

„Ale my jsme na jezeře.“

„Tak je to, ale nedaleko odtud vytéká řeka z džungle.“

Biggles přikývl. „Rozumím. Vědí úřady o té otrokárně?“

Černouš pokrčil rameny. „Možná jo. Mezi černýma kolem Belize se toho mluví spousta věcí. Možná vláda nic nemůže dělat.“

„A co je zač ten Bogat?“

„On něco takový jako pravá ruka Tygr – Král pralesa.“

Biggles povytáhl obočí. „Král pralesa? Hrome, tomu tedy říkám titul! Kdo je ten velký monarcha?“

„Jo, to nevím, pane. To nikdo neví jistě. Někdo říká, že je to černochoch, co zabil jeden vládní úředník v Belize a utek, jiní zas, že je běloch. Možná jo. Říkají mu Tygr. On je velký a silný, bojí se ho i siláci. Slouží mu tisíc indiánů a všelijaký jiný lidi. Oni říkají, že má nahoře na řeka své město.“ Černouš se odmlčel.

„Pokračujte,“ vyzval jej Biggles. „Začíná to být zajímavé. Jen řekněte všechno, co víte.“

Černouš se podrbl v krátkých kudrnatých vlasech. „Nemám už co říct, massa.“

„Chceme slyšet, co se vám stalo dál.“

„Chytili mě a musel jsem pracovat s parta sběrači chicle. Zas jiný parta sbíraly kaučuk.“

„Tomu rozumím. A všechno shrabuje Tygr, co?“

„Jistě, massa. Tak je.“

„Co s tím dělá?“

„To nevím jistě, ale povídá se, že všechno ven ze země po řeka a přes hora.“

„To je pěkné. Surovina se nasbírání na britském území a pak se propašuje ven, takže Tygr nemusí platit clo. Pokračujte přece, Černouši.“

„Pracoval jsem tam možná rok, možná jo víc. Nevím. My všichni otroci byli nemocní ze špatného jídla, a když jsme nemohli dělat, zpráskal nás bič. Bogat horší než sám ďábel. Pak jednou přišli dva bílí, aby viděli Tygr. Bogat je vzal k sobě. Nejdřív všichni pili spolu jako několik bratrů. Pak už žádný nechodili pro chicle. My chodili ven z lesa do staré velké strašidelné město a kopali tam motyka a lopata.“

„Proč?“

Domorodec zavrtěl hlavou. „Nikdo neví. Nikdo se Tygr a těch bílých mužů neptal. Nám se zdálo jistě, že hledají zlato. Pak jsme kopali pod ten starý chrám...“

„Našli jste něco?“ skočil mu Ginger do řeči.

„Moc ne. Nějaká stříbrná nádoba. Pak jsme šli s motykou kopat jinde.“

„Proč po vás stříleli?“ zeptal se Biggles.

„Protože jsem utíkal pryč. Už jsem nemohl ten bič vydržet, tak jsme jednou v noci utekl s přáteli. Mysleli jsme, že se dostaneme do Belize. Bogat a jeho banda po nás stříleli – asi měli strach, že když se dostaneme do Belize, vyprávíme, co se

tu děje. Ostatní postříleli nebo pochytili. I mě střelili, ale běžel jsem, až jsem nemohl.“

„A ti vaši postřílení přátelé byli všichni sběrači chicle z Belize?“

„Jistě. Všichni byli.“

Biggles pohlédl na ostatní. „Moc pěkné,“ zamručel pochmurně. „Ti chlapíci byli britští státní příslušníci, nebo byli alespoň pod britskou ochranou. Tak se mi zdá, že je nejvyšší čas toho samozvaného Krále pralesa sestřelit z jeho trůnu. Určitě je to ten, o němž nám vyprávěl Carruthers. Myslím, že bude nejlepší vydat se dolů po řece a všechno oznámit Carruthersovi. On by měl rozhodnout, jak pokračovat. Věci se mají tak: získali jsme velmi užitečného spojence v Černoušovi, který určitě zná stezky v tomto mimořádně zajímavém cípu pralesa.“

„Jediné, co mluví proti našemu návratu na pobřeží, je možnost, že Carruthers poté, co tu nastaly problémy, nebude chtít, abychom se sem vydali znovu. Zdá se, že má osobní odpovědnost za všechny turisty na tomhle území,“ upozornil Algy.

„Řeknu ti, jak to překonat,“ ozval se zrzek. „Nemusíme se teď vracet do Belize všichni. Pokud tu dva z nás zůstanou, musí se přece letadlo pro ně vrátit.“

„To by šlo,“ souhlasil Biggles. „Algy, co kdybys do Belize zaletěl ty, a promluvil s Carruthersem? My ostatní zůstaneme na místě. Řekni mu, co jsme se dověděli, a požádej ho o radu. Mohl bys vyrazit ihned a být zítra zpátky. Nijak zvlášť naspěch přece nemáme.“

„Okay, pokud si myslíš, že je to dobrý plán.“

„Nic lepšího mne nenapadá. Teď bychom měli na břeh vyložit nějaké zásoby a postavit tábor. Až tu pak budeme čekat, Ginger si může vyjít na lov svých motýlů.“

Návrh byl jednomyslně přijat a chvíli nato již Biggles s Gingerem sledovali před zeleným stanem Algyho, jak startuje s *Tulákem*, stoupá a míří k pobřeží. Když stroj zmizel z dohledu, strávili táborníci nějakou dobu dokončováním tábora,

ukládáním zásob, upevňováním závěsných lůžek – hamak a sítí proti moskytům. Černouš se utábořil pod nepromokavou plachtou na malé mýtině, kterou předtím vypálil, aby ji zbavil obtížného hmyzu.

Když byly práce dokončeny, a nezbývaly žádné další úkoly, vzal Ginger síťku na motýly a prohlásil, že hodlá nachytat pár pěkných exemplářů. K jeho překvapení a jistě nevoli se ozval Černouš a zcela vážně mu oznámil, že jde o nejnebezpečnější věc, kterou zde může podniknout. Když se ho zrzek zeptal, čím může být lov motýlů nebezpečný, řekl, že zde člověku hrozí nejen nebezpečí ze strany spousta hmyz a had, a lovec se taky může ztratit. Ginger se zdráhal jeho varování uvěřit. Pokud šlo o škůdce z živočišné říše zastával názor, který však nahlas nevyslovil. Věřil, že je jejich nebezpečnost přeceňována. Zatím neviděl nic víc, nežli pár komárů. Věděl samozřejmě, že se okolí hemží klíšťaty a pijavicemi, ty však považoval spíše za důvod k rozmrzelosti než za skutečné nebezpečí pro dobře oblečeného cestovatele a budoucího vědce...

Biggles mu nezakázal odchod, varoval ho však, aby byl opatrný. Ginger mu ochotně slíbil, že nebude nic riskovat a rozhodně se nevzdálí moc daleko od tábora. Do zadní kapsy kalhot si vsunul revolver, který mu podle jeho slov poskytne dostatečnou možnost postarat se o sebe sám. Vykročil do džungle se sítí pod paží a nádobou na usmrcování ulovených motýlů v brašně.

Zpočátku se ani nesnažil chytat motýly, ačkoliv jich několik zahlédl, tak byl okouzlen prostředím, které jej obklopovalo. Jeho pozornost upoutali hlavně kolibříci všemožných druhů a zářivých barev. Jiné druhy ptáků nebyly tak hojně zastoupeny, ačkoliv mu nad hlavou občas přelétl ara v pestrém žluto-modro-červeném šatu. Mezi větvemi poletovali rovněž tukani a tangary, nápadné černým opeřením se zářivě rudou skvrnkou nad ocasem. Občas zahlédl i opice, většinou však jen zaslechl jejich vriskot, který spustily, když se přiblížil.

Na jednom místě poblíž jezera spatřil spoustu velkých modrých motýlů rodu *Morphos* i jiných. Někteří se vznášeli těsně nad vodní hladinou, velká skupina kroužila nad jezerem, a připomínala něco jako vodotrysk barevných květů. Vědec začátečník zaznamenal také přítomnost velkého množství různých druhů vos, brouků a dalšího hmyzu, jaký nikdy předtím nespapřil.

Rozhodl se ulovit některé z motýlů, kteří se vznášeli nad tůň. Z místa, kde stál, však bylo obtížné se k vodě přiblížit. Okolní les byl v podstatě bez podrostu až na obvyklé provazce lián, právě mezi ním a tůň byl však prostor zarostlý spleť kmenů a popínavých rostlin s růžovými a červenými květy. Rostly tak blízko u sebe, že se hustou oponou nedalo projít.

Přestože před chvílí dal své slovo, že zachová potřebnou opatrnost, aby nezabloudil, cítil nutkání důkladně prozkoumat okolí. Opatrnost ale nezanedbal ani při snaze dostat se k tůň a často se otáčel a sledoval stromy vzadu, aby si je zapamatoval, až bude hledat cestu zpět. Za neustálého sledování směru chůze začal s obcházením tůně, aby se k ní dostal z opačné strany. Došel přitom k menší tůňce v pralesním údolíčku neskutečné krásy, a protože i zde se nacházela spousta motýlů, rozhodl se, že k jeho záměru dosažené místo bohatě postačí. Okamžitě se dal do práce a nečinilo mu potíže polapit vytoužené exempláře. Často chytil i několik motýlů najednou jediným mávnutím síťky, a po malé chvíli třídil a obdivoval úlovky. Posléze, když dospěl k závěru, že mu kořist postačí, rozhodl se pro návrat. S úžasem zjistil, že se zdržel déle, než předpokládal, protože se pomalu začínalo stmívat.

Právě v tu chvíli, jak si uvědomil mnohem později, udělal první chybu. Nedaleko spatřil clonu růžových lián, která mu bránila v přímé cestě k většímu jezírku, a rozhodnut odříznout si z ní kousek, vydal se přímo k ní. Až poté, co se ke květinové oponě dostal a žádné jezírko za ní nebylo, uvědomil si, že něco popletl. Předpokládal, že jde o tytéž rostliny, jaké viděl před chvílí a tyhle byly jiné. Nezalekl se však, neboť před sebou o

kousek dále viděl další oponu z popínavé kvetoucí liány. Myslel, že vidí tu pravou, ale když k ní došel a opět nespatriil žádnou vodní hladinu, uvědomil si, že podobné shluky lián by našel všude v pralese.

Začalo pršet, a těžké dešťové kapky mu na pohodě nepřidaly. Rozmrzele se vydal směrem, kde podle jeho názoru ležel tábor. Měl pravdu, šel správným směrem, jenomže stezku vedoucí k přátelům přešel, aniž si jí všiml. Během dalších pěti minut mu bylo jasné, že zabloudil. Aby se cítil ještě hůř, clona listoví nad ním byla tak hustá, že propouštěla velmi málo světla i za nejjasnějšího denního období a nyní se nad krajem snášela tma.

Ginger přesto neztratil hlavu a udělal to, co bylo v jeho situaci nejmoudřejší. Zastavil se, vytáhl z kapsy revolver a vypálil tři výstřely, tak rychle za sebou, jak to jen dokázal. Téměř hned zaslechl odpověď, načež si s úlevou oddechl. Naštěstí se nevzdálil z doslechu od tábora. Vykročil směrem, odkud přišel hluk výstřelů, což byla samozřejmě jeho další chyba. Když se po několika minutách chůze stále neobjevoval tábor, vloudily se mu do mysli pochybnosti a vystřelil znovu, tentokrát jen jediný výstřel.

V odpověď zazněla rána z pušky, zněla však z nepochopitelně velké vzdálenosti. Ve skutečnosti se střílelo blízko něj, zrzek však nevěděl, že husté clony džungle zvuky tlumí, takže daleko neproniknou.

Vystřelil proto po krátké chvíli znovu, avšak tentokrát se odpověď neozvala. Již se zcela setmělo. Rozvztekl svém – jak si myslel – zelenáčským postupem, rozhodl se zrzek rozdělat oheň. Natáhl ruku nad sebe s cílem ulomit blízkou větev. Ze rtů se mu vydral výkřik bolesti a pustil větev tak rychle, jako by už dávno hořela. Do dlaně ho cosi divoce bodlo a palčivá bolest se rozlila celou jeho paží.

V temnotě neviděl, ale cítil jak mu po paži leze něco zpropadeně živého. Otrásl se děsem a srazil onoho neznámého živočicha na zem.

V příští chvíli zasáhla nová bolest jeho krk, a Ginger si uvědomil, že setřásl z některé z vyšších větví jakousi žahavou příšeru. Vosu? Mravence? Nevěděl.

Minutu či dvě nepohnutě stál a snažil se uklidnit, neboť si velmi dobře uvědomoval, že nesmí za žádných okolností

propadnout panice. Nebylo to lehké, zvlášť když vzápětí kolem jeho ucha cosi v letu odporově zabzučelo a Gingerovi vyrazil na těle ledový pot. Déšť ustal, a v podrostu byl slyšet podivný šramot. Blízko zazněl kašlavý chrapot, zlověstný zvuk, který mohlo mít na svědomí pouze velké zvíře. Tu největší hrůzu mu však nahánělo pomyslení, že šlápne na jednoho z hadů, kterých je džungle plná.

Nevěděl, jak dlouho bloumá temnotou, ale pološílený bolestí ze spousty žihadel, kousnutí hmyzu a škrábanců od trnů, které utržil, byl přesvědčen, že přijde o rozum mnohem dříve, než temný večer dospěje v černou noc. Na pokraji čirého zoufalství znovu zmáčkl spoušť revolveru.

K jeho úžasu a bezmezné radosti mu v odpověď zazněl z nedaleka výkřik, a současně zahlédl kužel světla baterky mířící k němu. Baterka patřila Bigglesovi, jehož doprovázel Černouš, opírající se o dvě hole. Stál klidně, dokud zachránci nedošli až k němu, a pak je domorodec dovedl zpět do tábora. Ginger si na své motýlí úlovky po příchodu na tábořiště sotva vzpomněl, protože jej daleko více zaměstnávala četná hmyzí bodnutí a škrábance od trnů. Z nohou mu visely pijavice, které však bylo možné snadno odstranit. Zesláblý přestálým napětím a strachem nechal Bigglese, aby mu mastí potřel utržené rány, načež se svalil do hamaky.

Biggles mu nic nevyčítal. „Myslím, že příště bys měl víc dbát na Černoušovy rady,“ bylo jediné, co řekl.

„Bud' bez obav,“ zavrčel mrzutě Ginger. „O další milé zážitky z džungle nestojím. Tohle mi stačilo na celý život.“

„Normální člověk tam nevydrží déle, než čtyřiaadvacet hodin,“ řekl mu Biggles vážně. „A teď bude asi nejlepším jít na kutě.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

NÁVŠTĚVNÍK A ZÁHADA

Krátce před polednem druhého dne ohlásil hluk motorů *Tuláka* Algyho návrat. Když po přistání doroloval k táboru, křikl pilot z kabiny: „Vezu návštěvu!“

Biggles vzhlédl, a uviděl muže v bílém tropickém obleku, který seděl přímo za Algym. „Nebesa!“ ujelo mu, když ho poznal. „To je přece Carruthers.“

Zastupující guvernér vystoupil s Algym ze stroje a za ním šel vysoký hubený muž, jehož pleť nažloutlá od malarické horečky byla jakoby napjatá na výrazných lícních kostech. Chlapík nesl pod paží jakési desky.

Carruthers se s ostatními přátelsky pozdravil a vysokého muže představil jako Marcela Chorra, svého zástupce. „Dostali jste se tedy do potíží?“ tázal se.

„Nezdá se, že by vás to překvapilo,“ řekl Biggles a Carruthers pokrčil rameny.

„Proč by mělo? Už jsem vám přece říkal, že se to tu dříve nebo později stane téměř každému. Příčiny potíží jsou různé, ale něco se vždycky najde. Uznávám, že vám se to podařilo skutečně rychle.“

„Předpokládám, že pan Lacey vám oznámil, co se stalo,“ ušklíbl se Biggles.

„Předpokládáte správně.“

„Dobrá. Sedněme si tedy a proberme si všechno popořádku. Velmi rád bych znal váš názor. Gingere, přines, prosím, něco k pití.“

„Okay, šéfe.“

Všichni se sesedli a Carruthers se rozhovořil.

„Myslím, že bychom si měli nejprve ujasnit,“ začal, „jak se k celé záležitosti stavíte vy. Myslím tím, zda tu chcete zůstat, nebo zda hodláte pokračovat ve své spanilé jízdě?“

„Nemám v tom zatím jasno,“ přiznal se Biggles. „Upřímně řečeno to, co uděláme, záleží hlavně na vaší radě. Co chcete, abychom udělali? Zemi znáte vy, a jste tu navíc představitelem zákona, takže se vašim pokynům protivit rozhodně nebudeme. Jaký je tedy váš názor?“

Carruthers usrkl ze své sklenky a než odpověděl, zapálil si cigaretu. „Je to obtížné,“ řekl nakonec. „Jak jsem vám již řekl, slyšel jsem pověsti o existenci muže, který si říká Král pralesa. Ted' zde padlo jméno jeho pomahače Bogata. Nevím o nich nic víc než vy. O zotročení lidí k nuceným pracem jsem nevěděl, stejně jako o nových vykopávkách, které zde probíhají. Neměl jsem zprávy ani o příchodu dalších dvou bílých mužů a nemám nejmenší ponětí, o koho by mohlo jít.“

„Co když to jsou členové ohlášené americké skupiny?“ napadlo Bigglese.

„Ne. Bylo by jich víc a proč by se přidávali k tak podezřelým osobám?“

„Pokud vám rozumím, chcete tu aféru s králem rychle uzavřít,“ řekl Biggles.

„Samozřejmě. Musíme to zastavit.“

„Proč to tedy neuděláte?“

Carruthers rozhodil bezmocně rukama směrem k okolní džungli. „Drahý příteli, máte vůbec ponětí, jak je ten prales rozlehlý? Můžete tam vypustit armádu, a strávíte zbytek života hledáním, aniž byste uspěl. A armádu k takovéto věci potřebujete v každém případě. Já ji zde však použít nemohu. Zkuste si jen představit, co by stálo vyslání třeba i malého oddílu s potřebnou výzbrojí a zásobami.“

„Myslím, že s vámi nemohu souhlasit,“ řekl nevzrušeně Biggles. „Pokud bych měl tuto situaci řešit já, neuvažoval bych o armádě. Polovina mužstva by stejně neustále ležela v lazaretu. Tohle je práce pro malou, pohyblivou jednotku.“

Carruthers ostře vzhlédl. „Máte na mysli vaši skupinu?“

„I tak se to dá brát.“

Carruthers si poklepal na bradu. „Snad máte pravdu,“ připustil pak. „Je ale vidět, že ani vy nevíte, proti komu vlastně stojíte. Co budete dělat? Jak začnete?“

„Samozřejmě, že nejprve bude nutné vypátrat sídlo gangu a zjistit, čím se zabývá. O tom ostatně něco víme. Pokud porušují zákon, a myslím si, že o tom není pochyb, bude následovat jejich zatčení nebo vypuzení.“

„Jak?“

„Předbíháte. Ještě jsme ani nezačali. Pochopitelně by závěr celé akce závisel na okolnostech. Nějaký způsob ale existovat musí. Říkám to proto, že jsem se v životě nesetkal s problémem, který by neměl řešení.“

Carruthers se ušklíbl. „Byl by to nebezpečný podnik.“

„Co to s tím má společného?“

Zastupující guvernér země se na Bigglese zpřímá podíval. „U sta hromů, líbí se mi to!“ prohlásil. „Mám pocit, že nám tady v tropech měknou horkem mozky. Opravdu byste byli ochotni – pokud bych vám poskytl potřebné pravomoci – podniknout takový průzkum a najít způsob, jak tu špinavost ukončit?“

„Řekl bych, že ano,“ odvětil pomalu Biggles. „Co myslíte těmi pravomocemi?“

„Mohl bych vás vzít pod přísahu jako členy zvláštní policejní stráže, jenomže...“ uprostřed věty se zarazil.

„Jaké jenomže?“

„Chápejte,“ téměř se zarděl Carruthers, „nemám na takové věci peníze. Jediné, co byste dostali, by byl plat strážníka. Celé tři šilinky denně! V případě úspěchu akce by vám samozřejmě v Anglii uhradili vaše výdaje.“

„No. Z hlediska výdělků se nám obvykle naskytují zajímavější obchody,“ řekl s úsměvem Biggles. „Nechtěl bych se dát zabít pro pouhé tři šilinky. Ale ten gang okrádá zemi o spoustu peněz. Když Tygra polapíme, strčíme do klece a usvědčíme ho, můžeme očekávat slušnější prémii?“

Carruthers se zasmál. „Samozřejmě, že kdybyste dokázali ty lidi usvědčit, čekal by je vysoký trest včetně zabavení jejich

majetku. Nepochybuji, že by se pak na vaši odměnu peníze našly. Je to pro vás přijatelné?“

„Jistě. To už zní lépe,“ souhlasil Biggles. „Musel jsem s vámi tuto otázku probrat, abyste nás náhodou nezařadil mezi milionáře. Snad také chápete, že potřebujeme mít volné ruce, abychom mohli postupovat podle vlastního uvážení.“

„Pochopitelně.“

„V pořádku.“ Biggles se podíval na ostatní. „Myslím, že není o čem se dále dohadovat. Uvidíme, co se dá dělat.“

„Báječné,“ prohlásil Carruthers. „Ponechám věc ve vaší režii. A nyní, pokud je to všechno, měl bych se pomalu vydat na zpáteční cestu. Guvernér je pryč a já mám spoustu práce.“

„V tom případě něco malého sníme, a pak vás dopravím zpět,“ řekl Biggles. „Je od vás milé, že jste vážil cestu až sem.“

„Ale jděte. Naopak já jsem vám zavázán za vaši pomoc. Mohu pro vás udělat ještě něco?“

„Určitě,“ chopil se Biggles příležitosti. „Jednou z našich potíží se brzy stane benzín. Zprvu jsme mysleli, že se budeme pohybovat v blízkosti Belize, kde je možné natankovat kdykoli. Náš stroj má sice značný dolet, ale neustále musíme počítat s palivem na zpáteční cestu. To znamená, že čím dál od města budeme operovat, tím méně zbyde benzínu k průzkumným letům nad džungli. Navíc se pak z létání do Belize a zpět stává drahá a časově dost náročná záležitost. Mohl byste sem nahoru poslat nějaký benzín? Pokud byste ho poslal po řece, posádka ho může vylodit na nějakém vhodném místě.“

„Rozumím,“ odpověděl Carruthers. „To dokáži zařídit. Mohu vám nějaký poslat hned. Nedaleko odsud směrem dolů po řece je v našem přístavu malý sklad pro vládní čluny. Pošlu vám to sem rychlou veslicí. Hlavní dodávka bude následovat. Mezitím dám zprávu do našeho nejbližšího říčního přístavu, aby vám zajistili rezervní dodávku leteckého benzínu. Sledujte řeku. Pokud uvidíte velikou kánoi, bude nejlepší přistát u ní a oznámit veslařům, kam chcete benzín složit.“

„To je dobrý plán,“ souhlasil Biggles. „Ušetří nám spoustu starostí. Takže se můžeme spolehnout? Byli bychom v pěkné bryndě, kdyby nám došlo palivo a nové jsme nedostali.“

„Bud’te bez obav. Dohlédnu na to,“ přislíbil Carruthers.

„To je vše, co jsem chtěl slyšet,“ prohlásil Biggles.

Rozhovor skončil. Po obědě Biggles dopravil zastupujícího guvernéra do Belize, kde přenocoval, zatímco ostatní čekali v táboře.

Brzy ráno dalšího dne usedl Biggles do kokpitu letounu, neboť se nemohl dočkat, až s přáteli probere možnosti a způsoby, jak zahájit průzkum. Z bezpečnostních důvodů i pro zjednodušení navigace sledoval za letu vodní tok. Řeka mu zaručovala bezpečné přistání na hladině v případě poruchy stroje, modravá stuha toku pod ním byla zároveň výtečným vodítkem při určování kurzu, takže se mohl i při řízení věnovat jiným myšlenkám. Naštěstí – jak se později ukázalo – letěl pozvolna a ani jednou nemusel prudce stočit stroj nebo jej jinak namáhat. Na tom ostatně nebylo nic neobvyklého, neboť Biggles jako většina zkušených pilotů nikdy nepředváděl ve vzduchu zbytečnou akrobacii.

Byl vzdálen od cíle cesty asi padesát mil, a právě se dostával na úroveň jezera, když si všiml uvolněného napínače. Těžko říci, proč tu nesrovnalost zaznamenal právě v tomto okamžiku. Jediným vysvětlením může být neustálá pozornost pilota, jenž instinktivně sleduje vše kolem sebe, i když to není právě nezbytně nutné. Jeho pohled se prostě svezl k napínači, který zajišťoval vypnutí drátů mezi křídly vpravo, a o zlomek vteřiny později ubral pilot plyn. Vzápětí posunul knipl mírně vpřed, takže *Tulák* začal sestupovat k řece, která byla v těchto místech široká zhruba sto yardů.

Ačkoliv by to člověku neznalému věci připadalo jako běžná provozní lapálie, událost mohla mít dalekosáhlé důsledky. Napínač měl být utažen tak, aby nebyl vidět žádný šroubový závit, někteří mechanici tolerovali jeden nanejvýše dva z nich. Nyní však viděl Biggles závitů nejméně šest, a

protože jich celkem na součástce bylo jen osm nebo devět, znamenalo to, že veškerou zátěž nesou dva či tři závity. I při běžném zatížení křídel by tedy mohlo dojít k uvolnění drátu ze spony – podlouhlého silného ocelového dílce. Protože jsou křídla stroje držena na svém místě právě těmito dráty, pak, pokud by došlo k jejich přetržení či uvolnění z napínače, nic by nezabránilo vyrvání křídel. Nic, pomineme-li malé spojky, které upevňují paty křídel v trupu.¹

Napínač, kterého si Biggles všiml, byl na pravoboku. Sám pilot nevěděl, co ho pak přimělo pohlédnout i k napínači na levé straně. Když to udělal, spatřil ke svému zděšení a nevýslovnému úžasu, že k téže závadě došlo také tam. Mířil se strojem dolů tak jemně, jak to jen dokázal a jeho tvář byla mrtvolně bledá. Když potom stroj lehce dosedl na říční hladinu, vydral se mu ze rtů úlevný vzdech. Vůbec se necítil dobře při pomyslení, že po celý čas letu mohl přijít o křídla. Stačilo mírně propadnout běžnou vzdušnou dírou a zbylo by mu velmi málo času na rozloučení se životem.

Letoun dosedl, zastavil se a Biggles zůstal tiše sedět. Otočil hlavu od jednoho napínače ke druhému, pak s ní nevěřičně potrásl a pokrčil rameny. Teď, po přistání, nebezpečí pominulo.

Když si zprvu všiml závady na pravé straně, vcelku logicky předpokládal, že došlo k náhodné chybě. Každé mechanické spojení se může časem při otřesech uvolnit.

Avšak nyní, v klidu, si uvědomil, že i to je nepravděpodobné. *Tuláka* přece kontrolovali zcela pravidelně!

„Jedna strana ano,“ zavrčel. „Dejme tomu.“

¹ Křížové napínací dráty mezi křídly dvojpláštníku se nazývají „létací dráty“ a „přistávací dráty“. Dráty létací stahují křídla dolů, když se stroj nachází ve vzduchu. Přistávací dráty je naopak přitahují vzhůru, když letadlo stojí na zemi. Pokud stroj letí, křídla jsou přirozeně namáhána směrem vzhůru, a létací dráty námahu vyrovnávají. Je-li stroj na zemi, namáhání způsobené prostou zemskou přitažlivostí míří dolů a proto přistávací dráty působí opačným směrem.

Jenomže náhodné uvolnění obou napínačů současně se jeho logice zcela vymykalo. Takovou shodu náhod si prostě Biggles nedokázal představit. Se zachmuřenou tváří se vyšplhal na pravé křídlo, aby tam provedl nezbytnou opravu. Napínač byl úplně uvolněný a drát držel skutečně pouze na dvou závitech. Na opačné straně šlo o totéž. Pouhý otřes mohl postačit k poslednímu otočení napínačů, které by nutně vedlo k havárii. Uspokojen úspěšnou úpravou pilot opět vzlétl a zamířil nad jezero, kde našel vše tak, jak tábor opouštěl. Algy a Ginger již na něj čekali.

Doroloval ke břehu, vypnul motory, vyhodil kotevní lano a připojil se k ostatním.

„Gingere, včera byla na tobě řada s kontrolou stroje,“ řekl klidně. „Nezapomněls na ni náhodou?“

Ginger se zatvářil uraženě. „Jistěže ne,“ odsekl dopáleně. „Proč se ptáš?“

„Jen proto, že jsem si dnes ráno cestou sem všiml uvolněných napínačů na obou létacích drátech. Vlastně už byly téměř úplně venku. Musel jsem přistát na řece a přitáhnout je.“

Na okamžik zavládlo mrtvé ticho. „Řekls’ na obou drátech?“ přerušil ho Algy.

„Přesně tak.“

„Pak je musel nějaký darebák povolit,“ prohlásil Algy tak důrazně, že tím zcela vyloučil jakoukoli úvahu o nešťastné shodě náhod.

„Ano, je to jediné možné vysvětlení,“ řekl Biggles.

„Nemohlo k tomu dojít tady, to je jisté,“ vložil se do hovoni Ginger.

„S tím souhlasím. Pak tedy pouze v Belize.“

„Měl jsi v noci u letadla hlídku?“ otázal se Algy.

„Ne. Proč bych ji měl mít? Měl jsem nějaký důvod předpokládat něčí zlý úmysl? Ale dám si příště dobrý pozor, aby se to nemohlo opakovat.“

„Někdo musel mít zájem na tom, aby letadlo havarovalo.“

„Ten někdo se snažil o mnohem víc. Snažil se s tím letadlem odrovnat i mne.“

„Kdo z Belize by ale mohl tohle udělat?“

Biggles se chabě usmál. „To můžeme začít zjišťovat,“ řekl. „Jedinými našimi možnými nepřáteli v těchto končinách jsou lidé patřící k Tygrovi nebo jeho kumpánu Bogatovi. Po dnešku však už víme, že Tygr má přátele také v Belize.“

„Je to jediné vysvětlení,“ zamumlal Ginger. „Tygrovy drápy sahají zřejmě až k pobřeží. Nuže, říká se, že být předem varován znamená být předem připraven. Budeme muset mít oči otevřené.“

„To jistě,“ souhlasil živě Biggles. „Ale teď by neškodilo něco pojíst. Je příliš pozdě na to, abychom dnes s něčím začínali, takže se připravíme a vyrazíme zítra časně ráno. Jak se daří Černoušovi?“

„Skvěle, už hopsá,“ odpověděl Ginger.

„Říkali jste mu, že si chceme pohovořit s Tygrem z očí do očí?“

„Ano.“

„Co na to řekl?“

„Je ochoten nám ve všem pomoci,“ prohlásil Ginger. „Nehodlá zapomenout na to, že Bogat zavraždil jeho bratry.“

„Dobrá. Myslím, že nám bude užitečný,“ odpověděl Biggles. „Teď se najíme a pak všechno dopodrobna probereme.“

KAPITOLA PÁTÁ

NEPŘÁTELSKÝ ÚTOK

Když skončili debatu, které se zúčastnil i Černouš, rozhodli se, že vyrazí časně ráno a pod Černoušovým vedením se vydají do oblasti, kde by mělo ležet Tygrovo sídlo. Zda Černouš ze vzduchu rozpozná krajinu a polohu sídla bylo ovšem ve hvězdách. Na zemi neměl o směru sebemenších pochyb. Pokud však neprozkoumají oblast letecky, budou jen obtížně postupovat dál. Nebylo ani nutné, aby měnili současné tábořiště. Přesunuli by se jen v případě, kdyby našli vhodnější základnu, ležící blíže k nepříteli. Nic dalšího se před odletem nedalo plánovat a řeči skončily.

Než nastal večer, strávili ještě nějaký čas úpravami tábora na delší pobyt, než jaký původně zamýšleli. Vyrhali v okolí křoviny a navrhli je za stan na stranu přivrácenou k pralesu. Po západu slunce, když ještě přitáhli blíže *Tuláka*, zalezli do svých hamak, zatáhli nad sebou nezbytné sítě proti moskýtům a usnuli. Předtím se však ještě krátce poradili, zda se nebudou střídat na stráž. Nakonec dali na Černoušův názor. Muž prohlásil, že pokud nejsou v kraji obývaném indiány, není takové opatření nutné.

Ginger byl proto velice překvapen, když se někdy pozdě v noci probudil a uslyšel tichý rozhovor Bigglese s Černoušem. Nevěděl jak dlouho spal, jisté bylo, že ho probudily právě jejich hlasy.

Biggles si všiml, že Ginger nespí a obrátil se k němu.

„Černouš je přesvědčen, že se v pralese někdo pohybuje.“

„Znamená to snad, že někoho slyšel?“

„To zrovna ne, ale zaslechl zvuky nočních zvířat. Prý z toho usuzuje, že zvíř někdo vyrušil. Tvrdí, že se pralesem pohybují lidé a jdou směrem k nám.“

„Nikdo by ale neměl vědět, že tu jsme.“

„To jsem mu také říkal. On ale trvá na tom, že se nemýlí. Měl bys vzbudit Algyho.“

„Možná je to jen skupina sběračů chicle, která s námi nemá nic společného.“

„*Chicleros* ne,“ prohlásil rozhodně Černouš a divoce zavrtěl hlavou. „Nechodí v noc – mají spousta strach.“

„Mohlo by se nám vymstít, kdybychom nedali na jeho rady,“ řekl Biggles a začal se oblékat. „Vzbud’ Algyho a oblečte se. Půjdem si to poslechnout před stan. Zbraně si vezměte s sebou.“ Zdvihl pušku a nabil ji.

Shromáždili se před stanem poblíž okraje džungle a pozorně naslouchali. Srpek měsíce visel nízko nad obzorem a ozařoval slabým stříbřitým leskem klidnou jezerní hladinu, v džungli však vládla naprostá tma. Vzduch byl těžký vedrem a pachem tlejícího rostlinstva a neurčitý šramot všude kolem prozrazoval přítomnost hmyzí armády, která se pohybovala v krytu pralesa.

Několik minut bylo ticho, potom se však z džungle ozval ostrý zvuk. Jako by někdo silou ulomil větev.

„Co to k čertu bylo?“ zamumlal Biggles.

„Opice. Třesou větve, když jdou dole lidi,“ hlesl Černouš, lehce chrptící vzrušením.

Biggles se podíval po ostatních. „Je to zapeklitá věc,“ řekl potichu. „Těžko říci, co by bylo nejlepší udělat. Černouš si je jistý, že tu někdo je, to však ještě nemusí znamenat, že přišel kvůli nám. Na druhé straně by to mohli být Bogatovi muži, ať už nás hledají nebo ne.“

„Možná ani nevědí, že jsme tady,“ špitl Algy.

„Vědět by to neměli, ale usoudit by to mohli. Pravděpodobně vědí o tomto jezeře, a mohlo je napadnout, že jsme přistáli právě zde. Asi pátrají po všech okolních vodních plochách. Jejich přímý útok nedokážeme odrazit.“

„Kolik je hodin?“ zašeptal Algy.

Biggles pohlédl na hodinky. „Bude pět.“

„Během hodiny se začne rozednívat.“

Z pralesa znovu zaznělo zlověstné zapraskání větví. Rozštěkala se jakási opice, a vzápětí se odmlčela.

Biggles zavrtěl hlavou. „Nelíbí se mi to. Myslím, že bude nejlepší připravit se na rychlý přesun. Vy dva naložte materiál zpátky do letadla. Nedělejte přitom hluk. Já půjdu s Černoušem kousek do pralesa. Pokud vás budu varovat křikem, startuj!“

Během následujících dvaceti minut se nedělo nic kromě čilého pohybu obou letců u stroje při nakládání výstroje a zásob. Pak se Algy se zrzekem vrátili na okraj džungle, kde se ze stínu vynořil Biggles a připojil se k nim.

„Černouš měl pravdu,“ řekl tiše. „Také jsem je slyšel.“

„Všechno kromě stanu je na palubě,“ oznámil Algy.

„Dobrá. Stan tam necháme.“

„Kde je Černouš?“

„Na obhlídce v lese.“

Sotva Biggles domluvil, Černouš se vrátil. Třásl se vzrušením. „Jdou sem, massa,“ řekl.

„Bude lepší neriskovat, pokud nevíme, kolik jich je,“ rozhodl se okamžitě Biggles. „Všichni na palubu. Algy, hned se připrav ke startu. Gingere, ty si připrav pušku, ale nestřílej, dokud ti neřeknu. Jděte!“

Sám odvázal poutací lano, nastoupil jako poslední a odstrčil letoun několik yardů od břehu tak, aby zůstal natočen nosem k otevřené vodní ploše.

„Teď buďte úplně zticha,“ přikázal.

Vše zmlklo. *Tulák* se jako velký spící vodní pták pohupoval na hladině. Algy seděl za řízením s rukou na startéru a Biggles s Gingerem svírali pušky a opatrně vyhlíželi ven. Zavládlo napjaté těžké ticho, až se Gingerovi ani nechtělo uvěřit, že by se někde v blízkém pralesu mohli pohybovat lidé, mířící k táboru. Pak se však na okraji stromoví mihl neurčitý stín a zrzek pochopil, že se Černouš nemýlí.

„Tam jsou!“ vydechl. „Přicházejí!“

Objevila se další postava, další, a ještě jedna, a nakonec se ke stanu z lesa postupně vyplížilo nejméně deset lidí. Ginger

rozeznal mohutnou postavu Bogata, a šťouchl loktem do Bigglese. Stejný pohyb jeho druha mu dal na srozuměnou, že také Biggles si příchozího povšiml.

S nekonečnou opatrností se bandité přibližovali ke stanu. Pak se Bogat s připravenou puškou připlížil až ke vchodu. Prudce rozhrnul závěs a uskočil stranou. „Vylezte!“ zařval. Ostatní namířili zbraně na otvor vchodu.

Po krátké chvíli čekání se Bogat ozval znovu. „Vylezte! Nemáte kam utéct.“ Přirozeně předpokládal, že letci jsou ve stanu, neboť letadlu věnoval pouze letmý pohled.

„Nehýbejte se, Bogate, mám vás na mušce,“ vyštěkl Biggles. „Potřebujete něco?“

Muži na břehu zalapali po dechu. Bogat se prudce otočil. Mírně pozdvihl pušku, pak však zřejmě usoudil, že bude lepší nepokoušet osud a sklonil hlaveň k zemi.

„Ptal jsem se vás, jestli něco nepotřebujete?“ opakoval pilot. „Já bych měl pro vás pěkný dárek. Pár hrstí sekaného olova! Pokud se vám moje štědrost nezamlouvá, zmizte z mého tábora.“

Bogat se bleskově sehnul, a v témže okamžiku zazněl výstřel z jeho pušky vypálený od boku.

Vzápětí vyštěkla Gingerova puška. Později byl zrzek ochoten přísahat, že vědomě v žádném případě spoušť nestiskl. Tvrdil, že se jí jeho ukazovák dotkl jaksi automaticky při úleku z Bogatova výstřelu. Ve vřavě, která se vzápětí strhla, bylo sotva slyšet Bigglese, jenž křikl na Algyho, aby ihned startoval. Oba motory naskočily, a prudký závan vzduchu od vrtulí vehnal banditům do tváří chuchvalce spadaneho listí. Porazil i stan, který Biggles vědomě obětoval. *Tulák* se rozběhl po vodní hladině a Ginger z jeho paluby občasnými ranami ostřeloval temný okraj pralesa. Stroj byl zasažen dvěma či třemi střelami, dle všeho však zásahy nenapáchaly žádnou škodu. Zda zrzkova střelba způsobila ztráty nepříteli, to zjistit nemohli. Potom se *Tulák*, který již nabral značnou rychlost, prudce vznesl. „Kam teď?“ křikl Algy.

„Na řeka,“ řekl Biggles a usmál se na Černouše.

„Možná jo,“ souhlasil domorodec a opětoval úsměv.

Hvězdy na obloze začaly blednout, stále však panovala tma. Biggles však z ní neměl obavy, protože věděl, že úsvit přijde dříve, než se dostanou k řece, a nebudou mít tudíž problémy s hledáním místa vhodného k přistání.

„Přišli jsme o stan,“ zavrčel zlostně Ginger.

„Podle Černouše jsi mohl přijít o život. To by mne mrzelo víc než ztratit pitomý stan,“ opáčil Biggles. „Takový si seženeme vždycky. Musím ale říci, že nemám rád, když mne odněkud vyhánějí ozbrojení vandráci. Bohužel jsem v té situaci musel dát přednost opatrnosti.“

„Matce moudrosti,“ kývl zrzek. „Uznávám.“

„Náš čas přijde. Od tohoto okamžiku s nimi vedeme válku.“

Nikdo dál nepromluvil. Vrchící *Tulák* křižoval vzdušný prostor nad vrcholky stromů, dokud neozářilo obzor narůžovělým přísvitem vycházející slunce. V dáli se objevila řeka klikatící se pralesem jako obrovský had. Biggles se chopil řídicí páky, a během chvíle seděl *Tulák* opět na vodní hladině uvázaný poblíž břehu. Letci si rychle prohlédli otvory po kulkách, a potvrdili svůj původní odhad, že nic důležitého nebylo zasaženo.

„Tak co kdybychom se hned nasnídali,“ navrhl Biggles. „Pak vyrazíme.“

„Vyrazíme? A kam?“ zajímal se Algy.

„Na průzkum přece. Vzhledem k tomu, co se stalo, nebudeme přece měnit program. Bogat nám vyhlásil válku, víme alespoň, na čem jsme.“

O hodinu později se stroj opět vznášel ve vzduchu a mířil na severozápad, kam sledoval tok Neznámé řeky. Pro potřeby průzkumu by bylo vhodnější, kdyby Biggles letěl níže, pilot však nechtěl riskovat, neboť čím blíž se nacházeli u pramenů řeky, tím užší byl její tok, a ubývalo míst vhodných k přistání.

Dlouhou dobu neviděli nic jiného, nežli jednotvárné, zelené moře džungle, lemované daleko na severu rozeklaným hřebenem hor. Černouš jim vysvětlil, že úpatí těchto hor je považováno za hranici mezi Hondurasem a Guatemalou.

„Mohli bychom se tam také podívat, protože odtamtud je určitě vidět daleko do kraje,“ řekl Biggles. „Začínám se ale obávat, že i kdyby v pralese nějaké město bylo, nevšimneme si jej. Stromy zakryjí úplně všechno. Pokud neuvidíme nic ze vzduchu, můžeme to rovnou zabalit. Nehodlám v džungli nic prozkoumávat pěšky ani pro Carrutherse, ani pro nikoho jiného. Jak se tak dívám na prales shora, začínám teprve chápat, jaký úkol máme před sebou. Když nic jiného, budou pro nás hory alespoň změna.“

Rychlostí tři mil za minutu, a nikoliv tři mil za den, jak předpovídal Černouš obvyklou rychlost denního pochodu v místních podmínkách, se dostali k úpatí hor za čtvrt hodiny. Podle údaje výškoměru na palubní desce zjistili přibližnou výšku pohoří. K dosažení nejvyšších vrcholků bylo třeba letět ve výšce téměř šesti tisíc stop. Džungle se plazila značně vysoko po úbočích horských velikánů, ale jejich nejvyšší část byla holá. Viděli buďto pusté skály nebo zelenou pampou.

Biggles si všiml dvou nebo tří míst vhodných ke přistání, ačkoli by pokus o něj byl bez bližšího prozkoumání terénu přece jen riskantní.

Rozbořené město zpozoroval jako první Ginger, ačkoli v první chvíli ani neuvědomoval, co vlastně vidí. Na samotném úpatí příkrého jižního svahu si všiml shluku skal tak zvláštních tvarů, že na ně upozornil ostatní.

„Ty skály vypadají podivně,“ prohlásil neurčitě. „Podívejte se, jak jsou pravidelné. Skoro jako domy.“

Biggles se podíval naznačeným směrem, a ve tváři se mu zjevil zvláštní výraz. Otevřel boční okénko a vyhlédl ven. „Máš pravdu,“ řekl pak pomalu. „Nejsem si vůbec jistý, jestli to domy nejsou, nebo alespoň někdy nebyly.“

„Myslíš?“ vzkřikl nevěřicně Ginger. „Pojďme níž a obhlédneme si to.“

Biggles ubral plyn, přitlačil knipl dopředu a začal klesat táhlým obloukem. *Tulák* se snesl až na pouhých sto stop nad podivné místo, a letci ztratili zbytek pochybností. Neobvyklé útvary mohly sice z výšky připomínat tvarem menší skály, jejich pravidelné uspořádání i opracování však zřetelně dokazovaly, že jsou dílem lidských rukou.

„Panebože! Přistaňme někde! Na to se musíme podívat zblízka,“ prohlásil Ginger vzrušeně.

Biggles dosud upíral pohled k městu, kolem něhož byly nyní patrné zbytky hradeb. „Je to pusté,“ řekl. „Kdyby tam kdokoli byl, už by se šel podívat, kdo tu tak rámusí.“

Za řeči sledoval zelenou pampu, která se rozkládala na náhorní planině kolem města. Byla příliš úzká, aby se dala považovat za ideální místo k přistání, délkou však byla více než vyhovující, takže pilot dospěl k závěru, že při dostatečné opatrnosti se přistání může podařit. Vysunul podvozek, opatrně se přiblížil k planině, a podařilo se mu bez ohledu na několik poskoků stroje bezpečně přistát.

Ginger byl venku první. „Pojďte!“ vykřikl, a vyrazil směrem k rozvalinám. „Nedivil bych se, kdyby tu bylo víc zlata než kamení.“

„Já ano,“ odvětil suše Biggles.

Zanechali stroj na konci přistávací dráhy a spěšně vykročili ke zříceninám, neboť jinak se již budovy kdysi zřejmě významného a honosného města nazvat nedaly. Několik budov větších než ostatní dávalo tušit, kde se ve městě nacházely chrámy či paláce. Celé sídlo připomínalo svým umístěním na pokraji horské průrvy nad pralesem orlí hnízdo.

Gingerovy sny o zlatě se záhy rozplynuly. Až na velkou spoustu keramických střepů a bronzové kladivo, které našel Algy, byly budovy, alespoň všechny které navštívili, prázdné.

„Obávám se, že máme pár set let zpoždění,“ usmál se Biggles. „Toto město bylo buďto opuštěno, nebo vyrabováno,

ale určitě k tomu došlo již před staletími. Stále je to ale velice zajímavé místo, a archeologové zabývající se studiem starých amerických civilizací budou nadšeni, až o něm uslyší.“ Ukázal na obelisk stojící uprostřed otevřeného náměstí, který zdobily ze všech čtyř stran rytiny. „Tomu se říkalo stéla,“ poznamenal. „V pralese jich je ještě bůhvíkolik. Ty zvláštní rytiny na bocích jsou prý starým písmem, které však dosud nikdo nerozluštil. Říkám vám jen to, co jsem se dočetl v knihách.“

„Nemyslíš, že je to jedno z těch starých měst, kde probíhaly vykopávky?“ otázal se Algy.

„Rozhodně ne, jinak bychom našli výkopy a další stopy po lidské činnosti,“ odpověděl Biggles. „Tohle je náš objev.“

„Jen bych rád věděl,“ vložil se do hovoru Ginger, „jak lidé, kteří zde žili, překonávali cestu džunglí. Nebo snad trávili celý život tady?“

„Dokonce i kdyby zde trávili celý život, když je z pralesa vyhnaly jiné kmeny, musely existovat nějaké cesty,“ odpověděl Biggles. „Když se tu porozhlédneme, určitě je najdeme.“

Hledání netrvalo dlouho. Cestou podél zbořených hradeb došli k volnému prostranství, kde zřejmě bývala brána. Z ní sestupovalo schodiště, na něž objevitelé dokázali chvíli pouze zírat v němém úžasu. Bylo zčásti přírodního původu, zbytek dodělaly lidské ruce. Dalo by se říci, že pozoruhodnému dílu přírody napomohli lidé. Na první pohled bylo zřejmé, k čemu zde došlo. Kdysi v dávné minulosti, kdy se utvářel nejen tento skalní útes, ale celá hora, poklesla vrstva tehdy tvárné horniny, a vytvořila úzkou vystupující římsu, vedoucí příčně po útesu shora dolů. Plocha útesu nebyla hladká, ale byla tvarována do obřích záhybů, které římsa věrně kopírovala. Místy se divákům zcela ztrácela z očí za mohutnými skalními výstupky.

V původní formě byla římsa bezpochyby velice drsná a její šířka se pohybovala od dvou do šesti stop. V takovém stavu by mohl cestu použít jedině kamzík. Pak přišel člověk, nepochybně příslušník jednoho ze zmizelých původních amerických národů. Tito lidé vysekali na římse stupně tam kde je potřebovali, a

učinili ji tak způsobilou pro používání. Nešlo ovšem o cestu použitelnou pro člověka trpícího závratí.

„Jáko**b**ův žebřík,²“ zamumlal Ginger.

Biggles přikývl. „Pozoruhodné dílo. Řekl bych, že z vrcholu na dolní konec schodiště nemůže být cesta kratší než pět nebo šest mil, když vezmu v úvahu nepravidelnost útesu. Vzpomínám si, jak jsem v knize o Bolívii četl o podobné stezce kdesi na východních svazích And. Uváděla se tam historka o inženýrovi, jemuž nabídli pohádkový plat a místo správce zlatého dolu, k němuž vedla jen takováto stezka. Když prý došel na její počátek, nejen že místo i s platem odmítl, ale prohlásil prý, že jej na takovou cestu nikdo nedostane za všechno zlato Jižní Ameriky.“

„Nedivím se mu,“ poznamenal Algy procítěně. „Já bych po téhle také nechtěl chodit.“

„Nevím. Nemuselo by to být tak zlé,“ odvětil Biggles. „Ostatně mnohé horské stezky v Alpách jsou velmi strmé, a horalé z tamních vesnic po nich musí chodit pořád.“

„Vysekat ty schody byl nadlidský úkol,“ poznamenal Ginger.

„Naším dávným předkům se podle všeho nadlidské úkoly docela zamlouvaly,“ odpověděl Biggles. „Co třeba egyptské pyramidy nebo Velká čínská zeď? Tady se přece jen tolik nenadřeli.“

Po těchto slovech Černouš, který až dosud mlčel, překvapivě prohlásil, že začátek schodiště zná. Když pracoval pro Bogata na mýcení podrostu mezi rozvalinami v džungli blízko úpatí útesu, objevil právě takové vzhůru vedoucí schodiště. Když se Černouše Biggles zeptal, zda o svém objevu řekl Bogatovi, odpověděl mu záporně. Ačkoliv nevěděl, kam schody vedou, považoval je za vhodnou únikovou cestu. Vzpomenul si, že ten objev udělal zhruba před půl rokem.

² Dlouhé strmé schodiště vedoucí do nebes (bibl.)

„Považuji za velmi nepravděpodobné, že by se tu nalézalo jiné podobné schodiště,“ poznamenal Biggles. „A pokud mám v odhadu pravdu, pak bychom, pokud půjdeme po schodech dolů, měli sestoupit velmi blízko k vykopávkám, kde pracuje Tygr s dvěma bělochy. Když se nad tím zamyslíte, nebude vám to již připadat tak překvapivé. Nějaké menší město by mělo ležet také na druhém konci této cesty!“

„Otázkou je, zda Tygr od doby, kdy tu Černouš pracoval, schody neobjevil,“ vložil se do hovoru Algy.

„Řekl bych, že ne,“ odpověděl Biggles bez váhání. „Pokud by se tak stalo, jistě by po nich vystoupil nahoru, a pokud by tu hned nezačal s vykopávkami, což se mi zdá nepravděpodobné, jistě by po sobě zanechal jiné stopy – plechovky nebo popel z ohniště.“

„To vypadá rozumně,“ souhlasil Algy. „A vyplývá z toho i to, že když je Černoušův a náš předpoklad správný, našli jsme cestu přímo do Tygrova doupěte.“

„Přesný zásah,“ řekl Biggles.

„Co uděláme?“ zeptal se Ginger dychtivě. „Navrhuji provést tu nejprve menší průzkum.“

„Na to bude čas později. Teď ale, protože naše zásoby nejsou neomezené, držme se programu, který jsme slíbili Carruthersovi.“

„Myslíš tím sejít po schodišti a pokusit se zajmout Tygra?“

„A cos' myslel?“

Ginger pohlédl na schodiště, o krok ustoupil a otrásl se. „Hrom a blesky,“ řekl. „Už mě to tolik neláká. Nevadí mi dívat se dolů z letadla, ale lézt po stezce, kde při jediném chybném kroku mohu padnout na hlavu, mi nepřipadá jako nejlepší výlet.“

„S tím se časem vyrovnáš,“ řekl klidně Biggles. „Mně zase nepřipadá nejlepší, abychom chodili dolů všichni. Někdo by měl dohlížet na letadlo. Kromě toho, pokud bychom se cestou dostali do potíží, byli bychom v tom všichni, ale když zůstane někdo zde, může nám pomoci.“

„Zní to rozumně,“ zamumlal Algy.

„Dohodněme se takto: Ty a Algy zůstaneš na místě s Černoušem a budete hlídat. Já s Gingerem se vydáme na menší průzkum. Pokud zjistíme, že sestup až dolů je snadný, vrátíme se pro vás. Když však zjistíme, že se dolů nemůžeme dostat, budeme se muset vrátit tak jako tak.“

„V pořádku,“ souhlasil Algy. „Kdy vyrazíte?“

„Hned. Není důvod čekat do zítřka.“

„Jakou výstroj si vezmete?“

„Hlavně konzervu hovězího a pár sušenek, čutoru s vodou a také pušky. To by mělo stačit – určitě alespoň na první průzkum.“

Společně se vrátili ke stroji a vzali z něj potřebnou výzbroj a potraviny. Pak se vrátili k Jákobovu žebříku. Biggles vykročil s puškou na levém rameni jako první. Ginger se zhluboka nadechl a vydal se za ním.

KAPITOLA ŠESTÁ

STEZKA VEDOUcí DO NEZNÁMA

Než ušli prvních sto schodů, zatočila se Gingerovi hlava tak, že pocítil nevolnost a závrať. Několikrát se musel zastavit a opřít se o stěnu útesu tyčícího se po jeho pravé ruce. Do propasti, která zela vlevo, se neodvážil pohlédnout. V některých místech nebyl sráz kolmý. Díky skalním rozsedlinám byla stezka místy vytesána tak, že skála čněla nad schody. Jinde zase vedla stezka jako skutečná římsa nad bezednou propastí, a jediný chybný krok by zde znamenal pád z výše asi čtyř tisíc stop. Nad vrcholky pralesních velikánů visel mlžný opar, díky kterému vypadal prales ještě vzdálenější, než ve skutečnosti byl. A díky těm cárům mlhy vyhlížel prales tajemně a působil dojmem, jako by člověk shlížel na jiný svět. Tak by si mohl připadat někdo, kdo přijde na Zemi z jiné planety, napadlo Gingera.

Zdálo se, že Bigglese hrozící pád nijak netrápí. Sestupoval s puškou na rameni za tichého pohvizdování, a zastavoval se pouze tehdy, když chtěl Gingera upozornit na nebezpečná místa, kde vítr a déšť zničily schod a na jeho místě zbyl pouze ohlazený úzký výstupek.

Protože si však člověk dokáže zvyknout na ledacos, asi po sto yardech začal Ginger přece jen volněji dýchat. Jednou, právě když na něj Biggles čekal, poznamenal: „Co by se stalo, kdybychom se potkali s někým, kdo jde opačným směrem? Nerad bych se tu s ním míjel.“

Biggles se lehce zasmál. „Nemyslím, že někoho potkáme,“ řekl. „Šetři si dech. Budeš ho potřebovat, až pošplháme zpátky.“

Pokračovali v sestupu. Objevili se plachtící kondori, kteří připomínali obrovským rozpětím nehybných křídel spíše kluzáky než ptáky. Pomalu kroužili nad nimi s hlavami

obrácenými k vetřelcům do jejich království. Ginger je nervózně pozoroval.

„Byli bychom v pěkné bryndě, kdyby dostali hlad a rozhodli se na nás zaútočit,“ poznamenal.

„Máme pro ně trochu ptačího zobu,“ řekl Biggles a poklepal na pušku. „Střílel bych však nerad. Upozornili bychom na sebe.“

Když obešli skalní výstupek, který jim zakrýval výhled na další úsek cesty, stanuli na okamžik v němém obdivu nad úžasným výhledem do kraje, jenž se jim odtud naskytl: zdálo se, že mají celý svět u nohou. Stezka se ztrácela v obrovské průrvě a znovu se objevovala na opačné straně o zhruba pět set stop níže. Z místa, kde oba muži stáli, vypadala jako nekonečný závit mířící do hlubiny. Ginger měl poprvé možnost odhadnout skutečnou délku schodiště.

„Neřekl bych, že na dávné obyvatele města nahoře někdo někdy zaútočil,“ prohlásil pochybovačně. „Vždyť tuhle stezku mohla proti celé armádě ubránit dvojice mužů.“

„Jistě,“ souhlasil Biggles. „Raději bych se přidal k obráncům, než na ně útočil zezdola.“

Následující hodinu ušli téměř beze slova. Žár, který sálal nejen ze slunce, ale i ze skal, stále sílil. Podle Gingera se to podobalo cestě přímo do pece.

Byli už dost blízko džungli, když schody příkře skončily ve změti skalisek. Zrzka nejprve napadlo, že dosáhli paty schodiště, Biggles však jeho domněnku odmítl. Po bližším prohlédnutí okolí se ukázalo, že se nemýlil v předpokladu, že se v dávné minulosti přes stezku převalil mohutný sesuv půdy, který vzal kus schodiště s sebou.

„Pokud se nám podaří najít cestu přes tuhle suť, měli bychom na druhé straně narazit znovu na schodiště,“ prohlásil Biggles. „Víme přece, že schody vedou až dolů do džungle, kde je objevil Černouš.“

„Možná jo,“ zasmál se Ginger.

„Stejně tak by si každý, kdo by stoupal nahoru a dorazil k suťovému poli, mohl myslet, že tam schodiště končí,“ přešel jeho vtípek Biggles. „Pokud by nevytrval a nepřešel suť,

nedověděl by se, že schody nekončí a pokračují až na vrchol. Půjďme dál, ale buď opatrný při každém kroku, neboť tahle místa nevypadají právě bezpečně. Kdyby se to dalo do pohybu, bude se historie opakovat. Pojď. Zdá se, že nejsnazší cesta vede tudy.“

Vykročil a opatrně hledal cestu. V patách měl Gingera, z jehož hlediska měla nastalá situace přinejmenším jednu výhodu. Neměl už důvod obávat se strmého srázu, neboť cesta-necesta vedla mezi balvany sesuvu.

Pak narazili na vesnici. Došlo k tomu zcela nečekaně, protože nic nenasvědčovalo tomu, že by tu mohli objevit osídlené místo. Když prošli změtí ohromných balvanů pod úpatí příkrého svahu, stanuli na pokraji dalšího srázu vysokého asi třicet stop. Spadal do překrásného údolí, které džungle nezakrývala, přestože tu již byla. Místo leželo přesně na její horní hranici. Na vzdálenější straně byla vidět spleť stromů, nejvyšší část pralesa, která se nepochybně táhla odtud dolů po svazích kopců. Na druhé straně, kde letci stáli a odkud obdivovali údolí, stromy nerostly, právě tak jako v údolí, které bylo zarostlé svěže zelenou trávou a řídce roztroušenými keři. Středem vedla široká cesta směřující k vesnici. Ta sestávala z rozlehlého uskupení zchátralých stavení, za nimiž stál pěkný bungalov z dobrého dřeva. Za ním se táhla řada přístřešků krytých vlnitým plechem a od nich paprskovitě vybíhaly čtyři řady úhledných malých domků.

Na dvoře mezi přístřešky a bungalovem stoupal z venkovního ohniště dým. U ohně cosi kutila žena nápadná červeným šátkem uvázaným kolem hlavy. Po chvilce zmizela v domě. Kromě několika mul pasoucích se o kus výše v údolí nebyla v dohledu další stopa života.

Jakmile se Biggles s Gingerem dostali na dohled tohoto zcela nečekaného výjevu, strnuli a po několika vteřinách nevěřícího zírání se posadili na kameny.

„Nebesa,“ zamumlal Biggles. „Co má tohle znamenat?“

„Mne se neptej,“ zamumlal Ginger dřepící vedle něj.

Biggles sledoval zamyšleně vesnici. „Na tohle je jen jediná odpověď,“ řekl pak pomalu. „Tygr by nikdy nepřipustil, aby v jeho blízkosti sídlila další tlupa lotrů. Jde tedy o sídlo jeho gangu! Jestliže se nemýlím, a jsem přesvědčen že ne, pak jsme narazili na tajné útočiště, o němž se zmiňoval Černouš. Skutečnost, že tady žijí ženy – nebo alespoň jedna – jasně dokazuje, že jde o trvale obývané místo. Dokazuje to ostatně i ten velký dům.“

„Co dál?“ otázal se Ginger. „Pokud se budeme snažit přejít údolí, budeme pokoušet osud. Kromě té ženy, kterou jsme viděli, tam musí být i další lidé. Určitě by nás zpozorovali.“

„Nebudeme muset údolí přecházet,“ odpověděl Biggles. „Jsem si jist, že jsme u cíle.“

Ginger užasl: „U cíle? Jak to myslíš?“

„Sestupovali jsme po schodišti přece jen proto, abychom našli Tygrovo sídlo. Další účel naše cesta neměla. Ten pěkný bungalov, je beze všech pochyb palácem Krále pralesa, a tím pádem nemusíme chodit dál.“

„Co tedy uděláme? Půjdemě zpátky nahoru sdělit Algymu, co jsme našli?“

„Řekl bych, že Algyho nebudeme rušit, alespoň ne hned. Museli bychom se sem potom vracet.“

„Pokud by tu byl Carruthers s jeho policisty, mohli bychom vesnici obsadit,“ zabručel Ginger.

„Hezky řečeno, ale obávám se, že na jejich příchod se spoléhat nemůžeme. Kromě toho by nám obsazení vesnice moc nepomohlo, pokud tu není Tygr. On je člověk, o něhož nám jde. On a Bogat. Jestliže nebudou zatčeni oni, gang bude pokračovat v činnosti.“

Ginger pokrčil rameny. „Ty tady velíš. Jaký je plán? Nebo snad žádný nemáš?“

„Podle mého názoru můžeme udělat jen jedno,“ řekl Biggles. „Prozkoumáme vesnici teď, dokud je poměrně pustá. Další podobnou příležitost nemusíme už nikdy dostat. Nezapomeň, že dosud nemáme jediný důkaz o tom, co Tygr

dělá – tedy důkaz, který by obstál před soudem. Bez důkazů nemá smysl o něm tvrdit, že je hanebný šejdír, vrah, otrokář a zloděj chicle. Tohle může být naše šance dostat se k důkazům. Já jdu do vesnice.“

Ginger nevěřícně vytřeštil oči. „Do vesnice? Ty ses asi musel zbláznit.“

„Pokud tu budeme vysedávat, důkazy nezískáme.“

„Mohli bychom je odsud sledovat.“

„Ovšem, ale tím bychom se nedověděli víc, než již víme. Musíme si zajistit nějaké přesvědčivé důkazy. Pokud by se nám podařilo zajmout Tygra nebo Bogata a dopravit je na pobřeží, mohli bychom je tam držet tak dlouho, než bychom si důkazy opatřili. Možná od některého z otroků. Nic z toho se nám však nepodaří, pokud zde budeme dřepět. Já jdu.“

„Co mám dělat já? Mám jít s tebou nebo zůstat tady?“

Biggles se na okamžik zamyslel. „Myslím, že bude lepší, když půjdeš se mnou,“ rozhodl. „Jestli něco najdu, budu asi potřebovat svědka. Jinak bych u soudu přednášel jen nepodložená tvrzení.“

„Nemyslíš, že by se to mohlo zvrtnout? Algy neví, co je s námi.“

„To se dá snadno vyřešit.“

Biggles vytáhl z kapsy notes, vytrhl z něj list a načmáral na něj stručnou zprávu o tom, že objevili vesnici a míří do ní. Vrátil se ke schodišti, položil zprávu na nápadném místě pod kámen a vedle něj navršil malou mohylu, aby nemohl být dopis přehlédnut žádným kolemjdoucím. Poté se vrátili nad údolí a po krátkém hledání našli sestup k vesnici.

„Dobře si zapamatuj, jak to tu vypadá,“ řekl Biggles tiše, a stále pozoroval místo, kam sestupovali. „Možná tudy budeme muset jít zpátky ve velkém kalupu. Snaž se zapamatovat si každou skálu pro případ, že bychom hledali cestu potmě.“

Gingerovi netrvalo vštěpování si rysů terénu do paměti dlouho, načež se Biggles obrátil směrem k vesnici.

„Myslím, že nejlepší bude jít přímo k domu,“ překvapil zrzka.

„Vlastně ani nevím, jak jinak bychom to mohli udělat. Žádný kryt pro plížení tu není, takže by nás stejně viděli. Kdyby zahlédli, jak se plazíme vsí jako párek zlodějů, spustili by ještě větší povyk. Myslím, že lepší bude nenápadnost. Nemusíme se zbytečně ukazovat a budeme se prostě procházet po vsi. Pokud si nás nikdo nevšimne, bude to jenom dobře.“

„Ty to musíš vědět,“ souhlasil Ginger, „Mě to ale připadá dost šílené. Nikdy jsem neskočil do lví jámy dřív, než jsem se ujistil, že lev není doma.“

Biggles se usmál a vykročil k vesnici, jejíž nejbližší domek nebyl vzdálenější nežli sto yardů.

Ušli asi polovinu vzdálenosti, když se Biggles dotkl Gingerovy paže, aby mu naznačil, že cosi zahlédl. Hranice údolí byly nyní jasně patrné. Z hradby útesů, které byly mnohde vysoké, místy ale dosti nízké, stejně jako v místě, kudy se do údolí letci dostali, existoval jen jediný opravdový východ. Byla to úzká soutěska na jižním konci stezky, pouhá mezera v kamenné stěně, kudy patrně obyvatelé vesnice sestupovali do džungle vzdálené dalších zhruba čtyři sta stop. Tuto přírodní bránu střežili dva muži ozbrojení puškami. Opírali se o stěnu soutěsky a pokuřovali.

„Pokud to považují za jediný vstup do údolí, pak se ti chlápci budou brzy divit, jak jsme se sem dostali,“ řekl tiše Biggles. „Pak je tu ale ještě jedna možnost. Lidé ve vesnici – pokud zde nějací jsou – by mohli předpokládat, že jsme zde obchodně. Jistě vědí, že u brány stojí stráž, která by sem nevpustila osoby, jež tady Tygr nechce. Řeknu ti,“ pokračoval a neustále se rozhlížel, „že tohle je vynikající místo pro úkryt. Carruthers měl pravdu. Celá armáda by mohla běhat roky po pralese a nezjistila by, že toto sídlo existuje. Stejně tak by bylo zapotřebí armády k jeho dobytí proti několika odhodlaným mužům.“

„Plete mne jedno,“ poznamenal Ginger. „Černouš říkal, že našel začátek schodiště. Taky říkal, že schody viděl, takže šlo zřejmě o konec cesty, po níž jsme přišli. Ale když si uvědomím, co říkal dál – přece tam klestili džungli – zdá se mi, že ty schody nikdo nepoužíval. Znamená to, že nahoru vede i jiná cesta. Takže Tygr možná dosud o schodišti neví!“

„A hrome, to mne nenapadlo,“ vyhrkl Biggles. „Máš naprostou pravdu. I kdyby o schodišti věděli z dřívějšíka, nebo ho objevili až po Černoušově útěku, nezdá se pravděpodobné, že by ho užívali. Patrně našli snazší cestu. V tuto chvíli na tom nesejde, ale bude dobré mít to na paměti.“

V tu dobu již dospěli k vesnici a stále nespátřili kromě dvou strážných živáčka. Ve vzduchu se vznášelo ospalé ticho rušené jen bzukotem hmyzu. Biggles uhnul z hlavní prašné cesty, která se křivolace vinula mezi staveními a kterou místy přerušovaly kameny čnějící ze země. Odbočil k bungalovu a když se k němu přiblížil, narazil za rohem menšího stavení na ženu s červeným šátkem. Klečela a mlela kukuřici. Když spatřila cizince, zatvářila se překvapeně, ale neřekla nic. Klidně ji oba minuli a slyšeli, jak pokračuje ve své jednotvárné práci.

„To by byla zábava, kdybychom zjistili, že jsme někde úplně jinde, co?“ zamumlal Ginger. „Mohla by to být úplně obyčejná vesnice.“

„Před vstupem do úplně obyčejné vesnice se nestavějí stráže,“ připomněl mu Biggles. „Kromě toho, kdyby šlo o nonnální místo, v okolí bychom našli alespoň pokusy o polní práce. Určitě by se sem nepachtili *chicleros* čtyři sta stop nahoru a dolů. Neboj se – jsme tam, kde máme být, a teď buď zticha.“

Došli k prostranství, odkud byl přístup k přístřeškům u domu, jehož zadní dveře byly otevřeny. Oheň, který zahlédl již ze skal, stále planul. Byl nad ním zavěšen železný kotel, z něhož vystupovala příjemná vůně.

„Zkusíme nejdříve ty přístřešky,“ řekl tiše Biggles a vykročil k nim. Pokud však doufal, že uvidí, co je uvnitř, byl

zklamán, protože všech šest kúlén bylo uzamčených. Od poslední z nich však zahlédli to, co bylo dosud skryto za rohem domu. Byla to zahrada, kus oploceného ráje v pustině. Z keřů visely grapefruity v celých trsech a mezi zlatými klasy kukuřice svítila rudá rajčata. Obří žluté dýně ležely mezi popínavým vínem, které prorůstaly květiny zářivých barev. Strom obalený velkými modrými švestkami vehnal Gingerovi sliny do úst. Celá ta příjemná scenérie byla ještě doplněna holubníkem, v němž si několik ptáků čechralo peří. Pilot zamířil do této nečekané oázy a zrzkovy kroky vedly přímým směrem ke švestkám. Biggles jej však přitáhl za rukáv k zastíněnému altánku, kde bublal drobný vodotrysk.

„Nebud’ osel,“ zamumlal. „Teď šlapeme po pěkně tenkém ledě. Nechápeš, že jsme v královské zahradě? Neupozorňuj na sebe!“

Mezi popínavými rostlinami, které obrůstaly altán, zahlédl Ginger stěnu domu. Do zahrady vedlo dlouhé nízké okno. Poblíž něj byly umístěny otevřené dveře.

„Jsme na správně stopě, podíváme se dovnitř,“ zavrčel Biggles a vykročil ke dveřím, které vedly do zahrady, očividně však nesloužily jako hlavní vchod do domu. Po opatrném nahlédnutí dovnitř překročil Biggles práh s Gingerem po boku. Rozhlédl se a tiše hvízdal.

„Hned jsem si myslel, že je to královský salón,“ zašeptal. „Zdejší král však má divné rozměry.“

Místnost byla skvostně až okázale zařízena jako cosi mezi společenskou místností a kanceláří. Starobylý a krásně řezaný španělský příborník byl zohyzděn spoustou levných moderních tretek. Na stole s mosaznou deskou stály lahve a sklenice, při vzdálenější stěně viděli moderní psací stůl pokrytý účetními knihami a papíry. Gingera však nejvíce ohromilo krásné, kůží potažené křeslo. Vedle něj se podivně vyjímal ocelový trezor. Dále do domu vedly široké dveře. Ve vzduchu visel zvláštní cizí pach.

Tolik stačili návštěvníci zpozorovat na první pohled. Biggles se nachvíli zaposlouchal, pak přikročil ke stolu, kde začal prohledávat papíry tak, aby nenarušil jejich pořádek. Otevřel hlavní účetní knihu, a opět tiše hvízdal, když spočinul pohledem na jednotlivých položkách.

„Máme všechno, co jsme potřebovali,“ vydechl.“ Jsme v Tygrově svatyni a před sebou máme jeho účty. Je tu dost důkazů na nejméně dvojí oběšení. Je to rozhodně velkorysý pán. A co je tohle?“

Biggles nadzdvihl svitek velmi tenkého papíru, který ležel pod nábojem používaným jako těžítka. Když ho zdvihl, svinul se mu v ruce. Narovnal ho, četl a čelo mu zbrázdily rýhy úžasu a vzteku. Hleděl na papír tak dlouho, až Ginger nevydržel déle čekat.

„Co je?“ zeptal se.

„Dobře, že se ptáš,“ procedil Biggles mezi zuby. „Spoustu věcí to vysvětluje. Jen se podívej sám.“ Podal mu papír. Ginger četl a naprázdno pohyboval rty.

„Mějte se na pozoru před třemi Brity v letadle. Jsou to vládní špióni posláni po vašich stopách. Pracují pro Carrutherse. Jmenují se Bigglesworth, Lacey a Hebblebwaite. Byli najati pod přísahou jako speciální policejní oddíl. Mají s sebou jednoho z chickleros, kterého postřelil Bogat a jehož hodlají použít jako svědka! Doporučuji všechny odstranit!

M. C.“

„Všiml sis iniciál pisatele?“ zeptal se Biggles. „Ano. Kdo to ale může být?“

„M.C. může být jedině Marcel Chorro. Kdo jiný? Je to kromě Carrutherse jediný člověk, který ví, na čem pracujeme. Zjevně je jedním z Tygrových vyzvědačů. Už se nedivím, že měl Carruthers takové potíže s hledáním důkazů. A ta bestie, která mi uvolnila napínače drátů, nebyl také nikdo jiný než

Chorro. Můj Bože! Teď už víme, jak se Bogat dověděl o našem tábořišti u jezera. Mohl jít pralesem najisto.“

„Jak ale Chorro dokázal, aby jeho zpráva dorazila včas?“ vydechl Ginger. „Ani nejrychlejší kánoe se sem po řece nedostane dříve než za týden.“

„Tys neviděl venku holubník? Všimni si tenkého papíru užitého k napsání zprávy.“

Ginger zalapal po dechu. „To je mi nadělení. Chorro s Tygrem jsou ve spojení holubí poštou.“

„Bezpochyby. Pojd, viděli jsme už dost. Není radno pokoušet Štěstěnu. Vrátime se k Algymu.“

Biggles vykročil ke dveřím, v hrůze však ucouvl. Oči mu málem vystoupily z důlků, když popadl Gingera za nikáv. Zrzek se otočil směrem, kam upíral pohled Biggles, a cítil, jak mu tuhne krev v žilách. Již několik minut si uvědomoval, že podivný zápach sílí, a nyní pochopil, co je jeho zdrojem.

Z křesla, které před chvílí tolik obdivoval, se plazil had – had, jakého by nezplodila ani nejděsivější noční můra. Silný jako mužské stehno, a dlouhý tak, že ač se z křesla vinul záhyb za záhybem, zdálo se, že konec je v nedohlednu. Po podlaze se již vlnilo dobrých patnáct stop zhmotnělé hrůzy, která je odřízla od dveří a okna.

KAPITOLA SEDMÁ

V TYGRÍCH SPÁRECH

Ginger netušil, jak dlouho hleděl na hadí nestvůru. Na několik vteřin ztratil veškerý pojem o čase, místě i o svém poslání. Byl zaujat jedinou věcí – hadem, jehož malé černé oči, zářící jako třpytivé krystaly, zrzka fascinovaly. Kromě prvotního užaslého vydechnutí nepřešel přes Gingerovy rty jediný zvuk.

Musel vynaložit značné úsilí, aby dokázal odtrhnout od hada zrak. Pohlédl na Bigglese, ale také velitel byl na rozpacích, co udělat. Těkal očima od hada ke dveřím a zase zpět k plazovi. V jednu chvíli se přikrčil, jako by se chystal ke skoku. Pak natáhl pušku a zamířil na pohybující se hadí hlavu.

„Dělej, vystřel!“ vyjekl Ginger, který již neměl daleko k panice.

„Netroufám si riskovat,“ zamumlal Biggles. „Ta hlava je pro mne příliš malý terč a ať ji zasáhnu nebo minu, vyburcuje výstřel celé okolí. Kdybych tu bestii nezasáhl přesně, ví Bůh, co by se dělo.“

Zvláštní bylo, že had, kterého Biggles považoval na kraju, se je nepokoušel napadnout. Ležel na podlaze a prohlížel si je téměř lidským způsobem. Jakoby had věděl, že příchozí jsou nezvaní hosté a tak se rozhodl zabránit jim v odchodu. Při každém jejich pohybu zdvihl hlavu výš, zlobně zasyčel a donutil je stáhnout se.

Biggles zmítaný obavami a nerozhodností stále ještě hledal cestu z nepříjemné situace, když venku zazněly lidské hlasy a brzy nato i kroky. Snad ještě dříve, než si uvědomil, že se blíží další nebezpečí, rozlétl se vnitřní dveře a do hadího království vstoupil muž. Udělal jen jeden krok a strnul, ochromen podívanou která se mu naskytla. Pak jeho ruka sklouzla k pouzdru na boku a vytáhla revolver.

Ginger se nejprve bláhově domníval, že příchozí hodlá zabít hada, ale vzápětí pochopil, že had nebude terčem, ačkoli k muži obrátil hlavu a začal se mu ovíjet kolem nohy. Až nyní si Ginger uvědomil, že stvůra je domácím mazlíčkem a nikoli divokou bestií, která sem vnikla z pralesa.

Příchozí, zjevně majitel domu, a možná sám Král pralesa, byl působivý již svým zjevem, příjemné pocity však nevzbuzoval. Šlo o míšence, v jehož rodokmenu zjevně převládali afričtí předkové. Mohlo mu být asi padesát let, byl středně vysoký, ale mohutný a statný. Jeho paže a ramena mohly právě tak dobře patřit gorile, ale tento vzor fyzické síly byl narušen mohutným břichem, které vzniká následkem přejídání a nedostatku pohybu. A také na mužově tváři byly vepsány rysy zhýralostí. Jeho odulé líce kontrastovaly s bojovně vystrčenou bradou a jeho malé tmavé oči nezůstávaly ani na okamžik v klidu a stále těkaly z místa na místo. Mužovy vlasy byly černošské – bujné a kudrnaté. Byl oblečen – přesněji řečeno nabalen – ve zdobné a těžké uniformě se zlatými prýmkami. Svítila tak pestrými barvami, že by si ji styděl navléknout i cirkusový uvaděč. Celkově působil dojmem generála ze špatné operety, ale při pohledu do jeho drsného obličejce Biggles usoudil, že mají před sebou muže značné fyzické i duševní síly, ješitného, velice prohnáného a bez předsudků. Člověka, který by dokázal být jen pro vlastní potěchu surový a násilnický a v příští chvíli by se mohl projevit jako zbabělec.

„Marito! Kdo jsou tihle dva lidé?“ vykřikl muž španělsky.

V pozadí se objevila Marita, žena s červeným šátkem, která se starala o oheň. Odpověděla nervózně ve stejném jazyce, že ty lidi nezná. Nikdy předtím je prý neviděla.

Muž postoupil dále do místnosti. Promluvil měkkým, sykavým hlasem k hadovi, který ho k úžasu příchozích poslechl, a odplazil se pod stůl. Pak muž podezíravě pohlédl na Bigglese.

„Jakou řečí mluvíte, co?“ zeptal se anglicky s americkým přízvukem. Bylo z toho zřejmé, že považuje příchozí za Brity nebo Američany.

„Mluvíme anglicky,“ řekl Biggles.

„Proč jste sem přišli, co?“ vyštěkl míšenec. Než mohl Biggles odpovědět, v očích mu blesklo pochopení. Jeho pohled sklouzl ke stolu, a Bigglesovi bylo jasné, že si vzpomněl na zprávu od Chorra.

„Hovořím s Králem pralesa?“ zeptal se klidně Biggles.

Oči míšence se zúžily. „Já jsem král,“ řekl ostře. „Kde je třetí z vás?“

„Jaký třetí?“

„Jste tři. Kde je?“

„Nevím o kom mluvíte,“ pokrčil Biggles rameny, ačkoliv věděl velice dobře, o kom je řeč.

„Který z vás je Bigglesworth?“

Biggles si uvědomil, že vytáčky by byly zbytečné. Tygr věděl, že se v kraji pohybují, a věděl i to, že výskyt dalších bělochů v těchto místech je tak nepravděpodobný, že jej není třeba brát v úvahu.

„Já jsem Bigglesworth,“ odpověděl klidně.

Na Tygrově tváři se objevil nehezský úsměv, či spíš úšklebek. Pak muž vsunul do rtů malou stříbrnou píšťalku a ostře zapískal. Velice rychle se seběhla skupina mužů, mezi nimi i dva běloši, které Biggles odhadl na ty, o nichž hovořil Černouš. První z nich byl vysoký, a mrtvolnou barvu jeho pleti by bylo možno nazvat bledostí jen s notnou dávkou zdvořilosti. Na tváři mu zanechala nesmazatelné stopy žloutenka. Stejně nepříjemný nádech měla také bělma jeho očí, šedých a hluboko zapadlých pod huňatým obočím. Ústa měl velká s tenkými rty a jeho zjev vůbec nevylepšily uši, které mu odstávaly od hlavy téměř v pravém úhlu. Jeho kumpán byl neduživý chlapík neurčitěho typu. Měl řídké vlasy barvy starého namoklého sena a nad horním rtem se mu kroutil knír stejné barvy, uprostřed

zažloutlý nikotinem. Také nyní mu visela v koutku úst čadící, nedbale ubalená cigareta.

„Hej!“ zvolal Tygr a ukázal divadelním gestem ruky na zajatce. „Policajti se sem dostali před námi – alespoň nám ušetřili práci a nemusíme si pro ně chodit.“ Pak mu však v očích opět zableskla pochybnost. „Tak kde je ten další?“ zavrčel.

„Když myslíte, snad tu někde bude,“ řekl klidně Biggles.

„Kde?“

„Porozhlédněte se kolem, možná ho najdete... možná ne.“

Tygr změnil téma hovoru. „Jak jste se sem dostali? Kdo vás přivedl?“

Biggles se slabě usmál. „My sami.“

„To je lež,“ zachrčel Tygr a nahrbil se jakoby ke skoku, takže Biggles začal chápat, odkud se vzala jeho přezdívka. „Někdo vám sem ukázal cestu! Kdo to byl? Roztrhnu ho na kusy.“

„Lituji,“ řekl Biggles, „ale o to potěšení budete připraven jednoduše proto, že nikdo takový není.“

„Jak jste prošli kolem stráží?“ Tygr byl očividně vyděšen tím, že do jeho sídla dokázali vniknout cizinci.

„Dívaly se jinam,“ odpověděl popravdě Biggles.

Výraz v Tygrově tváři nevěstil pro zajatce nic dobrého, avšak Biggles nedával najevo strach.

„Odvést!“ vyštěkl Tygr.

Čtyři chasníci, na první pohled vybraní mezi tou nejsprostší a nejsurovější chátrou, přikročili k letcům a vzali jim zbraně. Ti jim nekladli odpor, neboť věděli, že by byl zbytečný.

„Co s nimi uděláme, Vaše Veličenstvo?“ snažil se zalichotit „králi“ muž, který podle všeho ostatním velel.

Biggles se při oslovení usmál. Zdálo se, že Tygr si na svůj královský titul skutečně potrpí.

Tygr se zamyšleně podíval na zajatce, a poté mu po tváři přelétl úsměv. „Dejte je vedle Juanity, už musí mít stejně hlad,“ přikázal. „Až dostaneme toho třetího, zdvihneme mříž a necháme je pohromadě. Odved'te je!“

Zajatci pocítili na ramenou hrubé ruce. Biggles neprotestoval, protože tušil, že v tomto případě by se jednalo o pouhou ztrátu času. Nebylo pochyb, že měli co dělat s mužem odpovědným za smrt řady vyčerpaných otroků, kterému jedna vražda navíc nijak svědomí nezatěžovala. Bylo jisté, že se ve svém tajném sídle cítí zcela bezpečný.

Když je odváděli ke kůlnám, Ginger si kladl v duchu otázku, kdo může být ona Juanita, ačkoli neměl pochyb o tom, že příjemné setkání to nebude. Brzy se měl dovědět více. Dveře se otevřely a drsné ruce je vstrčily do kůlny. Za nimi se dveře opět přibouchly a zapadla těžká závora.

Po přechodu z oslepujícího slunečního svitu venku se zdálo, že uvnitř panuje naprostá tma, ale po určité době si Gingerovy oči začaly přivykat na přitímné a ze tmy vystoupily základní obrysy jejich vězení. Nejprve rozeznal Bigglese stojícího vedle něj a hledícího do šera stejně jako on. Pak zaznamenal řadu silných kolmo postavených bambusových tyčí, která je dělila od dalšího prostoru. Také ten měl stěnu z kůlů, která však zčásti odhalovala volný prostor za ní. Nebylo těžké pochopit, že jde o klec. Ještě vhodnější by bylo popsat ji jako klec rozdělenou na dvě oddělení. Co však bylo v druhé části? Ginger zapátral pohledem po jejím obyvateli, vždyť znal i jeho jméno, avšak hledal marně. Pokud by potřeboval důkaz, že zde nejsou sami, byl jím ostrý pach divokého zvířete připomínající prostředí zvěřince. Konečně rozeznal vzadu v druhém oddělení malý otvor, a věděl, že divoká bestie, ať již je to cokoli, je uvnitř, v doupěti.

Biggles zkusmo zatřásl s přepážkou. „To je ta mříž, o které mluvil Tygr,“ poznamenal. Juanita je na druhé straně. Až nastane čas krmení, zvenku se zvedne mříž a nechají nás s ní pohromadě.“

KAPITOLA OSMÁ

ALGY OTVÍRÁ KLEC

Algy strávil nějaký čas procházením mezi rozvalinami, ale jak se den chýlil ke konci a Biggles s Gingerem se nevraceli, pocítil nervozitu. Nakonec zaujal postavení na horním konci schodiště, odkud měl nejlepší výhled. Černouš nic neříkal, věděl však dobře, oč Algy mu jde.

Den pohasínal v rudé záři západu. Rychle se snášela noc, a po průzkumnících dosud nebylo ani stopy. Jejich meškání s návratem Algyho mátllo. Měl hlídat letoun a věděl, jaká rizika ponese, když by opustil stroj, aniž by uvědomil ostatní. Nedokázal se však zbavit pocitu, že se stalo cosi zlého. Měl by sestoupit po Jákobově žebříku a začít pátrat? Zdálo se mu, že pokud zůstane, nemůže nikomu a ničemu prospět, protože si nedokázal představit, co by se mohlo stát s letadlem stojícím poblíž rozvalin. A když potká Bigglese s Gingerem na zpáteční cestě, může se s nimi vždy vrátit. Nakonec se rozhodl, že jestliže se neobjeví, než vyjde měsíc, vydá se za nimi.

Na chvíli zaváhal, jaké pokyny dát Černoušovi, nakonec však usoudil, že bude lepší, když ho nechá zde. Domorodec měl však na věc vlastní názor, a prohlásil, že ho nic nedonutí zůstat sám na místě, které bezpochyby navštěvují duchové minulosti.

Tomu se ovšem Algy musel podřídit, a když se nad obzor vyhoupl stříbrný měsíc, vydal se s puškou na rameni a s Černoušem v patách ke schodišti.

Za denního světla šlo o velice náročnou a nebezpečnou cestu, v mdlém přísvitu měsíce však stezka připomínala sestup do pekel. Algy proto nespěchal, postupoval pomalu, ale jistě, a opatrně směřoval po římse podél srázu, z něhož se raději ani nedíval. Stále doufal, že se setká s oběma předchozími průzkumníky, kteří půjdou opačným směrem, dosud však nebyla v dohledu ani živá duše. Těžké noční ticho nenarušil

jediný zvuk. Jako by byli Algy a Černouš posledními lidmi na Zemi.

Mohylu, kterou Biggles zanechal jako schránku se zprávou pro případ nouze, objevil Černouš. Algy sebral papír, přečetl zprávu a seznámil s jejím obsahem nálezce.

„Měli by být v pořádku, je ale divné, proč zůstávají pryč tak dlouho,“ řekl. „Nezbyde nám, než sestoupit za nimi do údolí a pokusit se je najít.“

S nalezením údolí neměli potíže, a během postupu kamennou sutí se občas zastavovali, aby zjistili, kde se vlastně nacházejí, neboť neměli žádné vodítko, podle něhož by určili směr pochodu. Algymu se zdála cesta přímo do vesnice příliš riskantní a obával se, aby tím nenatropil více škody než užitku.

Pak si náhle v temnotě, která předchází svítání uvědomili, že slyší podivný zvuk. Jakési hluboké vrčení přerušované občasným zapraskáním, jako by těžké tělo narazilo na překážku. Po chvíli naslouchání se Algy zeptal Černouše, co si myslí, že by to mohlo být.

Starý muž odpověděl okamžitě, že vrčení může vydávat jediné divoká šelma. Zdálo se mu, že se zvíře snaží někde osvobodit z klece, a nabídl se, že vše prověří. Algy s návrhem souhlasil a Černouš se odplížil do tmy.

Algyho ani na okamžik nenapadlo, že by zvuky mohly mít přímou souvislost s Bigglesem a Gingerem. Nebyl žádný důvod, proč by tak měl uvažovat. Přesto neměl námitky, když se Černouš nabídl, že se vydá na zvědy, sám však raději zůstal na místě, dokud se nerozедní a nebude si moci lépe prohlédnout okolí.

Nebe již prokvétalo růžovým příslibem východu slunce, když se Černouš vrátil. Neřekl ani slovo, kývl však na Algyho, aby ho následoval. Algy pochopil, že stařík cosi objevil, a bez otázek kráčel za ním. Sestoupili ze skal a prošli kus cesty v bezpečné vzdálenosti od vesnice. Po chvíli Algy zjistil, že jej Černouš vede k jakýmsi kůlnám. Když se k nim přiblížili, vrčení zesílilo, a bylo zřejmé, že dravec – ať byl jakýkoli – se nachází v jedné z nich. Když vrčení šelmy na chvíli ztichlo, zaslechl Algy tiché mumlání lidských hlasů a zdálo se mu, že poznává Bigglesův hlas. Převzal vedení a rychle vykročil vpřed.

Zastavil se deset yardů od nejbližšího přístřešku, na okamžik se zaposlouchal a pak ostře křikl: „Biggles! – jsi to ty?“

„Ano, jsme tady,“ ozvala se okamžitá odpověď.

Algy znovu vykročil vpřed, a během několika málo chvil mu byla situace jasná. Zjistil, že stavení je vlastně klecí rozdělenou na dvě oddělení. V jednom z nich byla uvězněna černá puma. Když přicházel, drásalo zvíře drápy opačnou stranu klece, jakmile jej však uvidělo, obrátilo k němu pozornost tak prudce a důrazně, že bezděky ustoupil o krok nazpět. Když však poznal, že mříže drží pevně, přistoupil blíž. Světla bylo dosud málo, ale on přesto rozeznal v pozadí klece dvě postavy. Bigglese a Gingera! Aniž by čekal na vysvětlení, cvakl závěrem a namířil pušku na šelmu.

„Nestřílej!“ vykřikl Biggles.

„Proč ne?“ podivil se Algy a sklonil zbraň.

„Výstřel sem přiláká lidi,“ řekl mu příkře Biggles. „Zkus nás dostat ven. Na zvířeti nezáleží.“

Algy rychle pochopil, jak rozumná byla Bigglesova rada, stejně rychle však poznal, že vyhledání únikové cesty pro přátele nebude jednoduchý úkol. Do oddělení, kde byli uvězněni jeho přátelé, vedly sice dveře, byly však bytelné, zamčené, a klíč nevězel v zámku. Nevěděl si s nimi rady. Sdělil to tiše Bigglesovi a rychle pokračoval v ohledávání vězení. Mříž ke

kleci se zvířetem byla ovládána shora stejně jako mříž, jejímž zdvižením se ze dvou klecí stávala jedna.

„Budu muset tu bestii odstřelit,“ oznámil Bigglesovi zoufale. „Pak bude snadné zdvihnout dělicí mříž, otevřít vám dveře od její klece a pustit vás ven.“

„V pořádku – do toho,“ souhlasil Biggles. „Jakmile budeme venku, musíme vyrazit ke schodišti.“

Algy zdvihl pušku, než však mohl vystřelit, donutil ho varovný Černoušův výkřik otočit se k vesnici. Nebylo třeba dlouho pátrat. Z dálky se ke kleci hnalo asi deset mužů. Byli to domorodci, mezi nimiž bylo jen pár bělochů. Jeden z bílých vystřelil za běhu z revolveru.

Když Algy viděl, že svůj plán již nestačí uskutečnit, pokusil se kryt a držet útočníky palbou v šachu. Černouš pelášil kolem něj k zadnímu traktu přístřešků. Algy se už už chtěl k němu přidat, ale náhle dostal nápad, který mu dal křídla. Chňapl po Černoušovi.

„Zastav se!“ křikl na něj. „Pomoz mi! Tam nahoru!“

Černouš bleskem pochopil, nastavil záda a Algy se po nich vyhoupl na střechu kůlny. Výkřiky přibíhajících prozrazovaly, že Algyho vidí, on však na ně nedbal a šplhal dál. Odložil pušku, popadl páku, která ovládala dveře zvířecí klece, a zatáhl za ni. Mřížoví se zvedlo. Dravec na nic nečekal a využil příležitosti k útěku. Puma se vyřítla ven – černá, chroptící bestie. Na okamžik se přikrčila, jako by váhala, kterým směrem se dát a pak spatřila dav ženoucích se směrem k ní. Muži zas uviděli to strašlivé zjevení a zastavili se jako na povel. Potom se šelma rozhodla. Dav mužů v dohledu se jí zjevně vůbec nezamlouval a vyrazila proti nim jako vystřelený šíp. Lidé se rozeběhli na všechny strany.

Algy by se s chutí pobavil pohledem na závěrečné dějství, neměl však času nazbyt. Zdvihl druhou mříž a za okamžik ke své radosti viděl, jak Biggles s Gingerem vylézají stejným otvorem, kterým svou klec opustila puma.

„Ke schodišti!“ zavelel Biggles. „Honem ke schodišti!“

Algy chytil pušku, seskočil na zem, a v příštích vteřinách všichni čtyři prchali směrem ke skaliskům. Rachot výstřelů je donutil obrátit se právě včas, aby viděli, jak se šelma hroutí. Napadla jednoho z bělochů a strhla ho k zemi, Král pralesa však velmi odvážně vyprázdnil zblízka celý zásobník revolveru do jejího boku.

„Pokračujte!“ vykřikl Biggles. „Jestliže se dostaneme ke schodišti, dokážeme je zadržet.“

Podle výkřiků z vesnice poznali, že Tygr popohání své muže k pronásledování, a na víc již nečekali. Když se prosmýkali mezi skalami, zaznělo za nimi několik nazdařbůh vypálených výstřelů, které nemohly nikomu ublížit.

„Dobrá,“ vydechl Biggles, když dosáhli úpatí schodů. „Všichni se kryjte. Algy, půjč mi pušku.“

Skrčil se za skaliskem, rychle zamířil a vypálil na Tygra. Minul. Král byl daleko a Biggles byl po předchozím běhu udýchaný. Výstřel donutil pronásledovatele, aby se kryli, na místě však nezůstali. Rozeběhli se vějířovitě do stran, a Biggles pochopil, že zůstanou-li na místě oni sami, nečeká je nic příjemného.

„Vyrážíme nahoru!“ rozhodl. „K letadlu!“

Začali s dlouhým výstupem. Konvoj uzavíral Biggles s puškou v ruce. Věděl samozřejmě, že budou pronásledováni, a litoval prozrazení další části schodiště, o kterém neměl dosud Tygr ani ponětí.

Po celou půlhodinu se nic nedělo a čtveřice mužů s námahou stoupala vzhůru, přičemž poznávala, jaký je rozdíl mezi sestupem a výstupem. Když měli poslední velký skalní výstupek daleko za sebou, objevil se u něj Tygr se svými lidmi. Také oni postupovali husím pochodem, neboť schodiště nebylo tak široké, aby po něm mohli jít dva lidé bok po boku. Tygr vypadal zvadle, Biggles však věděl, že i on je musel nad sebou spatřit. Sám nevystřelil, neboť vzdálenost byla příliš velká, a vzduch se ve vycházejícím slunci začínal tetelit, což znesnadňovalo přesné míření. Nespouštěl z Tygra oči a viděl

jeho gesta. Pak napočítal pět domorodců, kteří nejvyšší možnou rychlostí vyrazili za nimi.

„Tygr za námi vyslal nějaké indiány,“ oznámil ostatním. „Budou na takovéto stezky nejspíš zvyklí a Tygr určitě doufá, že nás dostihnou. Teď se není čeho bát. Pokud se dostanou příliš blízko, pošleme jim něco, co je zbaví kuráže. Pokračujme. Máme před sebou ještě pěkný kus cesty.“

Celou následující hodinu se snažili o co nejrychlejší postup, který je stále více vyčerpával. Žár zesílil a všichni již ztěžka dýchali, ačkoliv vrchol byl ještě daleko.

„Myslím, že nám neuškodí přestávka na oddech,“ řekl Biggles. „Nemůžeme vydržet nepřetržitý pochod až nahoru.“ Zastavil se v zákrutu stezky. „Tady se to hodí,“ pokračoval s pohledem upřeným nazpět.

Tři sta yardů za nimi byl další ohyb, za nějž nebylo vidět.

„První chlap, který za tím rohem vystrčí nos, se potká s kusem olova, který poletí opačným směrem,“ oznámil Biggles, upravil si hledí a připravil pušku k výstřelu.

Seděli na chodech a lapali po dechu. Žízeň měli všichni, voda tu však nebyla, a nikdo se proto o téhle svízeli ani nezmínil. Uplynulo deset minut, a Biggles se právě chystal vydat rozkaz k dalšímu pochodu, když se na cestě pod nimi objevil první indián. Z toho, jak se prudce zastavil, bylo zřejmé, že si dobře uvědomil nebezpečí, které mu hrozí. Neustoupil však. Řekl cosi svým druhům vzadu, a zvuk jeho slov dolehl průzračným horským vzduchem až k pronásledovaným.

Třeskl výstřel z Bigglesovy zbraně, a indián zmizel, ačkoli nebylo možné říci s jistotou, zda byl zasažen či nikoliv.

„Alespoň mají na chvíli o čem přemýšlet,“ poznamenal Biggles a dal ostatním rozkaz k dalšímu postupu.

Během příští hodiny se několikrát zastavil a pozoroval stezku klikatící se za nimi. Z některých míst na schodišti bylo vidět do značné vzdálenosti, po indiánech však nebylo ani stopy.

„Tomu nerozumím,“ zamumlal a zamračil se. „Nechce se mi věřit, že by ustoupili. Na druhé straně ovšem – pokud se nám nepletou do cesty, může nám být jedno, co dělají.“

Pokračovali dále a krátce před polednem se dostali na horní konec schodiště.

„Letoun je v pořádku,“ ozval se Ginger, který si všiml, že stroj stojí stejně, jak jej zanechali.

„Dojdeme si k němu a něco sníme,“ prohlásil Biggles.

Sotva to dořekl, překvapivě blízko se ozval výstřel z pušky a téměř současně zasvištěla Bigglesovi kolem hlavy kulka, která odštípala kus skály za ním. Tak ho to překvapilo, že se užasle rozhlédl kolem a zapátral po směru, z něhož mohl výstřel přijít. Nic však neznámého střelce neprozradilo. Když si konečně Biggles uvědomil nebezpečí a začal se krýt, zazněl další výstřel.

„Odkud střílí?“ zeptal se překvapeně i znepokojeně Algy.

„Ještě nevím, ale zdá se mi, že ti indiáni znají zdejší kraj mnohem lépe nežli my,“ zavrčel Biggles, a opatrně sledoval okolní skály. „Museli se před nás nějak dostat jinudy. Pokud nebudeme opatrní, obklíčí nás. Myslím, že nejlepší bude pospíšet si do letadla a najít místo, kde vane zdravější vzduch.“

„Myslíš odstartovat?“ otázal se Ginger.

„Ano.“

„A kam chceš letět?“

„K řece, nic jiného mne nenapadá. Kromě toho se přece nechceme dostat příliš daleko. Najdeme nějaké klidné kotviště a všechno si pořádně promyslíme. Až vám řeknu, vyrazíte. Budeme se jim muset odkrýt, tak ať neběžíte v hloučku jako snadný terč. Je to jasné? Vpřed!“

Vyskočili a vyrazili k letounu, ale v okamžiku, kdy opustili skalní kryt, zaznělo několik výstřelů, které prozradily, že proti nim nestojí jen jeden střelec. Žádný z výstřelů však prchající neohrozil, což připadalo Bigglesovi podivné, avšak jen do chvíle, než si všiml na trupu letadla kusu plachtového potahu vlajícího ve větrní.

„Střílejí na letoun!“ vyjekl. „Dostaňte se do něj a nahod'te motory, já je zaměstnám.“

Byli ještě několik desítek kroků od *Tuláka*. Biggles si jako úkryt vybral nehlubokou rozsedlinu, vrhl se do ní a začal pálit směrem, odkud přicházely výstřely. Obláčky kouře prozrazovaly nepřátelské pozice, a Biggles pochopil, že indiáni, jakýmsi jemu nepochopitelným způsobem, zdolali téměř svislou stěnu kterou vedl Jákobův žebřík a pronikli do zbořeného města. Vyprázdnil zásobník pušky a vyrazil ke stroji, jehož motory již burácely. Když skočil do kabiny, zaslechl zděšený zrzkův výkřik.

„Zasáhli nádrž! Teče nám benzín.“

Biggles jediným letmým pohledem na hlavní nádrž zjistil, že se Ginger bohužel nemýlí. Jeden z indiánů zasáhl dno nádrže více než šťastným výstřelem. Zela v ní díra, kterou unikal benzín tak rychle, že by se měla nádrž vyprázdnit během pouhých pár minut. Hrozilo nebezpečí výbuchu a navíc bylo všem jasné, že bez benzínu tady budou odříznuti. Letoun bude k nepotřebě a jediná cesta zpět povede po schodišti.

Biggles se asi vteřinu pokoušel ucpat otvor kapesníkem. Benzín však prosakoval dál a pilot věděl, že jen oddaluje nevyhnutelný konec. Aby bylo ještě hůř, stroj zasahovaly další výstřely a bylo pouze otázkou času, než kulka zasáhne někoho z posádky. Biggles vskočil do kokpitu. Podle jeho názoru zůstávala jediná možnost, jak uniknout. Jestliže se mu podaří zvednout stroj do vzduchu a přeletět okraj náhorní plošiny, než se nádrž docela vyprázdní, mohli by i se zhasnutými motory k řece doplachtit.

Algy viděl, jak se Biggles žene ke kniplu, a protože pochopil, co má v úmyslu, uvolnil mu místo. Biggles zprudka dosedl a ihned přidal plyn naplno. Motory se rozeřvaly. Stroj se rozeběhl vpřed. Pilot sevřel knipl a čekal, neboť nyní šlo o vteřiny. Jestliže motory vydrží běžet ještě minutu, mohlo by vše vyjít. Pokud ne – dál raději nedomýšlel.

Stroj se zdviženým kormidlem se hnal k okraji náhorní planiny. Biggles zlehka přitáhl knipl k tělu a stroj se zdvihl. Pak jeden motor ztichl, znovu zaburácel, a právě když se letadlo vzeslo nad modrozelený oceán pralesa rozprostírající se hluboko pod ním, oba motory současně zmlkly. Zavládlo tíživé ticho. Stroj byl však ve vzduchu a plachtil k nejbližšímu zákrutu vzdálené řeky.

KAPITOLA DEVÁTÁ

MOKRÉ NEBEZPEČÍ

Kdyby se někdo Bigglese zeptal, zda si tehdy myslel, že letoun bez pohonných hmot dosáhne říční hladiny, a kdyby měl odpovědět popravdě, odpověď by zněla „Ne!“

Zároveň však pilot věděl, že se to uskutečnit dá. Nacházeli se ve výšce asi pěti tisíc stop a řeka byla ve vzdálenosti kolem pěti mil, což byl běžný klouzavý dolet letadla. *Tulák* byl však plně zatížen, a to značně měnilo situaci. Kromě toho neplachtili k letišti, které by mělo být volné a bez překážek. Nejbližší úsek řeky, ke kterému Biggles namířil nos letadla, byl pro něj zcela neznámý. Jak mohl vyloučit, že až k řece zázrakem doplachtí, zjistí, že hladina není ke přistání způsobilá? Mohla být plná plovoucích kmenů či spleti plovoucích leknínů, mohla se vinout ostrými zátočinami a stejně tak se mohli dostat k širokému toku se zrádnými nánosy písku těsně pod hladinou. Neměl však jinou možnost než pokračovat v letu a doufat v jeho šťastný závěr.

Vážnost situace si dobře uvědomovali i ostatní. Protože však nemohli sami nic dělat, seděli mlčky a sledovali šedavou vodní stuhu, která se zdála neskutečně daleko.

Uplynulo pár minut, a stroj líně plachtil rychlostí jen o málo překračující rychlost pádovou. Výškoměr nyní ukazoval dva tisíce stop, a řeka byla dosud vzdálena dobré dvě míle.

„Stejně jsi nemohl dělat nic jiného,“ řekl Algy klidným Masem Bigglesovi.

„Vůbec nic,“ odpověděl se mdlým úsměvem Biggles.

Stroj dál pomalu plachtil a vzduch svištěl kolem jeho křídel. Nikdo se ani nepohnul, nikdo už neřekl jediné slovo.

Ginger sledoval řeku fascinován bezmocí. Zdálo se, jako by se vinula směrem k nim, a připomínala úzkou stuhu lemovanou širokým rozlehlým oceánem vrcholků stromů. Bylo nad slunce jasnější, že v závěru rozhodne každá stopa výšky.

Algy později přísahal, že slyšel škrábání nejvyšších větví o kýl stroje, když se letadlo kymácivě snášelo k vodní hladině. Pravděpodobně přeháněl. Ginger v té chvíli stiskl rty a když minulo největší nebezpečí, usadil se pohodlněji v sedadle. Byli nad řekou a neviděli na hladině žádné překážky. Jen Biggles si všiml světlejšího širokého pruhu, který naznačoval písečný jazyk a mělkou vodu, ale dokázal se mu vyhnout. Svedl to zčásti díky šťastné náhodě v podobě náhlého poryvu větru, z části díky svým velkým pilotním zkušenostem. *Tulák* dosedl na hladinu dlouhého, rovného říčního úseku, kde rozehnal skupinu krokodýlů.

Biggles se opřel v sedadle. „Tak to bychom měli,“ zazubil se. „Je nejvyšší čas něco sníst. Gingere, dej nám něco na zub.“

„Nebylo by lepší dostat se nejdřív ke břehu?“ řekl Algy.

„Pravděpodobně ano – ale jak to mám asi udělat?“ zašklebil se Biggles.

Když si Algy uvědomil smysl Bigglesovy otázky, zamračil se. S motory vyřazenými z činnosti byli stejně bezmocní jako na člunu bez pádla.

„Ani nemyslím, že bychom si měli dělat starosti,“ prohlásil Biggles. „Nakonec se ke břehu dostaneme, pravděpodobně někde v zákrutu. Cesta po proudu nám nevadí, protože alespoň dříve nebo později narazíme na kánoe s benzínem. Než se nám podaří opravit nádrž a sehnat do ní trochu šťávy, jsme ovšem bezmocní.“

„A co chceš dělat pak?“ zajímalo Gingeru.

Biggles pokrčil rameny. „Nevím,“ přiznal. Je to těžké, ale alespoň se nám podařilo objevit Tygrovu základnu. Mám sto chutí zamířit pak do Belize a oznámit vše Carruthersovi. Nejraději bych rozhodnutí o dalším postupu nechal na něm. Ale má to čas. Hodlám věc rozebírat, až něco sním.“

Během příští půl hodiny se dobře najedli, a zatímco posedávali v malé kabině letounu na bednách, *Tulák* se nesl po říční hladině unášen proudem.

Zvyšující se rychlost hydroplánu zpozoroval Černouš. Povšiml si, že po obou stranách kabiny začínají stromy lemující břeh ubíhat stále rychleji a silně ho to znepokojilo. Hlasitě vyjekl, ukázal ven a všichni ostatní přerušili rozhovor a vystoupili na horní část trupu.

Jediný pohled na řeku před nimi stačil všem k pochopení, že se blíží další nebezpečí a Biggles se v tu chvíli propadal studem, že tuhle možnost vůbec nevzal v úvahu. Asi o čtvrt míle po proudu protékala řeka mezi dvěma skalisky. Nebyla sice nijak vysoká, postačovala ale k vytvoření víru, který se zmítal a pěnil mezi balvany, jenž do řeky napadaly z obou stran. *Tulák* poskočil jako nepokojný kuň, když se do něj silněji opřel postranní proud, který strojem pomalu otáčel. Vzápětí se letoun sunul středem řeky bokem vpřed a silně se rozkolísal. Biggles rychle změřil očima vzdálenost k oběma břehům, jenže i ten bližší byl vzdálen dobrých padesát yardů. Bylo to příliš daleko, aby si mohli dělat naději na jeho dosažení.

„Jestli narazí na některou ze skal, rozbije se jako skořápka!“ vykřikl Algy, který se snažil udržet rovnováhu, jak strojem drsně pohazovaly vlny.

„Neměl bych se pokusit vyhodit kotvu?“ napadlo Gingera. „Třeba se zachytí na dně.“

„Ať tě to ani nenapadne!“ houkl Biggles. „Přišli bychom o ni. Teď už letoun nic neudrží. Vezměte do rukou náhradní nosníky a snažte se stroj odstrkovat, aby nenarazil na ty útesy. Je to naše poslední možnost. Jen proboha nespadejte do vody.“

Po těch slovech uchopil Biggles rezervní vzpěru a plazil se po trupu, až se dostal na před. Soustředěně hleděl vpřed do peřejí, a zdálo se mu, že neexistuje nejmenší možnost, aby *Tulák* vyvázl z blížícího se napětého pekla bez úhony, pokud se nepodaří udržet ho nosem po proudu.

Co se dělo během příštích několika minut, nedokázal později přesně popsat nikdo z účastníků děsivé plavby. Nejsilnější dojem v nich pravděpodobně zanechala zpěněná voda a vodní tříšť. *Tulák* se zmítal a poskakoval v peřejích jako

živý tvor, cestovatelům se však jakýmsi záhadným způsobem podařilo udržet ho skutečně rovně po proudu. Největší záhadou pro všechny zůstalo to, že nikdo z nich nespádl do vln, když se zoufale opírali do skal, které jako by se stroji přímo vrhaly do cesty. Pak náhle vše skončilo jako mávnutím kouzelného proutku, a hydroplán se kolébal na uklidněné hladině.

Biggles se odplazil ze svého nebezpečného stanoviště na přídi, vytřepával si vodu z vlasů a prohlížel dlaně, které měl do krve rozedřené, jak svíral vzpěru. Ostatní na tom byli podobně a jeden promočený muž za druhým se s úlevou uchyloval do kabiny, aby tam nabral dech a nové síly.

„Příště si musíme dát větší pozor, kam míříme,“ zamumlal zrzek kousavě s pohledem upřeným k dalšímu zákrutu řeky, k němuž se přibližovali. Vzápětí mu ztuhly rysy. Vyskočil s chraptivým výkřikem a ukázal před sebe. „Podívejte, tam jsou další skály!“ vyjekl.

Biggles se tím směrem podíval a aniž by váhal jedinou vteřinu, popadl konec úvazného lana a vrhl se do vody. S provazem v zubech zamířil ke břehu.

Kdyby nevyskočil právě v místě, kde byla řeka mělká, a kde dosáhl vzápětí nohama na dno, sotva by se dostal ke břehu. *Tulák* totiž znovu nabíral rychlost, jak jej unášely proudy divoce se ženoucí k peřejím. Díky stoupajícímu písečnému dnu se však mohl plavec zapřít nohama a celou váhou zabrat za lano. Podařilo se mu přitáhnout plovoucí stroj ke břehu tak blízko, až Ginger a Algy zachytili splývavé větve pobřežních stromů, a drželi letoun u břehu, dokud nebyl bezpečně uvázán.

„Kdopak si tenhle šílený výlet do džungle vlastně vymyslel?“ zavrčel Biggles, když se promočený škrábal na palubu.

„To já,“ ušklíbl se Ginger. „Jsem ale rád, že jsme se my dva umyli. Konečně jsme se zbavili zápachu té smrduté šelmy.“

„To je pravda,“ řekl Algy. „Nechtěl jsem vám to vyčítat, ale bylo to děsné.“

Biggles chvíli mlčel, ale koutky úst mu zaškubaly.

„Tak bys měl také začít přemýšlet, kudy z té bryndy, ve které jsme teď,“ řekl konečně. „Před sebou i vzadu máme spoustu vody, jen v nádrži máme sucho. Vypadá to, že zde nějakou dobu musíme vydržet. Pro začátek bys mohl opravit nádrž. To pro případ, že bychom ji ještě někdy potřebovali.“

„Ale ovšem,“ usmál se Ginger, a pustil se do práce. „Co budeš dělat ty?“ zeptal se velitele.

„Jdu se po břehu podívat, jak zlé jsou ty spodní peřeje,“ řekl Biggles. „Nemůžeme podniknout nic dalšího, než se dostaneme k té zásilce benzínu, kterou nám slíbil Carruthers. Pojď, Algy! Bude lepší, když nás půjde víc. Vy také, Černouši.“

Nechali Gingera samotného a vydali se po břehu, kde čas od času vymšili aligátora vyhrívajícího se v ospalém vedru. Již nyní mohli prohlásit, že peřeje, k nimž se přiblížili, se táhnou téměř na půl míle. Byly ještě horší, nežli předchozí, a Biggles okamžitě zavrhl všechny pokusy o proplutí v hydroplánu. Za nimi plynula řeka opět zcela klidně mírnými zákruty, stíněna tropickou džunglí. Pokračovali ještě kousek dál v průzkumu, když ale nebyla žádná změna v dohledu, obrátili se na zpáteční cestu.

A právě v té chvíli se Černouš náhle zastavil a zavětil jako myslivecký pes.

„Co se děje?“ zeptal se Biggles.

Černoušovy velké dětské oči se ještě rozšířily, když nervózně zašeptal, že cítí kouř.

Biggles nechápal, jak by se mohla džungle sužovaná vlhkem vznítit, následoval však Černouše, který se nyní pomalu plížil vpřed s každým svalem napjatým a zrakem upřeným do zeleného přítmí džungle. Po chvíli se zastavil a ukázal ostatním před sebe.

Biggles pohlédl směrem, kterým mířil domorodcův ukazováček, a spatřil, že nedaleko před nimi byl na břehu řeky vysekán a udupán porost. Očividně se jednalo o práci lidí. Uprostřed vymýceného místa doutnal popel. Opodál ležel hnědý předmět, který připomínal ze všeho nejvíce lidskou nohu

vyčnívající ze sežehnutého houští. V nehybném vzduchu bzučela mračna much.

„Obávám se, že ten člověk – ať je to kdokoli – už o naši pomoc nestojí,“ tiše zašeptal Algy.

„Jistě, massa, mrtvý,“ souhlasil Černouš.

Biggles pokročil dopředu, a zastavil se nad mrtvým domorodcem. Měl na sobě modré pracovní kalhoty, a patřil za svého života pravděpodobně mezi více či méně civilizované domorodce z pobřeží. Biggles hleděl na tu hrůzu a lámal si hlavu, co to má znamenat, když ho ze zamyšlení vytrhlo zachropění. Po krátké prohlídce okolí našel Černouš na břehu řeky další tělo. Tento domorodec dosud žil, jiskřička jeho života však očividně zhasínala. Biggles vedle něj poklekl a spatřil střelnou ránu v hrudi.

„Zeptejte se ho, co je zač,“ vyzval Černouše.

Ten kývl, rychle poklekl k umírajícímu a promluvil na něj řečí, které letci nerozuměli. Neznámý něco chabě zašeptal, a následoval přerývaný rozhovor, záhy ukončený posledním vydechnutím raněného.

Černouš povstal a otočil vystrašenou tvář k ostatním. „Ti muži přivezli benzín v kánoe,“ oznámil. „Dostali se sem a udělali tady tábor. Pak přišel Bogat a jeho lidi a všechny zabili.“

„Ale kde je kánoe a benzín?“ vyhrkl Biggles.

Černouš ukázal na řeku nedaleko od břehu. „Kánoe se potopila tam,“ řekl. „Když lidi od Bogat napadli tábor, veslaři chtěli ujet, ale kulka prostřílely kánoe.“

„Kdy k tomu došlo?“

„Dnes v noc, massa.“

Biggles se otočil k Algymu a bezmocně pokrčil rameny. „To je zlé,“ řekl tiše. „Ten benzín byl naše jediná šance, jak se odsud dostat.“

„Jak ale k čertu Tygr věděl, že máme dostat benzín po řece?“ otázal se Algy.

Biggles se trpce usmál. „Pamatuješ se na Chorra, Carruthersova asistenta? O všem věděl. Jakmile se Carruthers

vrátil a nařídil odeslání benzínu pro naši potřebu, poslal holubí poštou zprávu Tygrovi.“

„To je ale smečka,“ zavrčel Algy. „To vše vysvětluje. Na toho skunka bych málem zapomněl.“

„Zdá se, že máme jedinou možnost,“ pokračoval Biggles. „Pokud zde není hluboko, mohli bychom se pokusit zachránit alespoň pár barelů. Některé budou pravděpodobně prostřílené, ale jistě ne všechny. Pokud se nám zdaří získat dost šťávy na cestu do Belize, je vše vyřešeno.“ Otočil se k Černoušovi. „Jak daleko byla kánoe, když se potopila?“

Černouš zdvihl kus zetlelého dřeva a hodil ho do vody asi dvacet yardů od břehu.

Biggles se začal svlékat. „Potopím se a zkusím ji najít,“ prohlásil. Černouš prudce zavrtil hlavou. „Ne, ne,“ zabouřil. „Možná tady aligátor, možná piraňa.“

„Piraňa?“ zeptal se Algy.

„Masožravá ryba,“ vysvětlil Biggles. „Nebývají příliš veliké, ale jsou to snad nejžravější tvorové na světě. Drží se v hejnech. Údajně dokáží člověka ohlodat na kostru za pět minut.“

„Rozkošní mazlíčkové,“ zavrčel Algy. „Co s tím?“

Biggles se zamyslel. „Letoun sem nedostaneme, uděláme tedy vor a budeme pracovat z něj. Kánoi bychom mohli najít tak, že budeme tahat naši kotvu po dně. Co si o tom myslíte, Černouši?“

„Ano, vor,“ souhlasil starý muž.

„Vraťme se tedy zpátky ke stroji pro náradí,“ navrhl Biggles. „Neměli bychom s tím mít nijak těžkou práci.“

„Předpokládám, že Bogatova banda se stále potuluje kolem.“

„Také mě to napadlo,“ řekl Biggles, „ale nemáme na vybranou. Jdeme zpátky k letadlu.“

Vydali se zpět proti proudu, a s úlevou zjistili, že se od jejich odchodu nic nezměnilo. Ginger právě dokončoval opravu nádrže, ke které mu stačil kus plechu. Ostatní mu oznámili

ponurou novinu o nálezu a rozhodnutí, jak pokračovat dále, načež během několika málo minut vyložili na břeh potřebné vybavení pro výrobu voru. Vzali s sebou i zbraně.

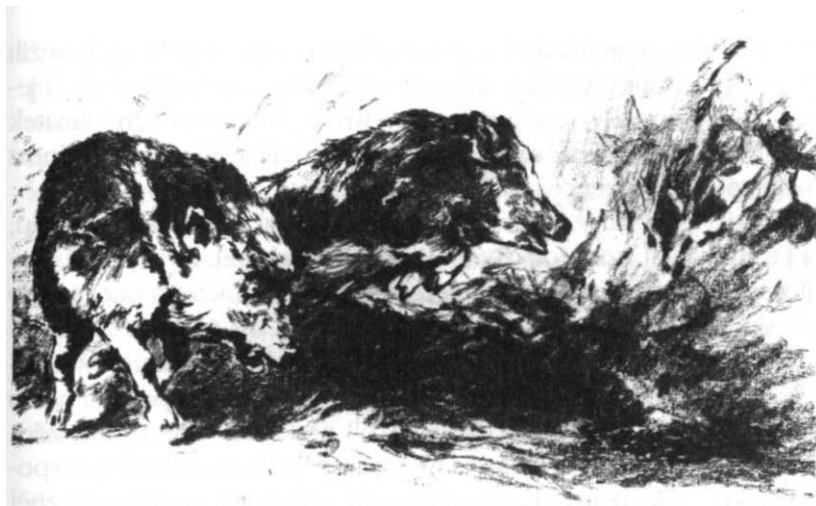
„Nelíbí se mi představa, že necháváme letadlo bez dozoru,“ zabručel Algy.

„Ani mě se to nezdá, ale nedá se nic dělat,“ řekl Biggles. „Když si pospíšíme, měl by být vor sestaven do setmění, abychom byli připraveni k hledání benzínu hned zítra ráno. Jdeme!“

Vydali se nazpět k vypálenému táboru, a když pohřbili ubohé domorodce, začali sbírat vhodné dřevo, v čemž jim cennou radou posloužil Černouš, který ze zkušenosti věděl, jaké dřevo je lehké a snadno opracovatelné. Některé druhy dřeva byly totiž tak tvrdé, že odolávaly i ostří sekery, což si nevěřící Ginger vyzkoušel osobně.

Slunce se již klonilo k západu, když byla práce u konce, a u břehu se připoután ke stromu pohupoval na vlnách neumělý, ale použitelný vor připravený na ráno. Biggles došel k závěru, že je na hledání benzínu již pozdě, posbírali proto náradí a vydali se nazpět k *Tulákovi*.

Nedošli moc daleko, když se ke břehu přihnalo s chrochtáním a kvičením stádo malých štětinatých prasat. Zrzkova první myšlenka byla, že je prasata chtějí napadnout. Stádečko pekari, jak vepře nazval Černouš, si jich však sotva všimlo. Přesto je ale pozorný domorodec sledoval s jistým neklidem, a když se stádo ztratilo z dohledu, zdvihl varovně ruku a pozorně se zaposlouchal do zvuků pralesa.

V dusném klidu večerní džungle rozeznal Ginger nejasný šramot v podrostu, a když zvedl zrak do zelenavého přitmí, zjistil jeho původ. Po stromech šplhali ze svých hnízd v tlejícím rostlinstvu drobní tvorové, jejichž přítomnosti si dosud nikdy nepovšiml. Spatřil obrovskou bělavou stonožku, jejíž stopu dlouhé tělo se odporně vlnilo v četných člancích pod krabatou pokožkou. Zahlédl tarantuli, chlupatého pavouka velkého jako dlaň, který vyběhl trhavými přískoky po kmeni blízkého stromu, jako by při každém zastavení podezíravě sledoval kolem stojící vetřelce. Tahle zlověstná aktivita obyvatel pralesa vnukla Gingerovi stísněný pocit. Neřekl však nic. Když pak zaslechl z dálky podivný zvuk, podobný hukotu větrem hnaného mračna listů, pohlédl úkosem na Černouše.

Ten cosi zamumlal a vyrazil vpřed. Na jeho pohybech byla znát nervozita, která zrzkovi jen potvrdila hrozící nebezpečí.

„Co je to?“

„Mravenec jde,“ odpověděl Černouš. „Mnoho mravenec!“ Současně se dal do běhu, a vzápětí Ginger s úlevou zahlédl přímo před sebou *Tuláka*. Ruch kolem nich již nabýval hrozivých rozměrů.

Hmyz i plazi různých druhů se šplhali po stromech nebo se hemžili v podrostu. Opice vrískaly, když přeskakovaly z větve na větev, a jejich hlasy se mísily se skřehotáním letících ptáků. Zbytečný zmatek pro pár mravenců, napadlo Gingera. V tu chvíli ještě neměl možnost nebezpečné mravence spatřit.

Uviděl je, až když se hmyz přiblížil asi na padesát yardů k letadlu, a i z takové blízkosti mu chvíli trvalo, než pochopil, že černý pás valící se jako roztavený asfalt kolem místa, kde byl letoun ukotven, je ve skutečnosti obrovská kolonie mravenců. Část valícího se pruhu postupovala zjevně rychleji než ostatní jako jakýsi průzkumný předvoj, jehož příslušníci byli dlouzí nejméně půldruhého palce. Postup hmyzí armády nezastavilo nic. Jakákoli překážka v cestě byla zdolána s neuvěřitelnou rychlostí a hluk, který vydávalo stěhující se společenstvo pohybem miliónů drobných nožek po rostlinstvu, zněl jako drsný a děsivý sykot, který v Gingerovi vyvolával pocit naprosté bezmoci. Napadlo jej, že má před sebou nepřítel, s nímž se nedá bojovat.

Všichni muži vyrazili k *Tulákovi*, a dostali se k němu s náskokem pouhých deseti yardů před mravenci. Ginger bezděky vykřikl, když pocítil v noze palčivou bolest, jako by šlápl na rozžhavenou jehlu. Nezastavil se však, neboť strach byl silnější. Do letadla doslova vpadl.

Biggles skočil na palubu jako poslední. Úvazné lano se již černalo mravenci. Odřízl jej proto a nechal jej spadnout do vody. Stroj začal okamžitě odplouvat s proudem, Biggles proto vyběhl na před, vyhodil kotvu a podařilo se mu hydroplán zastavit. Kotva uvázla v nánosy řas či bahna a pomalý pohyb stroje se zastavil, neboť proud při břehu nebyl nijak silný.

Ginger si stáhl nohavici a spatřil šarlatově narudlou skvrnu v místě, kde se do něj mravenec zakousl.

„Dej si na to jódovou tinkturu,“ doporučil mu Biggles a zrzek neztrácel čas, neboť bolest byla silná.

Potom se připojil k ostatním, kteří z bezpečí trupu stroje mlčky přihlíželi neuvěřitelnému procesí valícímu se po břehu.

Ginger se nedokázal od strhujícího divadla odtrhnout. Povrch země zčernal. Každý list, každé stéblo bylo v pohybu, jako by se džunglí valila lepkavá odporná tekutina. Nebylo divu, že na to zůstal zírat neschopen slova.

„Už jsem viděl armády loupeživých mravenců v akci, ale nikdy v takovémto rozsahu,“ poznamenal Biggles. „Vyčistí všechno, přes co přejdou. Nebesa ať stojí při člověku nebo zvířeti, které se jim připlete do cesty.“

„Jak dlouhý je ten průvod?“ zeptal se Ginger, protože dosud neviděl jeho konec.

Biggles se otázel Černouše, který oznámil, že by celý roj mohl mít délku jedné míle, možná i více. Prohlásil, že totéž viděl už mnohokrát, a ujistil ostatní, že pokud na mravence nikdo neútočí a nestojí jim v cestě, minou ho bez povšimnutí.

Přátelé zůstali sedět na trupu letounu a sledovali břeh, na němž začaly zvuky mravenčího stěhování slábnout malou chvíli před setměním. Pak se cestovatelé stáhli do kabiny, kde Biggles na krátko rozsvítil a vytáhl konzervy k večeři.

„Měli bychom se najíst a jít na kutě,“ navrhl. „Zítra musíme brzy vstávat.“

Ginger se záhy propadl do snů plných pěnící vody, zubatých pum a hrůzných mravenců. Džungle mu nepopřála klid ani za noci.

KAPITOLA DESÁTÁ

VŠECHNO SE MĚNÍ

Brzy ráno probudil Gingera divoký Bigglesův výkřik, který ho donutil vylézt v polospánku na plošinu trupu letadla. Právě se začínalo rozednívat, a mladíkovi netrvalo dlouho, aby pochopil, co se děje. Voda, která měla normálně tmavou barvu, byla nyní zbarvena do žluta, a proudila tak rychle, že hrozilo, že proud uvolní kotvu *Tuláka*. Příčinu náhlé změny Ginger nechápal.

„Na horním toku muselo vydatně zapršet,“ prohlásil Biggles. „Voda rychle stoupá a musíme se připoutat ke břehu – sama kotva nás neudrží.“

V tu chvíli již byli na palubě všichni, a brzy se jim podařilo upoutat stroj k pahýlu stromu. Biggles se zahleděl na nebesa a pak stočil pohled na řeku.

„Když chceme vylovit z vody benzín, nesmíme ztrácet čas,“ řekl pak naléhavě. „Kromě sílícího proudu nám to brzy znemožní spousta bahna, které přináší proud. Za chvíli pod vodou neuvidíme vůbec nic. Algy, ty zůstaneš tady a budeš střežit letadlo. Gingere, Černouši, vy půjdete se mnou.“ Po těch slovech zdvihl provaz, vyskočil na břeh a rozběhl se po něm. Ginger a Černouš utíkali za ním. Zrzek si všiml, jak nepatrné stopy zanechal na zemi průchod mravenčí kolonie.

Netrvalo jim dlouho a doběhli k voru. Byl to poměrně klidný záliv, kde se voda teprve začínala zabarvovat do žluta. Biggles zvedl velký kámen, který chtěl využít jako kotvy, držící vor nad místem, kde dal Bogat potopit kánoe, nebo kde to alespoň Černouš předpokládal. Shodil ze sebe blůzu připravil si dostatečně dlouhý kus provazu a připravil se k potopení.

„Tady? A co aligátoři?“ vykřikl polekaně Ginger.

„Jinak to nejde,“ řekl Biggles stručně. „Musíme se k benzínu nějak dostat, jinak jsme ztraceni. Černouši, vy budete hlídat.“

Domluvil, voda šplouchla a Biggles zmizel pod hladinou.

Musel se třikrát vynořit a znovu potopit, než se mu podařilo objevit zmizelou loď. Pak ztratili chvíli času uvazováním voru přímo nad místem, kde kánoe ležela. Pak již všechno probíhalo hladce a nebýt stoupající zakalené vody, pravděpodobně by se jim podařilo zachránit všechny barely, neboť stačilo, aby Biggles uvázal provaz k úchytu a druzí dva muži barel vytáhli. Podařilo se jim vylovit sedm těch vzácných nádob, než proud zesílil, trhal vorem stále drsněji, a Biggles uznal, že pokračovat by bylo příliš nebezpečné. S nemalými obtížemi dovlekli vor zatížený vzácným nákladem ke břehu a čekala je přeprava nádob k letadlu. Než je přenesli všechny, řeka se rozvodnila ještě víc a divoký proud unášel listí, větve i celé kmeny.

„Zhoršuje se to,“ oznámil Algy se starostlivě staženým obočím, když nalévali benzín do nádrže. „V tomhle proudu se stroj neudrží dlouho, a jestli ho to strhne do peřejí, je konec s letadlem i s námi.“

„S tím nesouhlasím,“ zavrčel Biggles. „Musíme se dostat do Belize a informovat o všem Carrutherse. Nemá smysl se namáhat, pokud je ta krysa Chorro u vesla a hlásí Tygrovi každý náš pohyb. Na cestu nám benzín stačí. Vyhoď prázdné nádoby na břeh a připrav se – odvážeš letadlo.“ Biggles přešel do kokpitu.

Algy vykročil k lanu, aby *Tuláka* odvázal, ale lano bylo tak napnuté, že mu musel přispěchat na pomoc Ginger. Černouš mezitím vyhazoval prázdné nádoby na břeh.

Potom se ke stroji přivalila zpěněná vlna a lano prasklo. Zrzek po něm zoufale chňapl, uklouzl, zachytil se Algyho a strhl ho s sebou do vody. *Tulák* se vzepjal jako uvolněný mustang a Černouš, plně zaujatý házením nádob na břeh, sletěl do řeky také. Všem třem se podařilo dostat se na břeh, zatímco

Tuláka unášel proud. Algy, Ginger a Černouš za ním hleděli ochromeni hrůzou a neschopni slova či pohybu.

Ginger byl skálopevně přesvědčen, že letoun skončí v peřejích. Ani na okamžik o tom nepochyboval. Že má Biggles nějakou možnost, byl ochoten připustit, až když uslyšel, jak naskočily motory *Tuláka*. Letadlo již neviděl, neboť zmizelo za převislými větvemi pobřežního stromoví v zákrutu řeky. Když se pak letoun objevil ve vzduchu nad jejich hlavami, zrzek konečně uvěřil, že se pilotovi podařilo vzlétnout. Vyčerpán a zesláblý přestálým napětím vsedl na zem.

Algy se podíval na letadlo a pak na řeku. „Nemůže se odvážit znovu přistát,“ oznámil.

„Byl by blázen, kdyby to zkoušel,“ prohlásil Ginger. „Alespoň do doby, než opadne voda.“

Sledovali, jak *Tulák* po dvakrát zakroužil a pak se snesl až k místu kde dříve kotvil. Pod trupem se zalesklo cosi světlého, co se rychle snášelo k zemi. Všichni tři vyrazili, aby se zmocnili zásilky dřív, než ji pohltí divočina. Byla to plechovka s prostým vzkazem.

„Čekejte! Letím na pobřeží.“

„Je to nejrozumnější věc, kterou mohl udělat. Odletěl doplnit palivo a informovat Carrutherse o Chorrovi,“ řekl Ginger. „Snad se nám tu za těch pár hodin nic nestane.“

„Snad si uvědomuješ, že nemáme nic k jídlu a jediná zbraň v naší výbavě je Černoušův nůž,“ zavrčel Algy.

„Musíme se obejít bez jídla a zbraní,“ odvětil Ginger.

„Jídlo – najít,“ vložil se do jejich hovoru sebejistě Černouš a ukázal paží směrem do pralesa.

„Chcete říci, že dokážete najít v pralese jídlo?“ zeptal se dychtivě Algy.

„Jistě, massa, najdu.“

„Jaké jídlo?“

„Med, kořínky, možná ovoce.“

„Dobrá. V tom případě byste se mohl začít shánět po obědě.“

„Vy zůstaňte – já najdu,“ řekl Černouš. „V džungli je pro vás velká horečka. Já jdu sám.“

„Když chcete,“ milostivě souhlasil Algy. Jen to dořekl, zmizel Černouš v přítmi džungle.

Algy s Gingerem zůstali sedět na povaleném stromě a nečinně civěli na valící se řeku. Nic jiného ostatně dělat nemohli, neboť nechtěli opustit stanoviště pro případ, že by se vrátil Černouš a nenašel je. Zrzkovi stačila jedna trpká zkušenost z džungle a ani Algy po podobné netoužil. Žádnému z nich se nezdálo, že by jim tu hrozilo nebezpečí. Měli dokonce pocit, že by je Černouš stihl včas varovat. Později museli uznat, že vinu na tom, co se stalo, měli oba dva. Bylo však již pozdě.

Vůbec nepostřehli, odkud se k nim ti indiáni přiblížili. Náhle kolem nich zavládl ruch a než si oba letci uvědomili, co se děje, leželi na zádech a drželo je v šachu dvacet či ještě více divoce vyhlízejících domorodců vyzbrojených oštěpy, kyji a luky. Všechno se seběhlo v několika vteřinách. Ještě v ohromení z nenadálého útoku byli oba letci postaveni násilím na nohy a vlečeni do pralesa. Cestou jim kolem hlav šermovala kopí vítězů a nemohli dělat nic jiného, než se neotáčet, aby jejich nosy a uši nedošly úhony.

Ušli zhruba pět mil stezkou do nitra džungle, když se průvod zastavil na otevřené planině. Ocitli se u úzkého vodního toku, na jehož hladině se pohupovalo několik kánoí. Opodál ležela domorodá vesnice, tvořená primitivními chýšemi. Vzápětí je indiáni strčili do jedné z nich a u vchodu zanechali stráž.

Uvnitř byla taková tma, že nebylo možné cokoli jasně rozeznat. Ginger se hned odhodlal uložit na podlahu k odpočinku, neboť ho dlouhý pochod parnou džunglí silně vyčerpal. K jeho úžasu na něj kdosi náhle ze tmy promluvil.

„Hej, co jste zač?“ ozval se ten hlas anglicky se zřetelným americkým přízvukem.

„A kdo jste k čertu vy?“ vydechl Ginger, když se z překvapení probral natolik, že byl schopen promluvit.

„Jmenuji se Eddie Rockwell,“ řekl neznámý. „Co tady proboha děláte?“ zeptal se Algy. „Na totéž bych se mohl zeptat já vás.“

Algy se na okamžik zamyslel. „Děláme tu průzkum,“ oznámil dost neurčitě. „Přilétli jsme letadlem, náš velitel však musel letět na pobřeží pro palivo. Zatímco byl pryč, přepadli nás tihle ostří hoši a odvedli nás sem. To je vše. A co vy?“

„Můj příběh se v podstatě příliš neliší od vašeho,“ odpověděl tiše Eddie.

Když se oči zajatců přizpůsobily přítmi, poznali letci, že mají před sebou mladíka sotva dvacetiletého a vyhublého na kost. Šaty měl špinavé a visely na něm v cárech.

„Měl jsem víc peněz než rozumu, a nechal jsem se přesvědčit k účasti na hledání pokladu,“ pokračoval Eddie. „Můj otec mi včas říkal, že jde o podvod. Tehdy jsem mu pochopitelně nevěřil a teď, když je pozdě, vidím, že měl pravdu.“

„Hledání pokladu?“ otázal se Ginger.

„Objevil jsem v novinách inzerát dvou chlapíků, kteří údajně věděli, kde je ukrytý poklad. Mapa, kterou mi ukázali, vypadala docela věrohodně, a já se nechal nachytat. Jako kafka. Financoval jsem výpravu a všechno bylo prima, než jsme se dostali sem. Pak se moji vykutálení kumpáni ztratili i se zásobami, a mne nechali na holičkách. Pokud jste se sami pokoušeli projít místní džunglí, víte, v jaké jsem byl situaci. Dělal jsem, co se dalo. Bloudil jsem, než jsem narazil na řeku, a vydal se po proudu s nadějí, že pokud vydržím, dříve nebo později dojdu k moři. Místo toho jsem však narazil na tlupu indiánů, kteří mě odvěkli sem. Bylo mi to vcelku jedno, protože jsem na tom byl dost bídně. Toulal jsem se před tím bez jídla dva týdny, a indiáni mi alespoň dali něco k snědku. Od té doby jsem tady. To je všechno.“

Gingera cosi napadlo. Uvědomil si zda nejde o tři Američany, kteří tolik leželi na srdci Carruthersovi. „Jste tu už delší dobu, že ano?“ zeptal se.

„Jistě.“

„Jak dlouho?“

„Prosil bych nějakou jednodušší otázku. Skutečně nevím. Týdny, možná i měsíce.“

„A co vaši partneři,“ pokračoval Ginger. „Nebyl jeden z nich náhodou vysoký, hubený, poznamenaný žloutenkou, se světle šedýma očima a velkýma ušima? A neměl ten druhý, také takový neduživce, vlasy jak prastaré seno a knírek zažloutlý nikotinem?“

Eddie překvapeně zafuněl. „To jsou přesně oni,“ řekl. „Znamená to, že jste se s nimi setkali?“

„Na to vezměte jed,“ zavrčel Ginger, a pak podrobněji vylíčil jejich vlastní příběh včetně událostí, které je svedly dohromady se dvěma bělochy v tajné Tygrově vesnici. Rovněž se zmínil o tom, že zmizení Eddieho skupiny působí místním úřadům značné potíže.

„Povídejte, co o tom víte!“ vykřikl Eddie, když zrzek skončil. „Joe Warner a Silas Schmitt – moji dva lotrovští partneři – mi tvrdili, že v džungli najdeme chlapíka, který vede celý projekt, ale nevěděl jsem, že je to tak velké zvíře, jak říkáte vy.“

„Vaši partneři to podle všeho věděli víc než dobře,“ vložil se do hovoru Algy. „Museli vědět, že se tu nemůžete pohybovat, aniž byste narazil na Tygrovy lidi. Nechali vás na pospas džungli poté, co jste jejich výpravu financoval. Moc dobře věděli, že k pobřeží se sám nikdy nedostanete.“

„Teď už vím, že to jsou lotři,“ souhlasil Eddie. „Umíte mluvit jazykem domorodců?“

„Ani slovo.“

„Co myslíte, že s námi mají za úmysly?“

Algy zavrtěl hlavou. „Nemám ponětí, avšak soudě podle jejich chování, na lázeňský koncert nás určitě nepozvou.“

„Myslíte si, že nemáme šanci uniknout?“

„Neřekl bych, že jsme úplně ztracení. Náš šéf sice odletěl na pobřeží, ale vrátí se. Kromě toho na místě, kde jsme byli

zajati, zůstal náš domorodý pomocník. Když došlo k útoku, byl právě mimo tábor, ale až se vrátí, pochopí, co se přihodilo, a myslím, že nás dokáže vystopovat. Stručně řečeno – situace nemusí být tak tragická, jak na první pohled vypadá.“

Zdálo se, že Algyho optimismus dodal Eddiemu odvahu. Rozhovor ustal, a Algy se snažil skrze jednu z mnoha škvír ve stěně chaty zjistit, co se děje venku. Zdálo se, že indiáni, kteří je zajali, nyní se značným rámusem oslavují. Ozvaly se jakési bubínky.

„Možná, že tomu koncertu neujdeme,“ řekl ponuře zrzek.

Algy ještě vyhlížel ven, když na okraji džungle zarachotilo bez výstrahy pět či šest výstřelů. Několik indiánů se skácelo k zemi. Následovaly další výstřely, ozvaly se divoké skřeky a mezi chatrčemi zavládl zmatek. Shromáždění indiáni divoce prchali ve snaze zachránit si život. Někteří namířili do pralesa, jiní se vrhli do kánoí a pádlovali pryč jako o závod. Byl mezi nimi i domorodec, který měl držet stráž u vchodu do chatrče, kde byli běloši vězněni. Nic jim nebránilo v útěku.

Algy v první chvíli doufal, že útok je Bigglesovým dílem. Když se však objevil Bogat s puškou v ruce a se svým gangem za zády, jeho naděje pohasla.

Bogat si tří bělochů všiml téměř okamžitě, a jeho rty zkřivil zlomyslný úsměšek. Namířil na ně zbraň a v příštím okamžiku byla trojice opět obklíčena.

„Tomu se říká z bláta do louže,“ zamumlal sklíčeně Ginger.

„Kdo je ten chlap?“ zeptal se Eddie.

Ginger ho v rychlosti informoval, jak se věci mají. Nebyl čas zacházet do přílišných podrobností, neboť noví věznitelé vytáhli provazy, kterými svázali zajatcům ruce tak, že byli připoutáni k sobě navzájem. Pak Bogatovi muži zapálili vesnici a s velitelem v čele se vydali v neuspořádaném houfu na pochod do pralesa. Šli rychle, vysoko šlehající plameny se mohly v džungli rozšířit.

„Kam myslíte, že nás vedou?“ zeptal se Eddie.

„Řekl bych, že se brzy setkáme s Králem pralesa,“ řekl zrzek.

Rozložitý míšenec jim máchl nad hlavami bičem, něco vyštěkl a ukončil tak jejich rozhovor.

Zajatci mlčky kráčeli úzkou stezkou obklopenou zeleným peklem džungle vstříc neznámému osudu.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

HAD

Jak se ukázalo, měl Biggles právě tolik benzínu, aby doletěl k pobřeží. Okamžitě vyhledal Carrutherse, který však nebyl jeho návštěvou ani trochu překvapen. Seznámil ho se vším, co se v džungli seběhlo. Carruthers se rozzuřil, již když uslyšel, jaký osud potkal lodici s nouzovou zásobou pohonných hmot. Když se však dověděl pravdu o Chorrovi, zůstal jako opářený, neboť ho vždy považoval za důvěryhodného spolupracovníka. V daný okamžik nemohl proti němu bohužel nic podniknout, neboť zrádce požádal o tři týdny volna a nebyl k zastížení.

„Kam odjel?“ zeptal se Biggles.

„K řece,“ odpověděl Canuthers. „Jeho bungalov leží údajně dva dny cesty od Belize. Cestuje tam dost často.“

Biggles se chmurně usmál. „Daleko pravděpodobnější je, že se vydal za Tygrem, aby ho informoval o situaci.“

„Obávám se, že máte pravdu,“ přikývl Carruthers. „No, nevadí. Vyřídím si to s tím ničemou, hned jak se vrátí.“

„Pokud se vrátí,“ řekl Biggles.

Carruthers se na něj záhadně podíval, nijak však Bigglesovu poznámku nekomentoval. Místo toho se Bigglese zeptal, co hodlá dělat dál.

„Vykoupat se, pořádně se najíst, natankovat a letět zpátky. Chci být co nejdřív u svých mužů. Není jim tam nejlíp.“

„Tak jsem to nemyslel,“ řekl Canuthers s ustaraným výrazem. „Není mi jasné, jak dostaneme Tygra a jeho bandu. Letěl bych nejraději s vámi, ale nyní, když není přítomen guvernér, nemohu bohužel opustit úřad – alespoň ne na delší dobu.“

„Musím říci, že je to skutečně oříšek,“ uznal Biggles. „Naše příležitost však přijde. Dříve nebo později, ale určitě.“

Probrali další podrobnosti, žádné konečné řešení však nenašli a asi o dvě hodiny později mířil Bigglesův letoun opět proti toku řeky. Bigglesovi se ulevilo, když si všiml, že povodeň způsobená nějakou místní průtrží mračen opadá.

Když zakroužil nízko nad tábořištěm, a nikoho tam neviděl, zmocnilo se ho zlé tušení. Když pak přistál, zaroloval ke břehu, vyskočil ze stroje a stále se nikdo neobjevoval, změnilo se zlé tušení ve strach. Několik minut stál na místě a hlasitě volal. Jeho pokřik se však nesetkal s odezvou a tak začal zkoumat místo podrobněji.

Chvíli nenašel nic, co by vysvětlovalo, k čemu tu došlo – dokud neobjevil ve vysoké trávě zlomený šíp. Vteřinu doufal, že šíp tu leží již delší dobu, když si však prohlédl lom šípů a poznal, že je čerstvý, pochopil, že nemá smysl klamat sám sebe. V táboře se objevili indiáni. Bylo to tak zřejmé, že se již nepodívoval, proč tu nikoho nevidí. Začal prohledávat okolní křoviny a děsil se toho, co najde. Naštěstí se ukázalo, že jeho obavy jsou liché, a z hrdla se mu vydral úlevný vzdech.

„Jsou v zajetí,“ zašeptal.

Byl opět jednou na rozpacích, jak se zachovat. Zapomněl teď i na Tygra. Zajímali ho jen Algy a Ginger, a potom také Černouš, kterého s nimi zanechal. Přirozeně, že bylo nutno je zachránit, pilot si jen nedokázal představit, jak se tohoto úkolu v džungli zhostí. Nevzpomínal si, že by měl někdy beznadějnější úkol.

Ani na chvíli ale nepolevoval v pozornosti, neboť chápal, že se mu může stát totéž, co přátelům. Sáhl po cigaretě, zapálil ji a pokusil se rekonstruovat scénu, která se tady odehrála. Tak objevil širokou stopu vedoucí do džungle. Bylo to vodítko, s nímž nepočítal, protože dosud předpokládal, že útok domorodců, kteří se zde pohybují převážně v kánoích, přišel z řeky.

Nyní, když měl zřetelnou stopu, po níž mohl vyrazit, vrátil se k *Tulákovi*, ukotvil stroj bezpečně u břehu a pečlivě ho zakryl

před zvědavýma očima rákosem a velikými listy, jimiž zamaskoval křídla.

Poté se ponořil do kabiny a vybral si tam svou oblíbenou loveckou pušku, naplnil nábojový pás střelivem a kapsy blůzy sušenkami. Naposledy se rozhlédl kolem a vyrazil po stopě, kterou dokázal snadno sledovat. Nedošel daleko, když ho zmrazil chrčivý šepot.

„Massa, hej massa!“ ozvalo se zhůry.

Hlas poznal sice bezpečně, přesto se vylekal.

„Černouši!“ zavolal. „Kde jste?“

Domorodec seskočil se stromu a rozběhl se k němu.

„Co se stalo?“ zeptal se jej Biggles, lámající si hlavu, jak se staříkovi podařilo uniknout.

Černouš vysvětloval. Truchlivě vyprávěl, jak se vydal do pralesa pro potravu, za níž musel – jak se ukázalo naštěstí pro něj – až do koruny stromu. Strom nebyl nijak daleko od tábora, a hluk útoku dolehl až k jeho uším. Z úkrytu pak pozoroval Algyho a Gingera, jak je indiáni odvádějí do džungle. Omlouval se za to, že oba muže nebránil, ale vzhledem k tomu, že jeho jedinou zbraní byl nůž, nemohl se postavit na odpor celé tlupě indiánů. Biggles proti tomu nic nenamítal, naopak poblahopřál Černoušovi k jeho rozvaze, když zůstal v úkrytu, aby mu mohl podat zprávu.

„Předpokládám, že nemáte představu, kam ti indiáni šli,“ řekl Biggles.

Černouš zavrtěl hlavou. Prohlásil, že nemá tušení o poloze indiánské vesnice, že si však myslí, že neleží daleko. „Takže se ji pokusíme najít,“ rozhodl velitel. Černouš bez přílišného nadšení souhlasil.

Postupovali stezkou. Černouš šel první a občas se zastavoval, aby naslouchal zvukům pralesa. Trvalo to téměř dvě hodiny, než se – aniž by to tušili – dostali do blízkosti vesnice.

První známkou blízkosti osady byly výkřiky a bubnování, jenž Černouš rychle vysvětlil jako výraz oslav zajetí bílých mužů.

Postupovali dále se zvýšenou opatrností a často vyhlíželi z podrostu, ve snaze rozeznat mezi zelení vesnici. Náhle zahřměly výstřely. Donutily je, aby se kryli. Střelba však nemířila jejich směrem, což Bigglese zmátlo. Černouš mrštně jako veverka vyšplhal na strom, aby se za okamžik vrátil s nepříjemným poznatkem, že indiáni byli Bogatovými muži napadeni, rozprášeni a zajatci jsou poutáni. Všiml si, že s Algym a Gingerem je třetí běloch.

Biggles neztrácel čas úvahami, o koho může jít. Měl příliš velké starosti o Gingera a Algyho. Uvažoval co dělat, dosud však vůbec netušil, co by to mělo být.

„Kolik mužů má Bogat s sebou?“ zeptal se Černouše.

Černouš dvakrát rozevřel a zavřel dlaně.

„Dvacet...“ zamumlal Biggles.

Útok na dvacet mužů s jednou zbraní – neboť Černoušův nuž se nedal počítat – mu připadal jako více než hazardní podnik. Díky výhodě překvapení na své straně by se mu mohlo podařit dva či tři muže zastřelit, jakmile by se však strhla přestřelka, nemusel by to Algy nebo Ginger přežít. Stejně špatné bylo, že v případě neúspěchu, i když dokážou zmizet, budou mít proti sobě v budoucnu mnohem bdělejšího protivníka. Po zvážení těch neblahých okolností se Biggles rozhodl vyčkat na příznivější chvíli. Možná, že přijde po setmění.

Černouš slezl s dalšího stromu, odkud znovu pozoroval dění v osadě, a oznámil veliteli, že Bogat odvádí své muže i zajatce a všichni mizí v džungli.

„Zapálili indiánská vesnice,“ dodal.

Biggles, který předpokládal, že Bogat nějakou dobu ve vesnici zůstane, zasténa. Uvědomoval si, že útok na bandu za pochodu je předem odsouzen k nezdání. Napadlo ho jediné a zcela samozřejmé řešení – sledovat pochod Bogatovy tlupy. Vydá se s Černoušem za nimi a nespustí je ani na vteřinu z očí.

Řekl to Černoušovi, a stařík se zazubil.

„Co jiné?“ řekl. „Možnájo.“

Snadno našli vyšlapanou stezku a vydali se po ní. Měli to dost lehké. Sami se pohybovali tiše, zatímco ti, které sledovali, si s nějakým tím hlukem nedělali starosti.

Biggles samozřejmě neměl ani ponětí o směru, kterým pochodují, neboť zelený tunel džungle je obklopoval ze stran i shora, a ani zkušený Černouš dlouho nedokázal určit směr. Nakonec však jejich stezku zkřížila jiná, kterou nějak zázračně poznal. Používal ji prý, když sbíral pro Tygra chicle.

„Bogat jde do Tygrova vesnice,“ prohlásil.

„Ale ta je nahoře v horách,“ namítl Biggles.

Černouš přikývl. „Ano, massa. Půjďme k ta stará zřícenina u schody. Možná tam Bogat zůstane, možná půjde nahoru za král.“

„Jste si jist, že víte, kde jsme?“

„Ano, jist, massa.“

„Jak daleko je to odsud k začátku schodiště?“

„Cesta půl hodina – možná trochu víc, možná míň.“

„Pokud jsme tak blízko, hrozí nebepečí, že narazíme na sběrače chicle nebo Bogatovy indiány.“

„Možnájo, massa.“

„V tom případě bude lepší se zastavit a vše promyslet. Najdeme tu místo, kde se můžeme skrýt do setmění?“

Černouš kývl, uhnul ze stezky a brzy objevil vhodný úkryt.

Vyčkali v něm, až světlo tlumené klenbou stromů přejde do šera soumraku. Nikoho nespatriili a slyšeli pouze běžné zvuky džungle. Jednou kolem nich prošla puma černá jako půlnoc. Zpozorovala dva podivné hosty pralesa, mrskla dlouhým ohonem a bleskově zmizela. Biggles ocenil její plachost s velkou úlevou.

„Zlý kočka,“ zamumlal ustrašeně Černouš. „Byl to asi d'ábel!“

„Nechte toho, Černouši. Dábel nebo zlý kočka. Zaručuji vám, že pilulku, kterou bych jí poslal z téhle pušky, by ten váš čert ani nemusel zapíjet.“

„Ne, ne! Očaruje vás a vy nedokážete střílet.“

„Mohu vám slíbit, že mne ničím neočaruje,“ řekl s úšklebkem Biggles.

„Vy nevěříte na kouzlo, massa?“

„Ne, nevěřím.“

„Tak si dávejte pozor na veliký had, na anakonda! Každý ví, že očaruje člověk.“ Černouš se znovu otřásl.

„Už jsem tu pohádku slyšel, než tomu však uvěřím, musel bych to vidět,“ zabručel lhostejně Biggles.

„Když zůstanete hodně dlouhý doba v prales, možná uvidíte sám,“ zašeptal Černouš vědoucně.

Biggles se dál do rozpravy o kouzlech nepouštěl, a oba zmlkli.

„Víte, massa,“ řekl Černouš po dlouhém mlčení, „myslím, že už tu nepracují. Víte, jak jsem mluvil o skupina, co pracovala pod schodiště?“

„Ano. Myslíte, že odešli?“

„Nic neslyším. Určitě by křičeli.“

„Křičeli? Proč?“

„Až by je lidi od Bogat tloukli bič přes záda.“

„Rozumím. Jak se můžeme přesvědčit? Mám jít na průzkum?“

„Vy ne, massa,“ řekl rychle Černouš. „Já jdu. Neudělám hluk. Vy zůstaňte tady na zadek. Zjistím, co se děje.“

„Jste si jist, že mne najdete?“

„Jistě, massa. Před námi je široký pruh pampa – půjdu tam.“

„Když myslíte,“ řekl zdráhavě Biggles a Černouš se ztratil ve stínu pralesa jako vystřelený šíp.

Bigglesova samota trvala dlouho a když uplynula první hodina, začal si pilot dělat starosti. Mezitím se úplně setmělo a Biggles si přes staříkovo ujištění nebyl jist, zda ho dokáže najít. Čas potom plynul dál, Černouš se neobjevoval a letcovy starosti se změnilý ve skutečný strach. Vstal a tiše zapískal, žádná odpověď se však neozvala. Něco, nevěděl co, se pohnulo v podrostu.

Když se zadíval směrem, kterým se odebral Černouš na průzkum, zpozoroval záhadnou namodralou záři. Když pak postoupil o několik kroků vpřed, tajemství rozluštil. Byl to svit měsíce pronikající řídkou mlhou, tvořící se nad otevřenou pampou. Byla to planina, o níž stařík hovořil! Již se chystal vrátit na místo, kde se s Černoušem rozešel, neboť ho rozhodně nechtěl opustit, když jeho pozornost upoutal pohyb na okraji modravého světla. Podle tvaru pohybujícího se předmětu se mu zdálo, že rozeznává obrysy lidské postavy. Tiše a rychle se předsunul na kraj planiny, a spatřil přesně podle svého předpokladu Černouše. Nedokázal však pochopit, co tam dělá. Jeho pohyby byly velmi zvláštní. Šel pomalu pampou s rukama nataženýma před sebou a se zakloněnou hlavou kamsi do středu pláně. Choval se jako náměsíčník!

Když Biggles sledoval tu podivuhodnou scénu, ucítil zvláštní zatuchlý pach, který mu připoměl něco, s čím se setkal před zcela krátkou dobou. V tu chvíli ho přepadla náhlá předtucha hrozícího nebezpečí a potom si uvědomil, co mu ten pach připomíná! Bylo to náhlé, zdrcující poznání a Biggles pocítil, jak se mu napjaly nervy a na čele mu zaperlily krůpěje chladného potu. Místo děsu však pocítil spíše vzrušení. Snad proto, že ještě nespatriil nic, čeho by se měl obávat. V napjatém očekávání prvního náznaku nebezpečí, vykročil opatrně za Černoušem.

Stále neviděl nic, co by stálo za pozornost, s dalším postupem však jeho obavy sílily až k opravdovému strachu. Nebezpečí tu bylo, vznášelo se ve vzduchu, nebylo však v dohledu. Jediný předmět, který Biggles kromě okolního porostu viděl, byl jakýsi černý pahorek vystupující ze suché trávy. Černouš k němu kráčel pomalými, až mechanicky trhavými kroky. Biggles přidal do kroku a právě v tom okamžiku se pahorek pohnul. Z jeho středu se cosi vlnitě vztyčilo a zůstalo zdviženo a Biggles poznal hadí hlavu. Byla to však hlava takové velikosti, až úžasem pootevřel ústa.

Na okamžik dokázal jen užasle zírat, zatímco se krk a velká plochá hlava začala se skrytou elegancí vlnit. Konečně si Biggles uvědomil, co mu Černouš vyprávěl o hadím kouzlu, a do svalů se mu vrátil život.

„Černouši!“ vykřikl chraptivě.

Jeho výkřik neměl žádný účinek.

„K čertu, Černouši! Stát!“

Jenže starý muž pokračoval v chůzi s nataženýma rukama, jako by se chystal obejmout přítele.

Z Bigglesových rtů se vydral výkřik děsu, a letec vyrazil. Zastavil se ve vzdálenosti sotva deseti kroků od pahorku, v němž konečně rozeznal obrovské hadí tělo stočené do mnoha závitů, pozvedl pušku a snažil se zamířit. Po tváři mu stékal pot. Zápach nyní překrýval všechny ostatní vjemy. Cíl Bigglesovi tančil v mlze před očima, věděl však, že výstřel naslepo do těla nestvůry by všechno ještě zhoršil. Musel zasáhnout hlavu nebo nic.

Aby si zajistil přesný zásah, měl jen jednu možnost, a ihned ji využil. Přiběhl k hadu, zamířil přímo na hlavu, která se nyní obrátila proti němu, a vypálil.

Ve ztichlém pralese se rozlehl třesk výstřelu jako výzva k poslednímu soudu. Následoval divoký Černoušův vriskot. Stařík padl tváří k zemi jak dlouhý, tak široký. Nato se ozvalo zběsilé zadunění, jako by se planinou rozběhlo malé stádo slonů. Pahorek zmizel a místo něj se v trávě zavlínily nespočetné smyčky hadího těla. Jedna z nich vrazila zezadu do Bigglese a srazila ho k zemi. Pilot okamžitě vyskočil na nohy, shýbl se pro pušku, která mu při pádu vypadla z ruky, pak popadl Černouše za límec a jako prázdný pytel ho vlekl k okraji džungle. Za nimi zněl planinou drsný svištivý zvuk, jak se mohutný trup třel o zem a Biggles si vybavil, že četl kdesi o anakondě – velkém středoamerickém hadu – že i po useknutí hlavy umírá až za čtyřiaadvacet hodin!

Černouš začal skučet, Biggles zastavil a postavil ho na nohy. „Ticho!“ sykl. „Nic se vám přece nestalo.“

„Ach massa, massa, myslel jsem, že mě ten had dostal,“ sténal Černouš.

„Jdeme, ať jsme od něj co nejdál,“ zavrčel Biggles znervózněný ke svému znechucení více, než si byl ochoten připustit.

Černouš ho s častými ustrašenými pohledy přes rameno následoval na jejich původní stanoviště.

„Proč jste se motal u toho hada jako blázen?“ zeptal se zpola vztekle, zpola zvědavě Biggles.

„Neviděl jsem žádný had,“ řekl chabě Černouš. „Žádný had!“

„Tak jak jste věděl, že tam je?“

„Nevím, massa. Prostě jsem věděl, to je všechno.“

„Tak jste si za ním vyšel? Co jste měl v úmyslu – hrát si s ním na honěnou?“ vyštěkl Biggles.

„Musel jsem jít,“ bránil se Černouš. „Ten had mě volal, a já šel. Říkal jsem vám, že tenhle had očaruje člověk.“

„No, tenhle už jich moc neočaruje,“ řekl Biggles. Pochopil, že by bylo zbytečné přit se se staříkem, který byl o svém očarování skálopevně přesvědčen. K vlastnímu rozčarování měl však nemilý pocit, že na pověře by mohlo něco být. Vždyť i on sám měl pocit, který nedokázal vysvětlit rozumem.

Dosud slyšel, jak se poraněná nestvůra zmítá v pampě, věděl však, že se jí již nemusí obávat.

„Jdeme, Černouši, seberte se,“ prohlásil. „Ustřelil jsem tomu čaroději hlavu, takže už vám nemůže ublížit. Jen doufám, že můj výstřel neslyšel Bogat nebo Tygr. Je vám už lépe?“

Černouš se zhluboka nadechl. „Ano, massa,“ řekl roztřeseně. „Už je mi líp. Ale ten had...“

„Na toho zapomeňte,“ štěkl Biggles.

„Ano, massa.“

„Už jste se vracel?“

„Ano, massa.“

„Došel jste tedy až ke schodišti? Co jste zjistil?“

„Jak jsem řekl, massa. Odešli.“

„Odešli? Jak to myslíte?“

Černouš vysvětlil, že došel až k patě schodiště, kde byl v době svého zajetí nucen kopat s tlupou pracující na vykopávkách. Ty byly nyní opuštěny a na místě zůstal pouze jeden stařec jako strážce skladiště. Černouš jej dobře znal. Byl to jeden z prvních zotročených dělníků, který neměl své pány nijak v lásce. Černouš proto nijak neváhal, a ukázal se mu. Nedožvěděl se však nic než to, že všichni včetně nově zajatých bělochů odešli kopat do nově objevených zřícenin kamsi daleko nahoru po schodišti.

„Když říká daleko, vypadá to, že šli až nahoru – na planinu, kde jsme přistáli my,“ řekl přemýšlivě Biggles. „Tam jsou přece zříceniny. Kdyby šli jen do údolí, kde stojí králův dům, přece by to řekl.“

Černouš souhlasil.

„V tom případě musíme nahoru i my,“ oznámil Biggles. „Bogat nás určitě chytí,“ zamumlal smutně Černouš. „Jinou možnost nevidím. Nemůžeme tu sedět a čekat. Mohou tam zůstat celé měsíce.“

„A co letadlo?“ napadlo Černouše.

„Rozstříleli by ho na kusy. Nemůžeme tam přistát, aniž by nás zpozorovali nebo zaslechli. Ne, Černouši, obávám se, že musíme vyrazit po svých. Pokud snad nechcete, nemusíte chodit.“

„Nechci, ale půjdu,“ prohlásil kurážně stařík.

Biggles se na okamžik zamyslel. „Ještě něco. V těchto šatech bych byl příliš nápadný. Pokud bych měl na sobě něco, čím bych byl podobný všem dělníkům, mohl bych být považován za jednoho z nich. Mohou nás přece objevit. Nedal by se tu sehnat pracovní oděv jako máte vy?“

Černouše napadlo, že by mohl kalhoty získat ve skladišti. „Doufám, že nás ten hlídač nezradí.“

„Ne, rozhodně ne,“ prohlásil Černouš. „On i ostatní budou moc rádi, kdyby se podařilo zabít Tygr. Oni by se mohli vrátit k

moře. On pomůže. Obličej vám nabarvím šťáva z bobule, dostanete barva jako indián.“

Biggles se usmál. „Dobrý nápad. Do toho. Pokud tam vnikneme v noci, máme větší naději, že nás neobjeví. Trefíte ke skladišti? Nevidím ani na krok?“

„Jděte za mnou, massa. Ukážu vám,“ řekl prostě Černouš.

Vykročili. Černouš šel jistě, neprostupná temnota však jejich postup přece jen značně zpomalovala. Chvilí jim trvalo, než došli k patě schodiště, kde se ve skladišti krčil u doutnajícího ohně starý hlídač. Našel jim staré pracovní kalhoty, což byl jediný kus oděvu, který si Biggles vzal na sebe. Byl ostatně rád, že má v parném vedru džungle důvod odhodit vlastní šaty, které hlídač ukryl pod hromadu kamení. Aniž by tušil, jak se mu ještě budou hodit, přesunul pilot cigarety a zápalky do nového úboru.

Pozastavil se při myšlence na pušku, bylo mu však jasné, že ji nemůže nést, aniž by si jí někdo všiml. Nakonec se ale přece jen rozhodl vzít si ji, ačkoli ji bude muset později někde ukrýt. Pistoli si upevnil pod kalhoty ke stehnu. Černouš s hlídačem a s baterkou odešli do pralesa a vrátili se s natrhanými červenými bobulemi. Rozvařili je v plechovém límci, a když lázeň vychladla, Bigglese tou nevábnou omáčkou polili. Naštěstí neměl možnost sám sebe si prohlédnout, změna by ho patrně vyděsila. Jeho bílá kůže se zbarvila kávově.

Poděkovali hlídači a ubezpečili ho o brzkém skončení jeho otroctví. Pak se vydali na dlouhý výstup po Jákobově žebříku.

Nejprve se dostali do údolí, v němž stála vesnice. Všude kolem vládl klid, neztráceli proto čas a pokračovali dál. Pod vrchol schodiště se dostali podle Bigglesova odhadu asi dvě hodiny před svítáním.

Odbočili do úzké rozsedliny, neboť Biggles cítil strašlivou únavu.

Černouš navyklý tvrdé práci byl v lepší kondici a nabídl se, že bude na stráž, aby si Biggles chvíli zdříml. Letec tu nabídku

s radostí přijal a požádal Černouše, aby ho vzbudil při prvním náznaku svítání.

Když jím Černouš zatřásl, zdálo se mu, že sotva zavřel oči. Než usnul, vypracoval plán, který hodlal nyní uskutečnit.

„Vy zůstanete tady,“ řekl svému průvodci. „Pohlídáte jídlo a pušku, než se vrátím. Pokud nebudu zpátky do osmačtyřiceti hodin, znamená to, že mne zajali. Vy se pak snažte dostat na pobřeží, kde podáte zprávu panu Carruthersovi. Pokud půjde všechno dobře, měl bych se brzy vrátit i s ostatními. Moc se neukazujte.“

S těmi slovy se Biggles obrátil ke schodišti, a po opatrném vyhlédnutí ven se vydal k vrcholku. Postupoval nyní s největší opatrností a díky ní zahlédl muže s puškou přes rameno, sedícího asi sto stop pod vrcholem. Hlídal přístup na planinu a projít nepozorovaně kolem něj bylo zhora nemožné. Biggles proto pohledem prozkoumal útes po své levé ruce, a vydal se změřit skal k pláni. Mohl se nyní řídit vzdálenými výkřiky a občasným prásknutím biče. Otroci již pracovali. Postupoval dál, a brzy se dostal do míst, odkud měl dobrý výhled na celou náhorní plošinu.

Po jeho pravici, snad sto yardů vzdálen, seděl nad schodištěm strážný, o kterém již věděl. Ten mu v tuto chvíli nijak zvlášť nepřekážel. Přímo před ním leželo rozbořené město. Skupina mužů se oháněla krumpáči a lopatami, jiní odnášeli v koších vykopanou hlínu. Přestože před sebou viděl asi čtyřicet dělníků, neměl potíže s rozeznáním Gingera, Algyho a cizince. Jejich skupinu hlídalo šest strážných, rozestavených kolem ní po dvojicích. Byli ozbrojeni puškami. Mezi dělníky krácel obrovský indián, mávající hrozivě vyhlížejícím bičem. Nedaleko od nich dřepěl ve stínu zbořeného domu Tygr se svými dvěma bílými kumpány. Těsně za nimi postávali dva domorodci v honosných uniformách. I oni měli pušky a působili zjevně jako králova tělesná stráž. Průzračný vzduch se nad planinou v ranním slunci rychle ohříval.

Biggles ležel po dlouhou dobu zcela nehybně a pozoroval scénu před sebou. Jeho pozornost brzy upoutal obrovský stromový kaktus, napadlo ho, že by jej mohl využít jako kryt při sestupu dolů. Jakmile již bude mezi domy, mohl by se – jak doufal – dostat mezi dělníky, a navázat kontakt s Algym a Gingerem, což bylo jeho hlavním záměrem. Co udělá dál, ještě nevěděl.

Jako indiánský zvěd se odplížil ze svého vyvýšeného stanoviště a zamířil ke kaktusu.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

GINGER OBJEVIL STOPU

Když Bogat a jeho banda odváděli pralesem Algyho, Gingera a Eddieho, zajatci ani netušili, kam jsou vlečeni. Mohli si to ovšem poměrně snadno domyslet. Pokud neměl Bogat vlastní plány, pak bylo zřejmé, že je vleče k Tygrovi. Ten předpoklad se brzy potvrdil, když došli k patě schodiště. O dvě hodiny později, na smrt vyčerpaní výstupem a poštipání hmyzem, stáli tváří v tvář Králi pralesa, který na ně pohlížel s netajeným uspokojením.

Ginger se v duchu připravoval na rozsudek smrti. Neměl ovšem ponětí, jakou cenu má v tropech pracovní síla, zvláště pak bílý dělník. Vydrží sice na živu kratší dobu než domorodec, ale zase je mnohem výkonnější. S úlevou proto vyslechl rozhodnutí o jejich zařazení do skupiny otroků.

Algy si na rozdíl od zrzka uvědomoval, že je to jen o málo lepší než ortel smrti. Bez slušnější stravy, ošacení a lékařské péče tu nemohli dlouho vydržet. Podmínky byly nesmírně náročné i pro nejsilnějšího domorodce. Souhlasil však s Gingerem v tom, že pokud jsou naživu, mají naději. Věděl, že Biggles je stále ve hře a nyní si lámal hlavu tím, zda se dozvěděl, k čemu došlo. Nemohl tušit, že Černouš byl svědkem jejich zajetí.

Když za večera došli na náhorní planinu, byli v neuvěřitelně zbědovaném stavu. Dostali pouze kousek kukuřičného chleba a trochu vody, což stačilo sotva k přežití. Po příchodu je zavřeli spolu s ostatními otroky, kteří byli indiánského nebo smíšeného původu. Pach v kamenné budově, kterou jejich předchůdci úžasně rychle změnili v chlív, působil oběma letcům žaludeční nevolnost. Eddie to snášel lépe, měl cvik z pobytu v indiánské chatrči. Ale také on označil život v takových podmínkách za nesnesitelný.

Ač byli příšerně unaveni, spánek nepřicházel, a tak se znaveně skrčili v rohu a čekali na úsvit. Za rozbřesku otevřel dveře muž s bičem v ruce. Za ním stálo šest dalších s puškami. Do dřevěného koryta jim nalili břečku, která zřejmě měla sloužit jako potrava. Jejich spoluvězni se vrhli ke žlabu a jako zvířata hltali jakousi řídkou zelenou kaši, kterou nabírali holýma rukama. Oba letci ani Eddie se té sváteční snídaně nezúčastnili.

Na jídlo měli vyhrazeno pouhých několik minut. Pak byli otroci seřazeni a dohnáni k výklenku, kde dostali krumpáče a lopaty. Dál je strážní hnali do míst, kudy asi vedla hlavní ulice starobylého města. Byl zde již vyhlouben mělký příkop. Velitel stráže praskl bičem, a otroci začali rýhu v zemi hloubit a rozšiřovat.

„Co myslíš, že tu děláme?“ zeptal se Ginger, když sestupoval za Algym do výkopu.

„Nejspíš budeme natahovat telefon,“ odsekl Algy.

„Ha ha,“ ušklíbl se zrzek. „Moc vtipné.“

Mohutný indián k nim přistoupil a pozvedl bič. „Nemluvit!“ zavrčel.

Ginger vztekle zarazil krumpáč do sluncem vyprahlé hlíny a chvíli nepadlo jediné slovo.

„Tam přichází Tygr,“ zamumlal náhle Algy.

„Jednou ho roztrhnu jako hada,“ zaskřípěl zuby Eddie. „Tohle si ke mně nesmí nikdo dovolit.“

„Zdá se, že jsou jiného názoru,“ odfrkl Algy.

Ginger pokračoval v práci. Neměl jinou možnost, pokud nechtěl ucítit šlehnutí bičem na zádech.

Asi za dvě hodiny, když se napřímil, aby si vytřel pot z očí, zbystřil pozornost. Nešlo o nic zvláštního. Všiml si, že příkop vyhloubený v půdě plné rozbitých plochých kamenů křížuje základy něčeho, co kdysi muselo být velkou budovou. Dva podpůrné sloupy, ač narušené, dosud stály. Jeden z nich se nacházel malý kousek vpravo od místa, kde stál Ginger. Utkvěl

na něm pohledem. Jen na okamžik a bez zvláštního zájmu. Potom však zamrkal a podíval se znovu.

Upoutalo ho, že na sloupu jsou vyryty dvě značky a vzápětí si uvědomil, že hledí na iniciály!

Viděl dvě řádky. Spodní byla téměř vyhlazena zubem času jako starý náhrobní kámen, přesto dokázal rozeznat vyryté znaky. Byla to písmena E.C. a letopočet 1860. Ani se nemusel dlouho dívat na letopočet iniciál v horní řádce, aby pochopil, že jsou o hodně mladší. Viděl písmena L.R. a u nich byl uveden rok 1937. Gingera se zmocnilo nejasné tušení. Koutkem oka mrkl k velkému indiánovi, aby se ujistil, zda ho nesleduje. Pak se sklonil, aby se utvrdil v tom, že četl spodní řádku správně. Opřel se přitom rukama o kamennou desku celou svou vahou a deska se začala otáčet jako na čepu! Zrzek leknutím uskočil, neboť dostal strach, že se zřítí do nějaké díry. Další letmý pohled k veliteli mu prozradil, že se muž s bičem k němu blíží a dal se proto rychle do práce.

Vzduch prořízlo zasvištění biče, zrzka se však úder nedotkl. Byla to výstraha, kterou nakonec Ginger přijal docela s povděkem. Když se muž s bičem vzdálil, zašeptal k Algymu, který pracoval před ním:

„Pamatuješ se, jak Biggles vyprávěl o pokladu, který tu měl objevit nějaký Carmichael?“

„Ano.“

„Nevzpomínáš si na jeho křestní jméno?“

„Ne. Proč?“

„Pamatuješ si rok, kdy to bylo?“

„Ano. 1860.“

„Pak byl Carmichael právě tady! Právě jsem viděl jeho značku. Pracuj jakoby nic, neohlížej se!“

Ginger pootočil hlavu a promluvil k Eddiemu, který pracoval za ním.

„Říkal jste, že jste sem přijeli hledat poklad, Eddie?“

„Jistě.“

„Měli jste nějakou mapu?“

„Měli.“

„Kdo ji kreslil?“

„Chlapík jménem Roberts. Len Roberts.“

„A bylo na ní datum?“

„Jistě. Kreslil ji v roce 1937. Oč jde? Máte pocit, že kopeme poklad?“

„Jsem si tím jist,“ odpověděl Ginger. „Vidíte ten papír, do kterého civí Tygr? Vypadá jako vaše mapa?“

„Nevím, je to daleko. Mohlo by to být ono.“

„Pak tu kopeme poklad. Náš výkop vede napříč oblastí, kde měl být uložen.“

V tu chvíli byl ke Gingerově nechuti další rozhovor přerušen indiánem, který skočil do výkopu mezi něj a Eddieho.

„Hele ty, uхни z cesty!“ zavrčel Ginger v naději, že příchozí jeho slovům porozumí.

„Kopej dál,“ řekl tiše indián.

Ginger sebou prudce škubl, až mu málem vypadl krumpáč z rukou. Nebylo pochyb – ten hlas patřil Bigglesovi.

„Kopej dál!“ opakoval Biggles. „Neohlížeј se. Řekni Algymu, že jsem tady.“

Silně zmatený Ginger pošeptal neuvěřitelnou zprávu Algymu, nejdříve jej však varoval, aby nevyváděl. Pak chvíli pokračoval v práci a po očku sledoval strážné.

Ve vhodný okamžik se letmo ohlédl přes rameno a zašeptal: „Jak ses sem dostal?“

„Na tom nezáleží,“ vydechl Biggles. „Prostě jsem tady. Slyšel jsem něco o pokladu.“

„Ano, poznal jsem, že tu kopeme kvůli němu.“

„Proč myslíš?“

„Podívej se na ten sloup napravo před námi. Jsou na něm vyryty Carmichaelovy iniciály a letopočet 1860. Ty o řádek výš patří chlapovi, který nakreslil mapu, podle níž sem přilákali Eddieho. To je chlapík za tebou. Mimochodem je to jeden z těch zmizelých Američanů, o kterých nám vyprávěl Carruthers. Jeho partneri jej opustili v prelese – jsou to ti dva vedle Tygra.

Pak jej chytili indiáni, a společně nás zajal ten vrahoun Bogat. Myslíš, že nás odsud dostaneš?“

„Proto jsem tady.“

„Pak, pro lásku boží, něco dělej.“

„Spěchej pomalu,“ zamumlal Biggles, zdařile předstírající, jak se strašně lopotí. „Přemýšlím. Pokračuj, jakoby se nic nedělo.“

„Jak ses dověděl, že jsme tady?“

„Sešli jsme se s Černoušem, a on vás vystopoval. Čeká v roklí. Už nemluv, nebo ta gorila s bičem něco vyтуší.“

Chvilí bylo ticho. Jediné zvuky, které zněly kolem, byly údery krumpáčů, škrábání lopat, tiché reptání otroků a práskání biče.

Biggles zvažoval možnosti útěku ze všech stran, nakonec se však rozhodl jednat ihned. Nebyl důvod odkládat akci, neboť podmínky se do západu slunce nemohly změnit, a Biggles nehodlal trávit noc pod zámkem. Kromě toho předpokládal, že večer proběhne sčítání vězňů, při němž by nevyhnutelně došlo k objevení muže navíc.

Sykl na Algyho, Gingera a Eddieho, aby se u něj drželi blíže a on jim mohl říci vše, co je třeba, aniž by vzbudili pozornost. O Eddiem nevěděl v podstatě nic krom toho, co mu řekl zrzek, bylo však zřejmé, že vězeň bude mít stejně jako všichni ostatní zájem uprchnout. Byl tedy dalším mužem na jejich straně.

„Poslouchejte,“ zašeptal. „Budeme to muset provést rychle. Nevidím jinou možnost. Na své straně máme dvě výhody. První z nich je překvapení. Jak vidíte podle chování strážných, útok je to poslední, co očekávají. Druhou je má pistole. Je jisté, že ji budu muset použít. Není čas na přecitlivělost. A teď, co udělám já, a co chci, abyste dělali vy...“

Přiblížil se k nim muž s bičem a Biggles zmlknul a předstíral nabírání hlíny na dně výkopu. Jakmile zmizel z doslechu, Biggles pokračoval:

„Až půjdou tamhleti dva strážní znovu kolem nás, vyskočím z výkopu a pistolí je donutím odhodit pušky. Pokud neuposlechnou, budu střílet. Vy se zmocníte pušek a zahájíte palbu na ostatní strážné. Nestřílejte naslepo. Musíte si být jistí zásahem. Mohli bychom tak vyřadit čtyři muže dřív, než ostatním dojde, co se děje. Pokud mohu soudit podle svých zkušeností, tak až začneme střílet, rozutečou se.“

„A co Tygr?“ otázal se Ginger.

„Na něm v tuto chvíli vůbec nezáleží. Až se zmocníme zbraní, ustoupíme k vrcholu Jákobova žebříku. Pokud se k němu dostaneme, zbytek bude jednoduchý. Je všechno jasné?“

Ostatní včetně Eddieho přikývli.

„Tak do toho,“ zašeptal chraplavě Biggles. „Strážní se blíží. Pamatujte, že jde o rychlost.“

Oba strážní, míšenci, o nichž Biggles hovořil, kráčeli pomalu podél řady dělníků. Přesněji řečeno se podél ní loudali. Ze rtů jim visely ručně balené cigarety. Jeden nesl pušku bezstarostně v ohybu lokte, druhý měl zbraň v ponosu. Z jejich bezstarostného chování bylo zřejmé, že neočekávají potíže. Nuda z nich přímo vyzařovala a Biggles správně usoudil, že svoji práci vykonávají každodenně již tak dlouho, že s nějakým nebezpečím dávno přestali počítat. Procházeli se, pokuřovali, klábosili, a jen občas jeden z nich pohlédl letmo na dělníky. Biggles se ve výkopu skryl ještě níže, pevně uchopil pistoli a čekal s prstem na spoušti.

Vyčkal, až hlídka došla na jeho úroveň. Pak zprudka vystoupil z příkopu a zvedl ruku s namířenou pistolí.

„Zahod'te ty zbraně,“ pronesl skřípavě.

Překvapení nemohlo být dokonalejší. Chování strážných bylo až komické. Těkali očima z Bigglesovy tváře na pistoli a zpátky, zatímco se výraz jejich obličejů měnil od naprostého nechápání až po strach. Ani jeden z nich nepromluvil. Pak jeden odhodil pušku, spíše se zdálo, že mu vypadla z ochromených rukou. Druhý udělal rychlý pohyb, jako by chtěl vystřelit. Biggles ale nečekal, až se ukáže, jak to myslí vážně. Pistole

vyštěkla a výstřel zasáhl paži strážného. Puška padla na zem, a muž s jekem odskočil. Úvod akce netrval déle než tři vteřiny, načež se zapojili Algy s Gingerem. Okamžitě se chopili odhozených pušek a zahájili palbu na dvojici nejbližších strážných. Jeden se otočil kolem vlastní osy a klesl bezvládně k zemi. Druhý skočil k výkopu, klopýtl však dříve, než se do něj dostal, přičemž mu puška vypadla z ruky.

„Jdeme,“ štěkl Biggles, a vyrazil.

Čtyři prchající běloši byli již téměř u dalších dvou pušek, když ostatním strážným svítlo, k čemu došlo. Sotva dozněla ozvěna výstřelů, zvedl se divoký pokřik vězňů, připomínající štěkot psí smečky a vzápětí třeskly z několika stran další výstřely. Mířily na čtyři uprchlíky, žádný ze strážných však neměl přesnou mušku. Biggles viděl, jak klesl jeden z křičících dělníků.

Když Eddie zdvihal dvě pušky, ohlédl se a zjistil, že situace se mění. Dva zbylí strážní odběhli, ukryli se za zdmi a spustili palbu. Tygr střílel z revolveru a současně vykřikoval rozkazy. Řev, který vydával, však nepomáhal jeho ozbrojencům k přesnějšímu míření. Střelba se vyznačovala spíše rychlostí nežli přesností. Dva bílí Tygrovi pohůnci stříleli z revolverů, avšak vzdálenost byla pro přesnou střelbu příliš velká.

„V pořádku,“ zavrčel Biggles. „Spočítáme jim to.“

Jejich čtyři pušky namířily směrem, kde stál Tygr s doprovodem a výstřely zazněly jako salva. Jeden ze strážců padl, ostatní se rozprchlí do úkrytů.

„Utíkejte ke schodům,“ nařídil Biggles. „Budu vás krýt.“

Poklekl na koleno a začal ostřelovat zdi, za nimiž se skrýval Tygr a jeho tlupa. Ostatní pod ochranou jeho palebného krytu spěchali k Jakobovu žebříku.

Bigglesův plán prozatím fungoval skvěle a zdálo se, že i ústup ke schodišti proběhne bez potíží. Avšak muž, který hlídkoval u počátku schodiště, a zmizel po prvním výstřelu, se nyní vynořil znovu, a schován za balvanem zahájil nebezpečnou palbu.

Biggles předpokládal, že strážný uprchl, když však teď uslyšel jak stílí, rychle se obrátil. Pochopil, že toho muže podcenil a aniž by ztrácel čas úvahami, proč se muž vrátil, varovně vykřikl, aby upozornil uprchlíky na nové nebezpečí, hrozící jim z místa na které směřovali.

Vyrazil k nim a díky několika prudkým změnám směru doběhl k nim bez jediného škrábnutí. „Musíme si poradit s chlápkem, který brání Jákobův žebřík,“ vydechl. „Algy se mnou! Půjdeme zleva. Ostatní vpravo. Dostaneme ho z boku.“

Než však mohli svůj obchvat uskutečnit, došlo k drsnému obratu ve vývoji situace, který zhatil všechny jejich plány a Biggles konečně pochopil, proč se vrátil strážný, který uprchl z místa nad schodištěm. Muž se totiž nevrátil sám. Na nejvyšším stupni Jákobova žebříku se za ním náhle objevil Bogat a spolu s ním asi dvacet udýchaných ozbrojenců. Přehlédl situaci, rozptýlili se a zaujali za skalisky taková postavení, aby dostali schodiště pod palbu svých pušek.

Biggles zasténal. Bogat a jeho muži museli právě přicházet po schodech. Nemohl to tušit, počítat s tím, nemohl tomu nijak zabránit. Šlo o jednu z oněch nešťastných náhod, které dokáží zhatit i nejlepší plán. Postup proti dvaceti puškám se jevil jako beznadějný. Zároveň však nemohli ani zůstat na místě, kde byli. Za těchto okolností mohl Biggles vydat jediný rozkaz – rozkaz k ústupu!

„Zpátky do města!“ vykřikl. „Ukryjeme se v některém stavení, než si připravíme další postup. Držte se pohromadě. Neplývejte municí. Vpřed!“

Za stálého kličkování mezi balvany, které je chránily před stále lépe mířenými výstřely, zahájili rychlý ústup ke troskám prastarého města. Naštěstí nemuseli ustupovat daleko. Biggles zvolil skupinu kamenných domů blízko místa, kde se ještě před několika minutami oháněl zrzek krumpáčem.

„To bude stačit,“ rozhodl, a vrhl se dveřním otvorem do dočasného útočiště. Ostatní ho následovali.

„Je někdo zraněn?“ zeptal se Biggles.

Pouze Eddie byl lehce raněn na předloktí. Biggles si na ránu posvítíl a utrhl kus své košile místo obvazu.

„Lituji, chlapci,“ řekl omluvně. „Představení se nám trochu vymklo z rukou. Bohužel jsem si vybral právě chvíli, kdy Bogat se svou tlupou vycházel po schodech. Protože nevidím skrze skálu ani za roh, nevěděl jsem o tom. Přesto si myslím, že by se nám mělo podařit, udržet si ty lotry nějaký čas od těla. Aspoň tak dlouho, než vymyslíme nový plán. Střežte všechna okna, a moc nevystřkujte nosy! Uf! Nebylo to tak zlé.“

Eddie si s úsměvem stáhl rukáv přes předloktí.

„To mi povídejte,“ řekl. „Už dávno jsem se necítil tak dobře!“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

POHŘBENÍ SE SOCHOU

V prvních chvílích věnovali všechen čas rozhlížení se po Tygrovi a jeho spolku, očekávaný útok však nepřicházel. Podle zvuků, které k nim dolehly, poznali, že strážní nahnali otroky do páchnoucí noclehárny.

„Zajímalo by mne, co se tam děje,“ zamumlal konečně Ginger.

„Odhaduji, že Tygr, když ví, že jsme tady, postaví ke schodům zesílenou hlídku,“ uvažoval nahlas Biggles. „Podle jeho názoru jsme v pasti. Stačí mu dobře střežit východ, aby nás v ní udržel. Proč by měl spěchat? Ví, že tu nemůžeme dlouho vydržet bez jídla a vody. Bezpochyby náš úkryt zpovzdálí sleduje. Není si ale jist, ve kterém domě jsme se ukryli, a nehodlá útočit bezhlavě. Já bych si také nejdřív zjistil, odkud na mne obránci zahájí palbu.“

„Tys’ přišel po schodech?“ zeptal se Ginger.

„Ne tak docela,“ odvětil Biggles. „Dostal jsem se po nich skoro až nahoru, ale když jsem zahlédl strážného, obešel jsem ho a přišel jsem přes svah za zbořeninami. Tam kde roste ten veliký kaktus.“

„Tamtudy bychom se odsud nemohli dostat?“

„Možná,“ zamyslel se Biggles. „Pokud by tam nebyly stráže, šlo by to. Jenomže nevěřím, že by byl Tygr takový hlupák, aby zamkl hlavní vrata, a nechal otevřená zadní dvířka. Cesta, kterou jsem sem vnikl, je asi stejná jako ta, po které nás dostihli indiáni poté, co jsme utekli pumě. Jisté je, že snaha dostat se odsud za denního světla, by nám nic dobrého nepřinesla. Počkáme tady, než se setmí.“

Čekání se jim zdálo nesmírně dlouhé. Nad městem se rozhostilo mrtvé ticho, slunce žhnulo a vzduch se tetelil. Jediným zvukem bylo občasné zabzučení hmyzu.

Až když se stíny začínaly prodlužovat, vzpomněl si Ginger na otáčející se desku. Uviděl ji totiž z místa, kde vystřídal na stráži Algyho.

Ležela necelých dvacet kroků od něj. Ve smršti událostí, které následovaly po Bigglesově příchodu, na ni zcela zapomněl.

„Právě jsem si na něco vzpomněl, Biggles,“ řekl a několika větami vylíčil ostatním svůj zvláštní objev.

„Zní to zajímavě,“ prohodil Biggles.

„Myslíte, že by tam mohl být poklad?“ vložil se do hovoru Eddie. V té době již Biggles přesně věděl, kdo je Eddie, proč není v Chicagu u tatínka a jak se dostal mezi ně.

„I tak to může být, abych však řekl pravdu, nenapadlo mne to,“ odpověděl Biggles. „Bylo by samozřejmě příjemné najít poklad, jenomže si myslím, že nejsme zrovna v situaci, kdy bych měl chuť a čas vláčet s sebou zlato. Potřebujeme se hlavně dostat ven. Mne spíš napadlo, že by pod Gingerovou deskou mohla být chodba vedoucí do jiné části náhorní planiny. Ať je tam však co chce, měli bychom to prozkoumat.“

„Hned?“ ptal se Ginger.

„Ne. Počkáme, až se doopravdy setmí.“

„Není třeba, abychom chodili všichni,“ navrhl Ginger. „Já vím kde to je. Prozkoumám to, vrátím se a dám vám vědět, co je uvnitř – pokud tam vůbec něco je.“

„Dobře,“ souhlasil Biggles.

Nadešla noc. Měsíc dosud nevyšel, nebe však bylo jasné a hvězdy dávaly právě tolik světla, kolik ho bylo třeba k nezbytné orientaci.

„Bojím se, že bez osvětlení budeme mít potíže zjistit, co je pod deskou,“ prohlásil Ginger. „Jenže nám vzali všechny věci a nemám ani zápalky.“

„Já mám,“ řekl Biggles, když si vzpomněl, jak přemísťoval své cigarety a zápalky do kapsy montérek. „Vezmi si je, ale šetři a neškrtej nezakrytou zápalku.“

Ginger sáhl po krabíčce, protáhl se ven otvorem, který kdysi sloužil jako okno, a plížil se podél zdi ke svému cíli. Ostatní kryli jeho postup puškami. Ginger se zastavil, rozhlédl se a chvíli naslouchal.

Nevšiml si jediné známky života, všude vládlo ticho. Stál u výkopu a vklouzl do něj. Poskytl mu kryt na zbytek cesty ke sloupu s deskou. Bylo to jen několik kroků. Potíže měl vzápětí, protože v klamavém světle hvězd nenašel hned správnou kamennou desku. Leželo jich tu víc a zrzek, navzdory své jistotě strávil nějaký čas hledáním té pravé. Bylo pak vzrušující cítit, jak se deska poddává jeho váze, neboť pochopitelně netušil, co se skrývá pod ní.

Kámen se pohyboval lehce, ale pomalu. Když tlak pominul, navrátil se zpátky na místo, což byl hlavní důvod Gingerových pochybností o dalším postupu. Nijak se mu nelíbila představa sestupu do neznáma, pokud si nemohl být jist, že se bude moci vrátit. Bližší prohlídkou odhalil, že se kámen otáčí na čepu. Na tak primitivní zařízení se jednalo o mechanický zázrak. Než však sestoupil do otvoru, zajistil si návrat tím, že vložil do okraje otvoru velký hranatý kámen, který znemožnil, aby se deska samovolně uzavřela. Pak, téměř bez dechu, vstrčil do tmy ruku. Nepřekvapilo ho, když nahnátl pod sebou kamenný schod.

„Jestli je tam jeden, bude i další,“ zamručel a měl naprostou pravdu. Škrtnout zápalkou si dovolil, až když zmizel uvnitř. Než zazářila, zatajil dech, neboť neměl ponětí, co uvidí před sebou. Chtěl být připraven na všechno.

Jenomže výsledek jeho prvního pátrání, které trvalo, než zápalka zhasla, byl dost neuspokojivý. Viděl schodiště vytesané přesně a hladce do skály vedoucí rovně dolů do místnosti tak rozlehlé, že se jeden její konec ztrácel ve tmě. Nebylo tu nic než holé stěny. Sestoupil až na dno a rozškrtnl další zápalku.

V jejím světle se rozhlédl, aby si potvrdil svůj první dojem. Nacházel se v dlouhé obdélníkové místnosti, jejíž stěny, podlaha i strop byly tvořeny sedavou horninou. Na

vzdálenějším konci vedly tři nízké široké stupně na jakési pódium či oltář, na němž dřepěla ohyzdná modla. Ginger přistoupil blíž, aby si ji prohlédl ve světle třetí zápalky. Obludka na něj shlížela, a jemu přeběhl po těle chlad.

Nevěděl, kolik století nebo možná tisíciletí civí ta socha do temnoty, ale jakoby na něj dýchla silou neuvěřitelné starobylosti. Škrtl další zápalkou, avšak nic víc tu již nenašel. Neviděl žádné dveře ani průchod do další místnosti. Napadlo ho, že pokud zde poklad byl, pak je někdo předešel. Nemyslel, že by k jeho vyzvednutí došlo v současnosti, ačkoli bylo pravděpodobné, že se tak stalo po roce 1937, jinak by badatel Roberts nevyryl do sloupu své iniciály.

Byly to neveselé závěry a Ginger se rozmrzele odebral zpět k východu, vylezl ven a s nezbytnou opatrností se vrátil do domu, aby oznámil ostatním, co zjistil.

„Něco se mi na tom nezdá,“ řekl Biggles. „Pokud Carmichael nebyl prvotřídní lhář, pak poklad viděl. Stejně tak i Roberts. Kam se tedy poděl? Je málo pravděpodobné, že by se někdo dostal na náhorní planinu bez Tygrova vědomí, pokud by ovšem nepřiletěl letadlem jako my. A Tygr poklad také nenašel, jinak by ho přece nehledal. Předpokládám, že ho hledá, neboť si neumím představit, co by tu dělal jiného.“

„Moment,“ vložil se do hovoru Eddie. „V rohu té mapy bylo něco napsáno. Myslím, že to napsal Roberts.“

„Co se stalo s Robertsem?“ zeptal se Biggles zvědavě. „K čemu mu byla mapa? Proč nevyzvedl poklad sám?“

„Zběhli mu indiánští nosiči. Pokusili se jej dokonce zabít.“

„Takže on poklad nemohl odnést?“

„Jasně že ne. Byl rád, že si zachránil zdravou kůži.“

„Proč se však znovu nevrátil?“

„Zemřel.“

„Jak se k mapě dostali vaši povedení kumpáni?“

„Tvrdili, že ji koupili od Robertsovy vdovy.“

„A co ten nápis, o kterém jste se zmínil?“

„Byl to návod. Nevzpomínám si na přesné znění, bylo tam však něco o otočném kameni – pravděpodobně o tom, který našel Ginger.“

„Viděl Roberts poklad na vlastní oči?“

„Ale ovšem. Přinesl si s sebou domů zlatý pohár.“

„A ten jste viděl?“

„Ne. Jeho vdova prodala pohár po manželově smrti.“

„Hm.“ Biggles se na okamžik odmlčel. „Docela rád bych se tam podíval,“ oznámil.

„Já také,“ řekl Eddie.

„Tak pojďme všichni,“ navrhl Biggles. „Hůře než zde nám tam být nemůže, a nakonec možná zjistíme, že je to lepší úkryt.“

Pokud by se nám podařilo získat nějaké potraviny a vodu, mohli bychom tam dole vydržet třeba týden, a Tygr by si myslel, že jsme město opustili jinudy. Pojd'me. Pokud se nám tam nebude líbit, můžeme se sem vrátit. Nedělejte hluk. Půjdeme po jednom. Když se dostaneme do nesnází, sejďeme se opět tady. Gingere, ty znáš cestu, bude nejlepší, když vyrazíš jako první.“

Ginger se vrátil do podzemní prostory stejnou cestou, ostatní ho následovali. Poslední dorazil Biggles. Všude bylo ticho, podle Bigglese ticho až podezřelé. Navzdory tomu, co říkal o Tygrově vyčkávání u východu z pasti, mu připadalo nepravděpodobné, že by se ani jednou nepokusil vyštvať je z budovy, kde našli útočiště. Tygr si však jistě uvědomoval i skutečnost, že čtyři zoufalí muži vyzbrojení puškami, budou při čelním útoku velice nebezpečnými protivníky.

Když Biggles dorazil k otáčivé desce, natrhal si hrst chomáčů uschlé trávy. Než následoval ostatní dolů do tmy a nechal desku pomalu dosednout na místo, ještě jednou se rozhlédl. Jakmile byl uvnitř, zmuchlal suchou travu do víchu, vzal si od Gingera zápalky, a travu zapálil. Vzplanula jasným plamenem, jenž ozářil celý vnitřní prostor. Neviděli však nic zajímavého, o čem by již nevěděli.

Zatímco hořel oheň, nikdo nepromluvil. Bigglesovi ještě trochu trávy zbylo, protože se mu však zdálo zbytečné zapalovat ji, nechal si ji v rezervě.

„Tak, tak,“ zamumlal vsedě na spodním schodu. „Všiml si někdo něčeho zajímavého, něčeho, co by stálo za prozkoumáním?“

„Nic, co by stálo za zmínku,“ vzdychl Algy.

„Je to zvláštní,“ řekl Biggles. „Pořád nechápu, co se stalo s pokladem. Snad tu někde je.“

„Kéž bych měl tu mapu,“ ozval se Eddie. „Možná, že je na ní něco, na co jsem zapomněl. Pokud je, a Tygr by toto místo našel, pak má návod, jak postupovat.“

„Nemám nejmenší tušení, co bychom teď měli podniknout,“ řekl smutně Biggles.

Ginger vykročil podél stěny a poklepával klouby na kameny. „Zní to pevně,“ poznamenal.

„Kamenný kvádr, který váží půl tuny, bude znít pevně, i když za ním budou tři jeskyně,“ upozornil ho Biggles.

„Co tedy budeme dělat?“ zeptal se Algy. „Nevidím jediný důvod, proč bychom tu měli zůstat.“

„Nemáme zároveň jediný důvod, proč se vracet tam nahoru,“ řekl Biggles. „Nechci podkopávat vaší morálku, ale myslím si, že ať jsme v domě nebo tady, je naše možnost udržet se déle než jeden den malá. Bez jídla bychom se obešli třeba týden, neobejdeme se však bez vody. Obávám se, že dříve či později se musíme pokusit prorazit obklíčení buďto u schodů nebo skalní cestou, kterou jsem přišel. Půjdu teď na průzkum.“

„To mi připadá velmi nebezpečné,“ namítl Eddie.

Biggles se nevesele usmál. „Cokoli teď uděláme, bude velmi nebezpečné. Vystoupím ven a přesvědčím se, jestli hlídají skály. Snad se vrátím brzy. Kdyby nějakým zázrakem zapomněli horní skály hlídat, pokusíme se tamtudy proklouznout.“

„Proč nejedeme všichni?“ zeptal se Ginger.

„Protože čtyři lidé jsou nápadnější než jeden, a hluk se pak násobí čtyřmi. Ne, tohle je práce pro jednoho člověka. Nemyslím, že budu pryč dlouho. Algy, vezmi si zápalky. Možná je tu budete potřebovat.“

Biggles tápal po schodech nahoru. Když prolézal otvorem, vnikl dovnitř slabý přísvit hvězdami ozářeného nebe. Potom zapadl kámen na své místo a nastalo ticho.

V komoře dlouhou dobu nikdo nepromluvil. Zdálo se, že není co říci. Možná však, že jen všichni napjatě očekávali první signál Bigglesova příchodu. V takových podmínkách je téměř nemožné určit správně čas, když však byl Biggles pryč podle Gingerova odhadu téměř hodinu, sdělil to ostatním.

„Je pryč už dlouho,“ řekl s obavou v hlase.

„Napadlo mne totéž,“ připustil Algy. „Pokud...“

Ať chtěl říci cokoli, zůstalo to nevyřčeno, neboť v tu chvíli bylo ticho přerušeno ohlušujícím výbuchem. Za okamžik se ozval rachot a třesk trosek padajících nahoře na poklop. Znělo to jako divoké krupobití.

Ginger se natáhl na zem jak dlouhý tak široký v přesvědčení, že vše kolem se musí zřítit. Byl to čistě instinktivní čin, neboť nebyl schopen jasně uvažovat. Stejně tak i ostatní. Výbuch by je vyděsil i kdyby ho očekávali, přišel však zcela nečekaně a tak na ně zapůsobil dvojnásob silně. Zrzkovi trvalo několik vteřin, než došel k názoru, že je živ a nic se mu nestalo.

„Jste v pořádku?“ vyhrkl.

Nikdo si na nic nestěžoval, ale přiškrcené hlasy nesvědčily o příliš bujaré náladě.

„Co to proboha bylo?“ pokračoval Ginger.

„To nevím, ale zjistím to,“ odpověděl Algy a vydal se nahoru po schodech.

Po delší chvíli nepromluvil ani slovo, ale ostatní slyšeli jak vydává nezvyklé syčivé zvuky. Algy supěl námahou. „Co se stalo?“ ozval se Eddie.

„Maličkost,“ zazněl ze tmy Algyho Mas. „Buď se na tu desku zřítily nějaké skály, nebo ji výbuch zablokoval jinak. Hýbat se už nebude.“

„Chceš říci, že jsme tu uvězněni?“ zeptal se Ginger. „Přesně to chci říci,“ odpověděl Algy.

Ginger si přidřepl na kamennou podlahu. „Nelíbí se mi to,“ pronesl sklesle.

„Nemáš co skuhrat,“ řekl Algy. „Chtěl jsi dobrodružství, máš ho mít! Doufal jsem, že se ti to bude líbit! To já měl k výletu výhrady! Mně se to nelíbí!“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

BIGGLESOVI ZAJATCI

První věcí, které si Biggles po opuštění podzemní komory všiml, byl měsíc vycházející nad obzorem. Neměl čas zvažovat výhody či nevýhody toho přírodního jevu, protože když se plížil k výkopu, zahlédl stín, který se tiše odlepil od stěny polozbořeného a nyní opuštěného domu, který si vybrali za skrýš. O něco později dolehl k jeho uším tichý šum šepotu, nedokázal však přesně určit, odkud zvuk přichází. Šeptání brzy umlklo a ozval se zvuk tichých, vzdalujících se kroků. Bylo jisté, že se tam něco děje, nedokázal však zjistit co. V obavě z prozrazení ležel Biggles ještě chvíli bez hnutí a doufal, že ho sluch včas uvaruje před případným nebezpečím. Když se chvíli nic nedělo, došel k názoru, že je čas pokračovat v průzkumu.

S nastraženými očima i sluchem dosáhl Biggles nejbližší zdi. Využil toho, že vrhala hluboký stín a postupoval podél ní ke skalisku, které se rýsovalo proti hvězdám na nebi za zbořeninami. K balvanům roztroušeným u skály se dostal bez nesnází. Zastavil se a pozorně sledoval obzor, aby mu neunikl jediný pohyb, který by odhalil postavení stráží. Jeho pozornost byla odměněna, když zahlédl žhnoucí bod cigarety. Strnul. Zjistil postavení nejméně jednoho strážného, a změnil směr svého postupu tak, aby se mu vyhnul. Vtom k jeho chřípí donesl slabý závan větru mdlý pach, který ho přinutil znovu se zastavit. Zápach mu připadal povědomý, dvě, tři vteřiny mu však trvalo, než rozeznal, že cítí doutnající ledek. V téže vteřině si uvědomil, co to znamená, vztyčil hlavu, a ohlédl se, zda neobjeví zdroj nebezpečného zápachu – hořící zápalnou šňůru! V příští vteřině vyrazil kousek od něj do výše sloup ohně a téměř současně s ním zazněla dunivá exploze. Tlaková vlna ho srazila na zem. Protože věděl, co může očekávat, zůstal ležet s

rukama nad hlavou, zatímco kolem něj dopadaly kusy hlíny a kamení, a vzduch se naplnil dýmem z dynamitu.

Jakmile kamenný dešť skončil, podíval se Biggles směrem, kde zazněl výbuch. Přesně jak očekával, uviděl, že k němu došlo tam, kde stály domy, z nichž jeden jim zpočátku sloužil jako skrýš. Z jejich stěn byly nyní jen hromady rozvalin. Nebylo těžké domyslet si, co se stalo. Nepřítel, který si netroufl na přímý útok, zničil celý blok náloží dynamitu umístěnou v jednom z krajních stavení.

První Bigglesovou reakcí byla vděčnost šťastné náhodě, která je z domu vyvedla. Nepochyboval o tom, že kdyby zůstali uvnitř, byli by mrtvi. O tom byl ostatně přesvědčen také nepřítel, jak pochopil z hlučného hovoru a smíchu, který náhle zazněl ze všech stran. Strážní ze srázu opustili svá stanoviště a přidali se ke svým kumpánům k oslavě domnělého vítězství. Rozbořené domy byly v několika minutách obklopeny skupinami postav, z nichž některé stály blízko podzemního prostoru, jak si Biggles se znepokojením všiml.

Vyčkal, aby zjistil, jak budou postupovat dál, neboť na tom záležela jeho další činnost. O své přátele neměl zvláštní obavy, ačkoli tušil, že jim výbuch přivodil strašlivý úlek. V podzemí byli v bezpečí. Nevěděl, že padající kameny pohřbily pod sebou vstupní desku a znemožnily její otevření zevnitř. Jedinou obavu měl z toho, že se Algy nebo Ginger objeví nahoře, aby zjistili, co se stalo, a prozradí tajnou skrýš. Kdyby ti dva měli možnost dostat se ven, pravděpodobně by k tomu došlo. Nevědomý Biggles si úlevně oddechl, když se nic takového nestalo.

Uklidnil se a vzápětí ho napadlo, zda bandité začnou hledat těla v troskách okamžitě, nebo zda Tygr vyčká do rána. Odpověď přišla velmi rychle. Tygr začal vyřvávat rozkazy, a zástup se rozptýlil. Pokud byl Biggles schopen porozumět, Tygr své lidi pouze rozpustil, aniž by se šířil o svých dalších záměrech. U rozvalin zůstala skupina osob, pravděpodobně Tygrovi nejbližších, a nebýt jich, Biggles by se pravděpodobně vrátil nejkratší cestou do úkrytu. Skutečně s tím záměrem chvíli

vyčkával na místě. Tygr však nejevil nejmenší chuť k odchodu a Biggles se rozhodl, že využije jedinečné příležitosti a zajde za Černoušem. Ten by totiž už brzy soutěsku opustil. Biggles byl připraven sestoupit k němu, oznámit mu, co se stalo, vyzvednout si pušku a nějaké suchary, a pokud se mezitím Tygr vzdálí, vrátit se k přátelům. Považoval za možné, že svůj plán skuteční ještě před rozbřeskem.

Se zjitřenými smysly se Biggles začal plížit přímo ke kaktusu, kolem kterého se na planinu dostal. Nebyl si příliš jist, zda najde cestu, kterou mezi skalisky přišel, měl však v paměti směr, kde ležela malá soutěska nad odbočkou k Tygrově vesnici. Jakmile se k ní dostal doufal, že už nebude těžké nalézt Černouše.

Soutěsku po nějakou dobu skutečně hledal, neboť nebylo snadné udržet směr ve změti balvanů a kamenné suti. Když na ni konečně narazil, zjistil, že stojí nad místem, kde ji opustil. Nijak ho to však nezmátlo a začal sestupovat k místu, kde předpokládal, že čeká Černouš. Starého muže však nenašel. Tiše pískl, odpověď však nedostal. Znepokojeně se vydal k nedalekému schodišti.

Kdyby včas nezahlédl zálesk měsíčního svitu na hlavni pušky, mohlo dojít k neštěstí, neboť hlaveň mířila na něj.

Uskočil za skálu. „To jste vy, Černouši?“ zeptal se ostře.

„Jistě, massa, já,“ řekl Černouš s úlevným výdechem. „Málem bych vás zastřelil,“ oznámil s odzbrojující upřímností.

„Co tady děláte?“ zeptal se jej Biggles.

„Když jsem slyšel tu střelbu a výbuch, myslel jsem, že se nikdy nevrátíte. Šel bych za massa Carruthers. Už bych vyšel na cestu, kdyby tudy neprošel ten hnusný král.“

„Král?“

Černouš vyprávěl, jak se před několika minutami chystal zahájit sestup po schodišti, když uslyšel, že se někdo blíží shora po schodech. Stáhl se do soutěsky a uviděl, nebo si myslel, že vidí Tygra, který ho míjel.

„Šli s ním dva muž.“

Biggles si uvědomil, že pokud by král opustil dějiště výbuchu krátce po něm, měl dost času, aby došel až sem. Rychle přemýšlel, jak by tu novou skutečnost využil ve svůj prospěch. Pokud měl Černouš pravdu, pak Tygr pravděpodobně míří do svého bungalovu – a jen se dvěma muži! Pokud by se mu ho podařilo zajmout, byl by cenným rukojmím. Mohl by dokonce diktovat Bogatovi a jeho tlupě. Vzpomněl si rovněž, že Tygr má mapu cesty k pokladu, která byla cenná z celé řady důvodů. Kdyby krále zajal, získal by i mapu. Byla to lákavá představa, a jediné, co od ní Bigglese zrazovalo, byla obava, co si budou myslet jeho přátelé, když se nevrátí. Stále však byl přesvědčen, že se o sebe dokáže postarat. Rychle se rozhodl a vykročil ke schodům.

„Kam jdete, massa?“ zeptal se Černouš.

„Jdu do údolí zajmout krále,“ řekl Biggles.

„Vy – co?“ Černouš téměř zavrával. Nešťastně zavrtěl hlavou, avšak následoval ho věrně jako pes.

Schodiště bylo pusté kam až oko dohlédlo, a Biggles spěchal dolů, neboť čas byl významným trumfem jeho hry. Když došli nad údolí, rychle se zorientoval. Všechno bylo ponořeno do hlubokého ticha. Jedinou známkou života bylo světlo vycházející z bungalovu. S puškou v ruce vykročil Biggles přímo k němu a doufal, že pokud bude spatřen, dostane se díky svému převleku stejně k cíli.

Když se dostal blíž, zjistil, že světlo vychází z prosklených dveří místnosti, kde jeho a Gingera překvapil majitelův plazivý mazlíček. Náhle se v ozářeném obdélníku mihl stín, a Biggles poznal, že opatrný král postavil hlídku. Vnikl proto do zahrady a ukryl se za keřem. Nyní viděl strážného zcela jasně. Nesl pušku hlavní dolů. Biggles odložil zbraň a otočil se k Černoušovi.

„Musíme odstranit toho muže,“ zašeptal. „Nemáte nějaký nápad?“

Černouš se poškrábal na hlavě, chvíli uvažoval.

„Možnájo, massa,“ řekl pak a odstrčil Bigglese hloub do stínu. Potom lehce pískl.

Strážný, který dosud bděle přecházel sem a tam, se okamžitě zastavil.

„Kdo je tam?“ houkl. Černouš pískl znovu.

Zvědavost vábila strážného dál do zahrady a blíže k jejich úkrytu. Pak vystoupil Černouš do volného prostoru, kde mohl být spatřen. Strážný se zarazil, ale pokračoval v chůzi s připravenou zbraní.

„Kdo je to? Co tu děláš?“ zeptal se ostře.

„Mám zpráva,“ řekl pokorně Černouš.

„Pro koho?“

„Pro tebe.“

Když strážný uviděl, že má před sebou jen jediného domorodce, zjevně se uklidnil. Prošel kolem Bigglese a upřel pohled to šera, aby rozeznal tvář muže před sebou. Na ten okamžik Biggles čekal. Pažba jeho pistole dopadla na mužův zátylek, a strážný klesl se zachroptěním Černoušovi k nohám. Biggles zdvihl pušku, která mu vypadla, a vrazil ji Černoušovi do rukou.

„Zůstaňte tu a hlídejte ho,“ sykl, a opatrně se vydal k domu. V tu chvíli si všiml něčeho, co mu bylo dosud skryto. Prosklené dveře byly – pravděpodobně kvůli parnému vedru – otevřeny.

S puškou v ruce postoupil tiše, avšak bez zbytečného otálení, tak blízko, až viděl do místnosti. U stolu, na němž stála načatá láhev, seděli proti sobě dva muži. Jedním byl obr Bogat a druhým Chorro.

Biggles nejprve pocítil překvapení. Hned nato zklamání a pak zmatek. Kde je Tygr? Bogat měl ještě na hlavě klobouk, jako by právě přišel. Mohl se snad Černouš mylit?

Zatímco se Biggles zaobíral touto otázkou, Bogat dále hovořil, a jeho poslední slova vysvětlila celou situaci.

„Ne, král má práci nahoře,“ řekl. „Když slyšel, že jste k nám dorazil, poslal mne sem místo sebe, abych vyslechl vaše

zprávy. Pokud byste chtěl jednat přímo s ním, nebo pokud jde o něco důležitějšího, vezmu vás nahoru.“

Biggles pochopil. Černouš se ve tmě zmýlil a muž, jehož viděl sestupovat se schodů, nebyl Tygr, nýbrž Bogat. Z pobřeží dorazil Chorro, a Tygr poslal Bogata, aby s ním navázal spojení.

V duchu zuřil, protože kdyby znal pravdu, nespěchal by sem. Když však už byl zde a měl ty dva muže v hrsti, cítil, že by byla škoda nevytěžit ze situace, co se dá. Černouše za jeho omyl vinit nemohl. Stařík dělal co bylo v jeho silách. Změna situace však volala po úpravě plánu.

Biggles se stáhl do tmy, aby si vše v klidu promyslel. Zajetí důležitých králových kumpánů by nemělo být ničím náročným, co však s nimi? Byla jediná možnost, jak s nimi naložit – dostat je do Belize! To by ovšem znamenalo opustit přátele na delší čas, než původně zamýšlel. Otázkou zůstávalo, co by jim byl platný, kdyby musel sám s jedinou puškou podstoupit výstup nahoru. Naopak – pokud by zamířil k pobřeží a vše oznámil guvernérovi, mohl by mu Carruthers dát k dispozici posilu. Stihl by se vrátit někdy nazítří. Pokud Algy a ostatní zůstanou tam, kde jsou, budou mít sice hlad a žízeň, ale budou v bezpečí.

Tak se Biggles přesvědčoval, když stál ve stínu paláce a již potřetí během několika hodin se nemohl rozhodnout. Budoucí nečekané události roztříští jeho plán na kousky, to ovšem nyní netušil. Zatím cítil, že zajetím Chorra a Bogata by udělal první krok na cestě ke splnění nejdůležitějšího záměru – rozprášit Tygrův gang!

S puškou připravenou k okamžitému výstřelu vkročil Biggles do místnosti.

„Dobrý večer, pánové,“ pozdravil zdvořile. „Zůstaňte v klidu. Nemusím vás doufám upozorňovat, že pokud jen hlesnete, použiji vaše vlastní metody, abych vás uklidnil. Ruce nechte na stole.“

Oba muži na něj hleděli vytřeštěně. Ani jeden se nepohnul a nepadlo jediné slovo. Jejich poslušnost byla způsobena patrně

náhlým úlekem a tak, zatímco na něj oba překvapení besedníci tupě civěli, Biggles je rychle obešel a odzbrojil.

„Teď se půjdeme projít, pánové. Po svých. Vstaňte a vpřed! Jen bez obav. Půjdu s vámi a budu vás chránit.“

Když doklopýtali k místu, kde čekal Černouš, Biggles mu podal Bogatovu pušku, zbraň strážného odhodil do kvetoucího keře na konci zahrady, a nařídil Černoušovi, aby šel v čele průvodu směrem dolů do pralesa, kudy vedla cesta k *Tulákovi*.

Měsíc nyní svítil jasně, Biggles měl však přesto jen mlhavou představu o čase. Chtěl se dostat k patě schodiště před úsvitem, neboť věřil, že za noci tam nikoho nepotkají. Náhle si uvědomil, že to byli oni sami, kteří změnili po staletí neužívaný a tajemný Jákobův žebřík v živou cestu. Tlumeně se zasmál.

Ve skutečnosti nebylo tolik hodin, kolik se Biggles domníval, a tak nakonec u spodního konce schodiště museli chvíli čekat. Biggles nehodlal přijít o dva cenné zajatce v temnotě pralesa, kam měsíční svit pochopitelně nepronikal. Jakmile bylo dostatečně vidět i v džungli, vydal Biggles, který uzavíral průvod, rozkaz k dalšímu pochodu. Oba zajatci se zatím chovali netečně, Biggles si byl však jist, že přinejmenším Bogat se pokusí uniknout. Jakmile by zmizel ze stezky do džungle, ve které se vyznal, byl by před Bigglesovou puškou v bezpečí. Pilot proto zopakoval svou výstrahu pro případ pokusu o útěk. Mlčky postupovali dále. Když dospěli k řece, byl již bílý den.

Nyní byla výhoda znalosti cesty na Bigglesově straně. Zajatci naopak neměli tušení, kudy procházejí. Nepochybně předpokládali, že jejich vězňové rozbijí někde v džungli tábor, ze kterého by mohli uprchnout. Když se však v dohledu objevilo letadlo – přes veškerou snahu zamaskovat jej bylo viditelné – chování obou vězňů se změnilo. Pochopili, že pokud něco rychle neudělají, připraví se o poslední příležitost. Jakmile budou v letadle a brzy nato i ve vzduchu, nebude úniku.

Biggles to pochopil a zbystřil pozornost, neboť věděl, že nastal rozhodující okamžik. Byl připraven téměř na vše. Nikoli však na to, co přišlo.

Když je cd stroje dělilo sotva třicet kroků, Černouš náhle strnul. Několik okamžiků stál nehybně, mírně nakloněn vpřed a s chvějícím se chřípím jako pes, který větrí kořist. Pak pomalu otočil hlavu k Bigglesovi. Oči se mu rozšířily strachem.

Ještě když otevíral ústa, neměl Biggles ponětí, co od svého pomocníka uslyší. Cítil však blízké nebezpečí, a jeho svaly se napjaly, jak se instinktivně příkrčil. Ticho, které zavládlo, když všichni stanuli jako přimražení, bylo přerušeno zvláštním zvukem. Odkudsi zpředu se ozvalo ostré *puf*.

Bogat sebou škubl. Velice pomalu, jakoby se děsil toho, co zjistí, si zajel rukou na tvář, která zpopelavěla. Nahmatal droboučkou šipku ne větší nežli obyčejná šicí jehla. Když se jí jeho prsty dotkly, ze rtů mu unikl divoký výkřik, a Bogat se opřel o strom.

Chorro se na něj zděšeně podíval, a se zoufalým zaskučením zděšeného zvířete se bez ohledu na Bigglesovy příkazy k zastavení vrhl do pralesa.

Biggles zdvihl pušku, nevystřelil však. Nebylo třeba. Chorro sotva stačil uskočit ze stezky, když se v podrostu ozval divoký praskot, který byl vzápětí přehlušen hrůzným řevem, který náhle zmlkl.

Vše se seběhlo v neuvěřitelně krátké době. Biggles i bez Černoušova upozornění pochopil, že je napadli indiáni, patrně příslušníci kmene, jehož osadu Bogat tak nelítostně rozprášil. Nemohl pro své zajatce udělat nic. Chorro zmizel, a nebylo těžké si domyslet, jaký osud ho potkal. Bogat ležel na zemi a zmítal se v křečích, které vyvolal jed, v němž byla šipka namočena.

Černouše se zmocnila panická hrůza. Nebylo divu. Dal se na útěk zpět stezkou, kterou přišli. Biggles jej následoval, neboť jej nyní zaměstnávala také pouze myšlenka na útěk. Sotva měl čas zamýšlet se nad tím, zda bude lepší prchat zpět ke schodišti, či dostat se do letadla. Druhá možnost se mu zdála neproveditelná. Prchal za čilým Černoušem a divoké skřeky za jeho zády plašily a zvedaly do vzduchu celá hejna vřískajících papoušků.

Černouš uhnul ze stezky jako pronásledovaný králík. Biggles ho slepě následoval ani ne z důvěry v jeho orientační smysl, spíš ho vedla snaha neztratit ho z očí. Náhle si uvědomil, že se brodí bahnem, a spatřil před sebou vysoké rákosí lemuující řeku. Černouš právě odhodil pušku a jal se šplhat na strom, jehož větve rostly velice nízko. Lezl vzhůru rychle jako opice. Biggles se vydal za ním, pušku si však ponechal. Hodil si ji na záda, aby měl volné ruce.

Zdálo se mu, že Černouš poleze donekonečna. Země byla již snad sto stop pod nimi, když Černouš náhle zmizel a Biggles, šplhající za ním, se ocitl v jiném, podivném světě. Vstoupil – bez nadsázky – do nové džungle, do džungle s

vlastním rostlinným patrem, které tvořily popínavé orchideje a kapradiny spolu s obrovskými cáry visutých mechů a lišejníků.

Biggles slyšel o „patrech“ pralesa uspořádaných nad sebou, toto však bylo jeho první setkání s jedním z nich. Rozhlížel se kolem s neskrývaným zájmem. Bylo snadné vytušit, jak se rostlinné patro utvářelo. Odpadlé větve nepropadly až na zem, zachytilo je spodní větvení. Přes ně napadaly další větve společně se spoustou stébel a listů, až konečně vytvořily mocnou vrstvu. Z kvetoucích stromů napadala do tohoto podkladu semena, jiná sem zanesli ptáci. Tak se zde uchytilo rostlinstvo, které přispělo k dalšímu zhutnění podkladu, až se během desítek let vytvořila vrstva stejně pevná jako země, ležící o desítky stop níže. Měla vlastní zvířenu i rostliny. Mezi vrcholy stromů žili ptáci, proháněly se opice, krysy a spousta dalších drobných živočichů.

Z přírodovědeckého zhloubání vyrušil Bigglese Černoušův tichý šepot: „Tady se schováme.“

Biggles přikývl. Necítil se schopen, klást domorodci odpor. Začal již litovat, že se oddělil od ostatních. Napadlo jej, co asi právě dělají. Kdyby to věděl, dělal by si o ně daleko větší starosti.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

PAST A ZOUFALSTVÍ

Jestliže se Biggles domníval, že Algy s Gingerem a Eddiem sedí nečinně v podzemním prostoru a čekají na jeho návrat, hluboce se mýlil, ačkoli neměl důvod předpokládat něco jiného. Na jeho omylu to však nic neměnilo. Věci se daly do pohybu.

Vše začalo brzy po Algyho zjištění, že se kámen u vstupu následkem výbuchu zablokoval. Tak si to alespoň všichni čtyři uvěznění mysleli. Ve skutečnosti padl na vchod kus zborčeného zdiva, které padalo všude kolem. Ačkoli ve srovnání s jinými kusy nebyl tento kámen nejtěžší, náraz postačil k narušení přesně usazeného mechanismu čepu. Deska se nyní prostě nedala zevnitř vyklopit, o čemž muži uvnitř nevěděli. Pochopili ovšem, že deska, jak poznamenal Algy, „se hýbat nebude“.

Zpočátku si nedělali velké starosti, neboť předpokládali, že přijde Biggles a vysvobodí je. Když ale zaslechli nad sebou dupot mnoha nohou, Algy přece jen znervózněl. Bylo to ve chvílích, kdy se nahoře shromáždili Tygrovi bandité po výbuchu. Uvěznění muži se tiše dohadovali o dění nahoře a jejich vlastní obrazotvornost je dovedla téměř ke skutečnému obrazu zkázy, který nad nimi zavládl.

„Bud' mají dělo, přivlekli ho a ostřelovali nás, nebo ty staré domy jednoduše vyhodili do vzduchu dynamitem,“ řekl Algy.

„Doufám, že přitom nedostali Bigglese,“ zamumlal Ginger.

„V tu chvíli už byl pryč dost dlouho,“ připomněl Algy. „Měl by stihnout zmizet.“

„Musíme počkat, až se vrátí.“

„To bychom museli v každém případě,“ připomněl Algy. Čas plynul a Biggles se stále nevracel. Hluk rozléhající se nad jejich hlavami ztlchl.

„Neměl by už být zpátky?“ bručel Ginger. „Je hrozné sedět tu a nic nedělat.“

„Souhlasím. Už tu měl dávno být,“ zavrčel Algy. „Pokud by šlo všechno podle plánu, seděl by tu s námi. Začíná to vypadat, jako by něco nevyšlo.“

„Co s tím můžeme udělat?“

„Nic. Nemám nejmenší tušení, co s tím. Vy nemáte nějaký nápad, Eddie?“

Eddie zavrčel hlavou. „Ne. Ale musel jsem se úplně zbláznit, když jsem se dal umluvit k takové cestě párkem podvodníků,“ řekl znechuceně. „Co si posvítit zápalkou a prohlédnout vstupní desku? Snad se nám podaří zjistit, co se stalo.“ Stále seděli potmě.

„Ano, to bychom mohli,“ souhlasil Algy. „Se zápalkami však musíme šetřit – už nám jich moc nezbývá.“

„Jak je možné, že vždycky, když je jich nejvíce potřeba, nikdo nemá zápalky?“ poznamenal trpce Eddie.

„Postarám se, aby se mi to už nikdy nestalo,“ prohlásil zrzek. „Než vyrazím na další výlet, nechám si udělat speciální pás pod košili. Bude mít kolem dokola spoustu kapes a v nich budu nosit všechno to, co jsem neměl, když jsem to nejvíce potřeboval. Určitě zápalky, elektrickou svítilnu, kapesní nůž se všemi druhy čepelí, pár tabulek čokolády, provázek...“

„Několik bomb, jehlu, nitě, nůžky a Tommy gun,“ zavrčel Algy. „Škoda, že tě to nenapadlo dřív. Přestaň fantazírovat. Držme se raději při zemi. Já škrtnu zápalkou a ty se připrav na kontrolu.“

Rozškrtnl zápalku a světlo je zprvu oslnilo. Když si na něj jejich oči zvykly, pozorně si prohlíželi desku. Neshledali však nikde známky poškození. Když zápalka zhasínala, vyrazil Eddie divoký výkřik, vyskočil a málem při tom povalil Gingera. Zápalka zhasla.

„Co se děje? Proč tak ječíte?“ vyštěkl Algy.

„Ono to zmizelo?“

„Zmizelo? Co mělo zmizet?“

„Ta socha.“

„Zbláznil jste se? Kam by se poděla?“

„Říkám vám, že zmizela,“ trval na svém Eddie. „Podíval jsem se tím směrem. Už tam není.“

„Zapal další, Algy,“ řekl nervózně Ginger. „Nezamlouvá se mi představa, že se kolem mne motá nějaký bůžek.“

Algy ve spěchu všechny zápalky rozsypal, a trvalo mu chvíli než je posbíral. Zrzek nadsakoval netrpělivostí.

„Dělej, proboha,“ zavrčel.

Rozsvítila se další zápalka, a všichni se podívali směrem, kde stál indiánský bůžek. Stačil jediný letmý pohled aby poznali, že Eddie měl pravdu. Socha zmizela.

Zvědavost zlákala všechny tři, aby vykročili k záhadnému úkazu, než však ušli polovinu cesty, zápalka zhasla. Přesto viděli dost, aby si domysleli, co se stalo.

„Zapal další,“ naléhal Ginger.

„Nemůžeme je tak rychle vyplýtvat,“ bouřil se Algy.

„Počkej chvíli. Utrhnu kus z košile,“ navrhl zrzek.

Ozval se praskot trhané látky.

„Výborně, dělej!“ pobídl mladík Algyho. „Doufám, že ten hadr chytne.“

Vzplanula další zápalka, a Ginger zapálil kus látky, který držel v rukou. „Tak je to lepší,“ řekl, když se oheň rozhořel.

Nyní bylo přesně vidět, k čemu po výbuchu došlo. Exploze byla zjevně silnější, než se všem zdálo, neboť na stěnách i stropě bylo vidět několik prasklin. Ty však uvězněným mužům nevadily. Jejich pozornost upoutala jiná změna. Zpočátku sice nedokázali pochopit, co se stalo s bůžkem, když však přistoupili blíže, zjistili, že ji otřes vychýlil vpřed. Naklonila se a odhalila pravidelný otvor, v němž byla původně usazena.

Algy vystoupil na podstavec sochy, aby se dostal k objevenému otvoru, sotva se však sochy dotkl, naklonila se ještě víc, takže ztroskotanci pochopili, jak funguje. Socha představovala jakési dveře ovládané na podobném principu jako vrchní vstupní poklop. Kamenný útvar byl tak dokonale vyvážen, že jím pohnul sebemenší tlak a socha zas zapadala do otvoru ve skále tak dokonale, že by bez otřesu způsobeného

výbuchem nikdo nic neobjevil. „Začíná to být zajímavé,“ zamručel Algy.

„Na to vezmi jed,“ prohlásil nadšeně Ginger. „Pojďme dál. Podíváme se, co je uvnitř.“

„Ty máš světlo, jdi sám,“ vyzval mladíka Algy.

„Proč se hádat? Půjďme všichni,“ namítl Eddie. Ve chvíli všichni tři stanuli v temném otvoru. Ginger držel hořící látku tak, aby plamen osvětloval prostor co možná nejdále. Jako zdroj světla měl kus hořící látky velice daleko k dokonalosti, přesto však žlutavý čadící plamen ozářil tři široké schody vedoucí do další nízké a dlouhé místnosti s jakýmsi hromadami srovnanými v pravidelných rozestupech na podlaze. Místnost zdobil jediný kus nábytku – zvláště vyřezávané křeslo.

„Zdá se, že tu není nic, co by stálo za námahu,“ prohlásil Ginger zklamaneč, když pomalu sestupovali se schodů.

Když zrzek došlápl na spodní stupeň, zdálo se mu, že se pod jeho vahou pohnul, a mladík uskočil s výkřikem leknutí. Světlo zhaslo. V místnosti se současně rozlehlo duté, tupé zadunění.

Algyho nemusel nikdo pobízet, aby znovu zapálil látku. Na první pohled se nezdálo, že by se v místnosti cokoli změnilo. Až když se Eddie ohlédl, upozornil ostatní na svůj nález. Vstupní otvor zmizel. Bůžek se vrátil zpět na své místo.

„Když jsem byl kluk,“ řekl smutně Eddie, „maminka mi říkala, že mě moje zvědavost jednou zabije. Mám dojem, že se nespletla. Pokud nezjistíme, jak s tou obludkou pohnout zpátky, máme tady nadosmrti postaráno o ubytování.“

„Co kdybychom se tu nejdřív porozhlédli, než začneme hledat cestu ven,“ navrhl Algy. „Možná jste si toho nevšimli, ale ta socha zapadá do podstavce jako píst do válce. Přesně stejné je to s venkovní deskou. Jak je potom možné, že je tady čerstvý vzduch? Podívejte se na světlo. Myslíte si, že by tak hořelo, kdyby nebyl tenhle prostor nějak větraný?“

„Máš pravdu,“ souhlasil Ginger, a usedl do křesla.

V okamžení se ocitl na zádech, protože křeslo se pod ním rázem zhroutilo. Nezlomilo se – rozdrotilo se jako troud.

„To křeslo tu stálo děsně dlouho,“ řekl pomalu Eddie.

Ginger se s kýčáním usadil na hromadě rozsypané po podlaze. Pod jeho vahou se prach sypal dál a zazněl kovový zvuk. Ginger nabral hrst prachu z hromady do dlaně a ovládl jej vzrušení. Neřekl ani slovo, otočil však užaslý obličej k ostatním a nechal drobné věci, které držel v ruce, dopadnout na podlahu. Ozval se zvonivý cinkot.

„Pro lásku boží,“ vydechl Eddie. „To je kov.“

Ginger se hystericky rozesmál. „Jen si to potěžkejte,“ vyjekl. „Víte jaký kov? Je to zlato!“

V okamžení byli všichni tři na kolenou a prozkoumávali nález. S úžasem zjistili, že nejde o mince, nýbrž o mimořádně zajímavou sbírku drobných rytých předmětů. Algy zabořil ruce do hromady a vytáhl na světlo pohár ve tvaru brambory.

„To je ten poklad,“ řeld přiškrceným hlasem, právě když zhaslo světlo. „Bohužel je nám teď úplně k ničemu, ale je hezké vědět, že tu opravdu je. Utrhni další kus z košile,“ přikázal. „Zkusíme najít východ z téhle pasti.“

Ginger poslechl, a všichni se vrátili ke schodům, kde začali podrobně prohlížet zadní stranu bůžka. Pokoušeli se ho vychýlit, a když neuspěli, zkusili hrubou sílu. Bezvýsledně. Viděli sice mezery, vyznačující obrysy otvoru, socha se však nepohnula ani o píd.

„Ztrácíme čas,“ řekl malomyslně Eddie.

„Tomu nevěřte,“ opáčil Ginger. „Staří kněží, nebo kdo tuhle hračku vymyslel, by určitě nezapomněli na možnost otevřít komoru zevnitř. Je v tom nějaký trik. Jen na něj přijít.“

„Pokud měli tolik filipa, aby vymysleli past jako je tahle, pak se můžete vsadit oč chcete, že hledání toho triku nám zabere dost času,“ řekl Eddie. „Dovnitř a ven mohli jen zasvěcení.“

„Rád bych věděl,“ poznamenal Algy, „odkud se bere ten čerstvý vzduch. Skálou procházet nemůže.“

„To je pravda,“ souhlasil Eddie. „Někde tu musí být otvor. A řeknu vám ještě něco. I kdyby tu otvor byl, vzduch by nemohl proudit dovnitř, pokud bychom byli pod úrovní země.“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Ginger. „Samozřejmě, že jsme pod úrovní země. Šli jsme přece po schodech dolů.“

„Pokud by sem stavitelé skrýše nenamontovali ventilátor, což je samozřejmě naprostý nesmysl, pak tvrdím, že vzduch přichází z místa pod námi,“ řekl Eddie. „Nejsme prostě v uzavřeném sklepe, ale v prostoru, který připomíná komín!“

„Myslím, že máte pravdu,“ souhlasil zamyšleně Algy. „Jestliže se nám podaří objevit větrací otvor, budeme chytřejší.“

Odstoupili od zablokovaného vstupu a začali ohledávat stěny nového vězení. Všechny kamenné kvádry však zapadaly tak přesně jeden do druhého, že se jejich úkol zdál beznadějným. Eddie obrátil pozornost k podlaze, a poklekl, aby ji prohlédl zblízka.

„Musíme si uvědomit, že starobylé národy měly sice skvělé techniky, jejich možnosti však byly omezeny pouze na jednoduché mechanismy,“ řekl. „Měli jen primitivní představy o hydraulice a pákách a nakloněných rovinách, takže...“ Přerušil vědecký výklad, lehce vyjekl a následovalo tlumené zadunění.

Algy se tam otočil a klečící zrzek vyskočil na nohy. Pak se podívali jeden na druhého.

„Hej! Eddie!“ vykřikl do prázdna Ginger.

Neozvala se žádná odpověď.

Zrzek se užasle obrátil k Algymu. „On... on zmizel!“ zasípal. „Myslíš, že jsem slepý?“ zavrčel Algy jedovatě, což svědčilo o jeho nervozitě. „Kde asi stál, když zmizel?“

„Nevím,“ zavrtěl Ginger hlavou. „Prohlížel jsem si podlahu v koutě u zdi.“

„Dobrá. Jen klid. Podlaha je zaprášená. Když zjistíme, kde je setřený prach, našli jsme místo, kde si zahrál na schovávanou.“

„Doufám, že se mu nic nestalo,“ zamumlal Ginger.

„Pravděpodobně se hrabe na druhé straně někde pod podlahou a snaží se dostat zpátky,“ prohlásil Algy, vzal Gingerovi z ruky smotek látky, který víc čadil než hořel a sklonil se k podlaze.

„Tady je to,“ řekl. „Kromě otisků v prachu, vidím u té desky širší mezery než u ostatních.“

„Snad se vyklápí jako ta nahoře,“ napadlo Gingera.

„Musí to tak být. Žádnou z těch mezer by Eddie neprostrčil ani malíček!“ odpověděl Algy. „Ano, je to tak,“ pokračoval rychle. „Prach z téhle desky zmizel. Pravděpodobně napadal do díry, nebo co je to vespod, společně s Eddiem. Začínáme tomu přicházet na kloub. Určitě jde o přenesení váhy na jedno místo. Vsadil bych se, že je umístěno někde na okraji desky, třeba tady... Hrom aby do toho!“ vyjekl. „Pozor!“

Kámen se náhle začal vyklápět a mluvka Algy klouzal dolů tak rychle, že ho Ginger tak tak stačil chytit za nohy. Jeho hlava, ruce i ramena již zmizely v otvoru a nebýt duchapřítomného zrzka, zmizel by v díře celý Algy. Vytáhl ho jak velkou rybu zpátky na podlahu, kámen dosedl zpět na místo a opodál dohoříval odhozený kus košile.

„Ouvej,“ řekl Ginger. „A je po díře.“

„Nelam si s tím hlavu,“ zazubil se zachráněný Algy. „Poznali jsme jak na to. Nemám chuť padat někam po hlavě. Uděláme to ještě jednou, ale pomalu. Protože se to zavírá samočinně, bude lepší desku něčím zapřít, jinak se nedostaneme zpátky.“

Ginger přešel k jedné z hromad pokladu a vrátil se s kouskem podobným hůlce či žezlu. „Tohle by na zapření desky mělo stačit,“ řekl.

„Skvělé,“ kývl Algy. „Zasuň to do otvoru, až se kámen pohne. Jakmile bude mezera dost široká, hodíme dovnitř zápalku, abychom zjistili, jak je díra hluboká.“

Zjistili, že hloubka prostoru pod deskou nepřesahuje šest stop a první co tam viděli, byl Eddie ležící bez hnutí na podlaze. Nejevil známky vědomí.

Algy skočil za ním. Neměl jinou možnost. Původně sloužil k tomu účelu dřevěný žebřík, ten však nyní připomínala jen hromada zpráchnivělého dřeva na dně. Zatímco Algy křísil Eddieho, Ginger zjistil, že nově objevený prostor nemá téměř nic společného se sklepními místnostmi, ve kterých se pohybovali dosud. Připomínal spíš uměle vytvořenou jeskyni s hrubě opracovanými stěnami. Všiml si také silného tahu chladného vzduchu.

„Jak je mu?“ zavolal shora.

„Má pěknou bouli na čele. Musel přistát na hlavě. Po nárazu ztratil vědomí, nezdá se mi ale, že by to bylo vážné.“

„Je to místnost, nebo tunel?“

Algy zdvihl zápalku a rozhlédl se. „Tunel,“ odpověděl. „Měl bys jít dolů. Zablokuj ale desku, abychom se v případě potřeby mohli vrátit.“

Ginger skočil do prohlubně. „Počkej! Zrovna mě něco napadlo,“ poznamenal.

„Něco moudrého?“

„Jestliže se vrátí Biggles a bude nás hledat v té první díře, začne si dělat starosti, co je s námi.“

Algy rozšafně mlaskl. „Obávám se hochu, že to bude muset bez nás nějakou chvilku vydržet,“ řekl.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KULOMET V AKCI

Zrzkovy obavy byly zatím zbytečné. Biggles byl dosud na míle daleko. Seděl v lesním hnízdě mezi nebem a zemí a přemítal, co dělat dál. Černouše, jako pravého domorodce, zajímalo pouze přímé nebezpečí. Byli to indiáni, jejichž smích, halekání a pokřik, sem nahoru doléhal z neveliké vzdálenosti.

„Jsem rád, že si za terč vybrali Bogata, a ne mne,“ zavrčel Biggles.

„Znali Bogat. Lovili ho dlouho. Vy jste pro ně indián.“

Biggles kývl. Bylo to skutečně nejpravděpodobnější vysvětlení. Nepociťoval sebemenší lítost nad osudem surového vraha Bogata či Chorra, který se ho pokusil zákeřně zabít. Oba dostali jen to, co si zasloužili. Náhle dostal nápad.

„Dá se po tomhle podkladu chodit?“ zeptal se.

„Jistě, massa.“

„Nehrozí nebezpečí, že se propadneme?“

„Ne,“ prohlásil přesvědčeně Černouš. „Je to hodně mnoho silná země. Unese třeba deset muž!“

„V tom případě bychom mohli v cestě k letadlu pokračovat tudy. Řeka nám poslouží jako vodítko.“

Černouš zavrtěl hlavou. „Ne. Když půjdeme, papoušek prozradí indián, kudy jdeme. Lepší je počkat. Indián brzy odejde.“

„Nezničí naše letadlo?“

„Bojí se příliš, než aby se k letadlu přiblížili,“ zašklebil se Černouš. „Možná si myslí, že je to nový veliký Bůh.“

Biggles si tím nebyl tak jist, spolehl se však na domorodcův úsudek. Uvědomoval si, že stařík nakonec strávil většinu života mezi indiány a měl by tedy jejich zvyky znát.

„Věděl jste, že tu jsou indiáni?“ zeptal se, zatímco čekali. Vzpomněl si, jak Černouš vyděšeně strnul, když indiáni odhalili jejich přítomnost. On sám si v té chvíli nevšiml ničeho.

„Jistě, massa.“

„Jak jste to poznal?“

„Ucítil jsem je,“ řekl Černouš prostě.

Biggles přikývl. Byl již ochoten věřit všemu.

Záhy se ukázalo, že Černouš odhadl situaci správně, neboť pod nimi po stezce prošel zástup indiánů kráčejících husím pochodem za naprostého ticha. Jakmile zmizeli v zeleném houští džungle, oznámil Černouš, že je možné postupovat dál. Neslezl rovnou dolů, držel se vrcholků stromů a Biggles jej následoval. Brzy se k nim přidalo hejno pestrých papoušků i opice, a ačkoli tito obyvatelé pralesa zachovávali bezpečný odstup, jejich řev byl nesnesitelný. Narušitelé jejich království jim zjevně nepadli do oka, a dávali svou nelibost hlučně najevo.

Na několika místech zely v podkladu patra otvory. Obvykle se nacházely blízko kmenů stejně jako ten, kterým se dostali nahoru. Černouš dbal, aby se od nich drželi stranou. Nakonec však jeden z nich zvolil. Chvilí podupával, aby se ujistil, že má pod sebou pevnou větev a vykročil k otvoru. Pokynul rukou, a Biggles ke své nezměrné úlevě spatřil naznačeným směrem *Tuláka*. Nebyla na něm vidět jediná stopa poškození.

Sestup nebyl jednoduchou záležitostí a Biggles vydechl, když konečně stanul oběma nohama na pevné zemi. S očima pozorně upřenýma do podrostu a s puškou připravenou k výstřelu spěchal ke stroji, který objevil k jeho velké spokojenosti ve stejném stavu, v jakém ho zanechal. Nechal Černouše na stráž, shodil z letounu maskování a připravil ho ke startu.

„V pořádku, Černouši, na palubu,“ zavolal unaveně, neboť vyčerpání, nervozita, nedostatek spánku a vlhké vedro se na něm již začínaly silně projevovat. Byl unavený, hladový a žíznlivý, a také hrozně špinavý.

„Kam poletíme, massa?“ zeptal se s obavou v hlase Černouš.

„O tom zrovna přemýšlím,“ přiznal se Biggles. Jak se blížila chvíle odletu, zaváhal. Měl dvě možnosti. Hlavním cílem pro něj byli ohrožení přátelé. Nemohl se zbavit nutkavého pocitu, že je opustil v nouzi. Navíc si připouštěl, že i oni mají o něj strach. Algy s Gingerem by jistě souhlasili s jeho postupem, kdyby ovšem věděli, co se stalo. Nedokázal si však představit, jak by se k nim dostal zpět před příchodem noci. Kromě toho mu stejně jako nejrozumnější připadalo zamířit k pobřeží a sdělit Carruthersovi, k čemu došlo. Možná mu poradí. Pokud ne, byl Biggles rozhodnut, vrátit se a vést válku s Tygrem na vlastní pěst.

„Poletíme dolů po řece,“ řekl Černoušovi, když se konečně rozhodl.

„Dobrá,“ uklidnil se domorodec. „Po řeka.“

Pilot nastartoval, vzlétl, a nemohl se zbavit pocitu úžasu nad tím, že konečně něco funguje tak, jak má. Zpola očekával, že mu selžou motory. Po celý let poslouchal jejich zvuk tak úzkostlivě, jako málokdy předtím, neboť si představoval, jaký osud by potkal jeho přátele, kdyby vypověděly službu.

Motory se však chovaly ochotně a poslušně a Biggles v duchu děkoval nebesům, když spatřil moře. Během dvaceti minut stanul tvář v tvář zastupujícímu guvernérovi.

Carruthers se na něj podíval a potřásl hlavou.

„Řeknu vám, že nevypadáte nejlíp,“ řekl soucitně. „Potřebujete nutně koupel a...“

„Jistě,“ přerušil ho Biggles. „Já vím. Potřebuji řadu dalších věcí, nemám teď ale čas se o ně starat. Musím si pospíšet. Moji přátelé nevědí, že jsem tu, já bych ale raději informoval nejprve vás, jak se věci mají. Mezitím byste mi mohl sehnat něco k jídlu, co říkáte?“

Carruthers poslal sluhu pro pití a sendviče, které Biggles spořádal, zatímco líčil poslední vývoj událostí.

„Dobrý Bože! Vy jste si ale užili,“ nevěřícně kroutil hlavou zastupující guvernér, když Biggles skončil. „Co mám udělat?“

„Abych řekl pravdu, sám nevím,“ přiznal se Biggles. „Myslel jsem, že byste mohl další postup navrhnout vy. Pracujeme ostatně pod vašim velením, a nerad bych se dopustil přehmatu.“

„Musíme zachránit vaše přátele a toho Američana, a pokud to bude možné, zatknout Tygra.“

„Nemám námitky,“ řekl Biggles. „Současně vyřídíme i ty dva podvodníky, Warrena a Schmitta. Za to, že opustili Rockwella v džungli, si zaslouží provaz. Problém je v tom, že nemohu být na dvou místech současně. Nejsem zvyklý žádat o pomoc, ale v tomto případě by mi byla více než příjemná.“

„Myslel jsem si to,“ usmál se Carruthers.

„Vážně?“

„Na jeden den nechám úřad úřadem a pomohu vám. Ted' už mi v tom nic nezabrání. Co byste navrhoval?“

„To je řeč!“ prohlásil Biggles. „Jde o to, že nejsem schopen být současně na obou koncích toho pekelného schodiště. Ten Tygr královský postavil na horním konci schodů stráž, aby nás polapil. Pokud bychom měli pár mužů dole pod schody, mohli bychom polapit my jeho. Kdybychom totiž na náhorní plošině přistáli s celou armádou, seběhnou po schodišti do pralesa a zmizí. Kolik mužů pro akci můžete uvolnit?“

„Deset nebo dvanáct – domorodé policisty, pochopitelně. Jsou to však spolehliví chlapíci.“

„Máte kulomet?“

„Mohl bych je jím vybavit.“

Biggles rychle přemýšlel. „Dva spolehliví chlapi s kulometem mohou udržet spodní konec schodiště proti celé armádě. Další tři nebo čtyři stejně vyzbrojení muži by se mohli znenadání objevit na pláni, a dorazit zbytek Tygrovy bandy. Tři muži tam již jsou. Když vyložím z letadla většinu zásob, mohu přepravit na místo deset lidí včetně sebe. Mělo by to stačit. Přistaneme na řece tam, odkud jsem dnes startoval. Necháme

tam Černouše, velitele policistů a dva střelce s kulometem. Černouš bude sloužit jako průvodce. Ukáže mužům, kam umístit kulomet, aby ovládli spodní část schodiště. Vážně byste do toho šel také?“

„Jistě.“

„Výborně. Vy, já a čtyři muži pak znovu odstartujeme z řeky a přistaneme na planině. Vyrazíme k podzemní prostoře, o které jsem vám vyprávěl. Musíme dostat ven mé přátele. Pak nás bude devět, a to by mělo stačit. Až Tygr uvidí vás, pochopí, že hra končí a stáhne se ke schodišti. Jeho tlupa jej bude následovat. Pak je dostaneme do křížové palby, a pokud není úplný šílenec, musí se vzdát. Věřte mi, že to schodiště není pro obranu nejvhodnější místo.“

„Zní to dobře,“ přikývl Carathers. „Kdy vyrazíme?“

„Čím dříve, tím lépe. Jak rychle budete připraven?“

„Za hodinu.“

„Dobrá. Natankuji, vykoupu se a sejdeme se za hodinu u stroje. To znamená ve třináct hodin. Pokud všechno půjde podle plánu, měli bychom být na planině do pěti. Budou nám zbývat zhruba dvě hodiny do západu slunce.“

„Dobrá,“ souhlasil Carnithers.

O hodinu později se plně naložený *Tulák* ztěžka rozeběhl po hladině, pomalu se vznesl a zamířil proti proudu řeky. Carruthers s puškou na kolenou seděl na nouzovém sedadle vedle Bigglese. Vzadu v kabině seděla malá bojová jednotka, pro jejíž členy to byla zároveň první cesta letadlem.

Biggles se nesnažil stoupat příliš vysoko a s velmi přetíženým letadlem by se mu to ani nepodařilo. Sledoval tok řeky, aby mohl v případě nouze bezpečně přistát.

Konečně se v dohledu objevilo místo mezipřistání, zákrut řeky, kde našli smrt Bogat a Chorro. Biggles opatrně posadil *Tuláka* na hladinu. Vystoupili čtyři muži – Černouš, seržant a dva řadoví policisté. Kromě osobních zbraní si nesli kulomet Vickers. Jejich úkol jim Biggles vysvětlil před odletem. Pod Černoušovým vedením měli zaujmout postavení pod

schodištěm tak, aby jej byli schopni pokrýt palbou. Měli zadržet každého z Tygrových lidí, který by se pokusil sejít dolů.

Biggles se za nimi díval, jak postupovali pralesní stezkou, a pak s odlehčeným strojem znovu odstartoval a zamířil k náhorní planině.

Snažil se představit si, k čemu dojde, až přistane. Odhadoval, že Tygr a jeho bílí společníci vyjdou z předpokladu, že přiletí sám a ten omyl by je měl přijít dost draho. Příliš mu nezáleželo na tom, zda na ně Tygr zaútočí, nebo se pokusí o útěk. Největší starost měl nyní o včasné vysvobození Algyho, Gíngera a Eddieho z jejich podzemního vězení.

Vzdušná vzdálenost mezi úpatím schodiště a náhorní planinou byla krátká. Biggles neztrácel čas kroužením, neboť věděl, že při přistávání nenarazí na překážky. Vysunul podvozek a zamířil k místu, na které docela obstojně posadil letadlo již při předchozí příležitosti.

„Řekněte svým mužům, aby byli připraveni okamžitě opustit letadlo, jakmile se zastaví,“ řekl Carruthersovi. „Pravděpodobně se hned dostaneme pod palbu, snažte se proto co možná nejrychleji použít kulomet. Nemyslím si, že mu Tygr bude dlouho čelit.“

„To nechte na mně,“ odpověděl klidně Carruthers.

Když Biggles nalétával na přistání, viděl muže vybíhající z trosek města a mnoho tváří obrácených k obloze. Zdálo se, jako by přilet letadla způsobil všeobecné ohromení. Z dálky však bohužel nedokázal rozeznat jejich velitele.

Podvozek se dotkl země. Stroj mírně nadskočil a zpomaloval. Biggles vykopl směrovku a současně přidal plyn, takže se stroj stočil ke skále, která měla posádce posloužit jako vhodný kryt. Jakmile *Tulák* zastavil, vypnul pilot motory, popadl pušku a vyskočil na zem. Ostatní se vyřítili za ním. Prach kolem letounu již vířily první kulky. Policisté pod Carruthersovým velením zaujali palebné postavení ve skalách, kde umístili kulomet.

V tu chvíli se k letadlu řítíl asi tucet Tygrových mužů v čele se samotným Tygrem. Když však kulomet zazpíval svoji rachotivou a ničivou píseň, zachovali se přesně tak, jak předpokládal Biggles. Obrátili se na útěk, kterým se však dva z nich již nestačili spasit. Biggles zasáhl střelou z pušky třetího a vyskočil.

„Vpřed! Jdeme pro ně,“ zavelel.

Nyní však dostaly události nečekaný obrat, který Bigglese zaskočil. Ve výkopu pracovali zotročení dělníci. Biggles si jich všiml během přistávacího manévru, nevěnoval jim však pozornost. Až teď pochopil, že si zbídačelí muži uvědomili, že osvobození je na dosah ruky. Téměř všichni to byli domorodci z pobřeží, a pravděpodobně poznali sněhobílou Carruthersovu uniformu. Jeden jako druhý vyskočili z výkopu jak na povel, a s divokým řevem zaútočili na své věznitele, přičemž použili svých pracovních nástrojů jako zbraní. Biggles viděl, jak mohutný indián s bičem klesl pod deštěm ran krumpáči a lopatami. Ti, kdo útok přežili, včetně Tygra, zamířili ke schodišti, pronásledováni rozzuřeným davem. Někteří prchající v zoufalé snaze o co nejrychlejší ústup zahazovali pušky.

„Co se to proboha děje?“ křikl Carruthers.

„Vypadá to, jakoby se Tygrovi otroci rozhodli zbavit vás velení,“ odpověděl chmurně Biggles.

Masakru, který následoval, nemohli zabránit, neboť byli od místa boje vzdáleni dobrých dvě stě yardů, a otroci se hemžili mezi nimi a prchajícími. Biggles se tam rozběhl ve snaze ušetřit životy, bude-li to jen trochu možné, a rozhodnut dostat se co nejdřív ke vchodu do podzemí.

Těsně předtím, než doběhl k běsnícímu davu, naskytla se mu hrůzná podívaná. Pět či šest svalnatých domorodců, kteří byli o něco rychlejší než ostatní, dohonilo na pokraji schodiště Warrena a Schmitta. Pronásledovaní muži začali vřiskat, jakmile se jich zmocnily ruce pronásledovatelů. Ti je vlekli dolů ke schodům. Carmthers, který také vytušil, k čemu se schyluje, vykřikl, mohl si však ušetřit dech. Chvilku nebylo vidět nic než

klubko zápasících postav. Pak se od něj oddělili dva běloši, kteří se za zoufalého zmítání a řevu řítili do děsivé prázdnoty. Padající muži zmizeli z dohledu a jejich vrískot slábl, jak se blížili ke dnu propasti.

Biggles nechal všechno na Carruthersovi. S nepříjemným pocitem spěchal k poklopu, a poprvé měl možnost spatřit následky výbuchu. Okamžitě pochopil, že jeho přátelé musí být uvězněni uvnitř.

Mávl na hlouček bývalých otroků, kteří vzrušeně poskakovali vedle výkopu, a požádal je, aby odklidili trosky ze zasypaného poklopu. Jakmile se ukázala deska, zatlačil na ni. Vchod se pomalu otevřel.

„Hej vy tam!“ zavolal do tmy.

Nedostal odpověď.

Biggles cítil, jakoby se mu zastavilo srdce. Sešel po prvních schodech, škrtl zápalkou a zvedl ji nad hlavou. Jeho obavy se však potvrdily. Vnitřní prostor byl prázdný. Ochromeně tam stál, dokud mu zápalka nepopálila prsty.

„Haló!“ vykřikl hlasem, který jakoby náhle ochraptěl.

Neozval se nikdo.

Pomalou, neschopen věřit vlastním očím, vystoupil na čerstvý vzduch.

Přistoupil k němu Carruthers. „Co se děje?“ zeptal se, když si všiml výrazu v Bigglesově tváři. „Zmizeli,“ řekl Biggles hluše.

„Zmizeli?“ opakoval nevěřičně Carruthers. „Kam by se mohli z téhle černé díry vypařit?“

Biggles pokrčil bezmocně rameny. „Mne se neptejte,“ řekl hořce. „Nejsem jasnovidec.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

ÚNIK PŘED PAVOUKY

S tím, kam se poděli Algy, Ginger a Eddie, si mohl Biggles lámat hlavu velice dlouho a k poznání by nedošel. Kamenná soška zapadla zpět na své místo a protože si nahoře již nikdo nehrál s dynamitem, nedošlo k dalšímu otřesu. Bůžek neměl důvod, aby se samovolně vyklonil. Biggles, který dosud neměl zkušenosti se záluďnými nápady starých stavitelů a vynálezců, získal dojem, že jeho přátele pohltila zem.

Eddie se probíral z otřesu po pádu velmi dlouho. Jen filmoví hrdinové se po úderu do hlavy vzpamatovávají během pár vteřin a navíc Algy s Gingerem omdlelému příliš nepomohli. Neměli nic, čím by ho křísili a nejvíc jim chyběla voda. Mohli udělat jenom to, že se k němu posadili, třeli mu paže a ovívali obličej. Mezitím se dohadovali, zda by ho neměli přenést hlouběji do jeskyně. Zdálo se jim totiž, že podzemní prostor, do něhož se dostali, se táhne daleko a doufali, že by někde níže mohli narazit na vodu. Ztratili také jakýkoli pojem o čase a ani nevěděli, zda je venku den či noc.

Konečně Eddie po několika bolestných stenech otevřel oči. Jak se mu vrátilo vědomí, jeho stav se výrazně zlepšoval, a za chvíli byl na tom do té míry dobře, že se vzmohl na dotaz, co se s ním stalo. Sám se upamatoval jen na to, jak lezl po podlaze a hledal východ z pasti.

„Našel jste východ,“ řekl mu Algy s černým humorem. „A když jste ho objevil, hned jste do něj vletěl. Přistál jste na hlavě.“ Eddie se posadil. „Kde to jsme?“

„Prosil bych snazší otázky,“ odpověděl unaveně Algy. „Až vám bude lépe a budete schopni vstát, pokusíme se to zjistit. Nemá smysl se vracet, musíme proto zkusit cestu vpřed.“

Ginger až dosud udržoval malý ohniček postupným spalováním kousků své košile a vedle mihotavého světla byl výsledkem trvalý úbytek jeho šatstva.

Konečně Eddie nejistě vstal, zatímco Ginger bezmyšlenkovitě trhal celý zbytek košile na cáry, které jim měly posvětit na cestu. S dosti pochybnou pochodní pak vykročil za ostatními. Algy, podpírající Eddieho šel první.

Chvíli to šlo jako po másle. Jeskyně, hrubě opracovaný úzký tunel, se stáčela dost příkře dolů. Byla vysoká právě tak, aby jí bylo možno kráčet vzpřímeně a zdálo se, že pokračuje až do středu země. Náhle se však rozšířila v jakousi podzemní katedrálu. Od stropu ohromného skalního chrámu visely jako píšřaly varhan obří stalaktity a mířily na stalagmity, které se tyčily zespodu ode dna. Voda tu byla! Všude znělo její pravidelné odkapávání a ten zvuk působil v temném chrámu přírody děsivě.

„Kam jsme se to dostali?“ zeptal se Ginger s posvátnou úctou, a rozhlížel se kolem.

„Vápenec,“ řekl Algy. „Je mi divné, kde se tu bere. Na povrchu jsem vápenec neviděl.“

Zrzek vykročil vpřed, prudce však uskočil.

„Co se ti děje?“ zeptal se Algy.

„Zhouplo se to se mnou.“

„Jak to myslíš – zhouplo?“

„Tak jak to říkám. Podklad se houpe. Neunese mne.“ Algy postoupil kupředu a vyzkoušel si dno katedrály sám. „Máš pravdu,“ řekl. „Zdá se, že jsme narazili na nějaký zatracený močál.“

„Já dál nejdu,“ sykl Ginger.

„Okamžik,“ přerušil je Eddie. „Přes ten močál musí vést cesta. Jinak by stavitelé neměli důvod dlabat celou tu jeskyni.“

„To zní rozumně,“ souhlasil Algy. „Nevidím tu však žádnou lávku.“ Opatrně došlápl špičkou boty do bláta. „Ale copak to tu máme? Buď je pod povrchem kámen nebo skála.“

Zkusil si to i Ginger. „Tady také,“ ohlásil. Natáhl nohu dál dopředu a našel další kámen. „Eddie měl pravdu. Je tu chodník z kamenů, a patrně ho zaplavilo bahno. Zkusíme se po něm dostat na druhou stranu.“

„Hromská práce!“ zamumlal Algy, když za ním vykročil. „Nejsem z toho vůbec nadšený. Co si o tom myslíte vy, Eddie? Zvládnete to?“

„Řekl bych, že ano,“ odpověděl Eddie, opírající se při postupu o stěnu. Náhle prudce odtrhl dlaň. „Po té stěně teče voda. Určitě se shromažďuje v nějaké skalní dutině, ale ve skále jsou trhliny, kterými protéká až sem.“

„Voda!“ zajásal Ginger. „Co se takhle napít? Mám v hrdle jako na poušti. Měla by být studená a čistá. Podrž to!“ řekl a vrazil Algymu do ruky čadící hadr. Sám nastavil dlaně a napil se.

„Báječné,“ pochválil si, napil se podruhé a pak si opláchl ruce i zaprášené tváře. Eddie ho napodobil a jako poslední se osvěžil Algy.

„Pohádka!“ jásal Eddie. „Cítím se mnohem lépe. Podívejte! Tady se jeskyně zužuje.“

Pokračovali dál. Zrzek, který opět převzal hořící hadr, šel v čele. Několikrát se vinou chybného kroku dostal do potíží. Jednou šlápl mimo chodníček a noha se mu zabořila až po koleno do bahna. Algy mu rychle pomohl zpátky, jenže v narušeném bahně kolem nich se něco událo a na povrch vystupovaly se sykotem veliké bubliny. Praskaly a za nimi stoupaly na povrch další.

„Fuj! Ohavné svinstvo,“ zamumlal znechucený Ginger, který se kopáním pokoušel zbavit nohu větších kusů bláta. „Měli jsme si vzít plynové masky,“ dodal ve snaze zlehčit situaci.

„Myslím, že máte pravdu,“ navázal na jeho žert Eddie, jenomže to myslel docela vážně.

„V čem mám pravdu?“

„S plynovými maskami. Začíná se mi točit hlava. Ten bahenní plyn není nejzdravější. Pokračujte rychle dál, ale hlavně znovu nezapadněte, nebo ho uvolníte ještě víc.“

Gingera nikdo nemusel dvakrát pobízet k většímu spěchu, a brzy jim s radostným výkřikem oznámil, že kameny začínají vystupovat z bahna. Jakmile viděli na chodník, postup se značně zrychlil, a záhy stanuli v dalším rozlehlějším prostoru, jehož velikost se však nedala srovnávat s krápníkovou katedrálou.

Ginger se otočil a zdvihl primitivní pochodeň tak, aby ozářila co největší prostor. Ohlédl se k podzemnímu močálu.

„Řekněte mi, co to může být?“ zeptal se nejistě. „Ten stín tamhle. Jako by se k nám něco blížilo.“

Ostatní se otočili a uviděli, jak se k nim přes močál skutečně blíží velký temný stín. Divné bylo, že nepostupoval stále stejnou rychlostí. Zdálo se, že chvílemi zrychloval, pak se zastavil, a po vteřině znovu vyrazil vpřed.

„Páni! To se mi vůbec nelíbí,“ řekl Eddie. „Co by tady mohlo způsobovat stíny?“

„To není stín,“ hlesl Algy. „To je něco... něco živého. Zdá se mi, že to je nějaký velký hmyz. Ano, to je ono. Podívejte se! Ted! Vypadá to jako vodní pavouci. Jak se těm velkým příšerám říká? Tarantule? Jejich kousnutí je prý jedovaté.“ Při posledních slovech se otrásl hnusem.

Nečekali, až je první pavouk přesvědčí o pravdivosti Algyho tvrzení, otočili se a uháněli pryč.

Poté, co hbitě urazili další kus cesty, se Ginger ohlédl přes rameno. „Jsou kousek za námi!“ vyjekl. „Blíží se!“

Klopýtali dál. O cestě zpět nemohlo být řeči.

„Až budeš příště vyrážet někam za dobrodružstvím, zlatíčko, jeď si sám,“ vztekle zavrčel Algy.

Otvor, kolem něhož běželi, zahlédl Ginger spíše šťastnou náhodou. Nikoho nenapadlo, že by zde mohli narazit na odbočku, neboť jeskyně pokračovala dál. Zrzek však v běhu mrkl stranou, a zahlédl mdlý našedlý přísvit. Zpomalil.

„Co je to?“ vykřikl.

Druzí dva se zastavili a podívali se naznačeným směrem. Na okamžik zavládlo ticho.

„To je denní světlo!“ zařval Algy.

Vyrazili k otvoru. Algy k němu doběhl jako první, a zklamaně vykřikl. Zjistil, že světlo proniká škvírou dlouhou přes jeden yard, ale širokou pouze několik palců. Uniknout by tudy mohla jediné myš. Venku se jako úzký namodralý proužek zjevil nebeský azur. Štěrbina byla nepochybně dílem větru a tropických dešťů, které po dlouhá tisíciletí útočily na skálu.

Ginger s dohořívajícím hadrem v ruce pohlédl nazpět, a zalapal s hrůzou po dechu. Několik velikých pavouků bylo vzdáleno sotva deset yardů od nich.

Algy je zahlédl také, a v čirém zoufalství uskočil od nich dál ke skále u objevené trhliny. Ani ho nenapadlo, že by mohl škvíru rozšířit, ale ve tmě odhadl špatně vzdálenost a narazil do stěny vahou celého těla. Následný průlom ho proto zastihl naprosto nepřipraveného. Zapraskalo to, tenká skalní stěna se pod nárazem těla otrásla, vzápětí pukla a v podobě hromady drobného šterku se vyvalila ven. Algy rozhodil paže, pokusil se něčeho zachytit, jenže čeho se dotkl, sypalo se dál a Algy letěl ven! Doslova z jeskyně vypadl!

V příští chvíli se řítíl svahem dolů a zoufale se snažil pád zmírnit. Sráz nebyl vysoký, ale o to příkřejší. Před ním i za ním se sypala lavina kamení. Cítil blížící se konec.

Když dopadl nohama na pevnou zem, nemohl uvěřit svému štěstí. Teprve nyní poznal, že přistál na schodišti.

Po obou stranách vedla úzká římsa a když ho vzápětí zasáhl větší padající kámen do zad, málem přepadl přes její okraj. Kámen ho srazil na stezku tak, že mu nohy visely nad propastí. Zoufale je stáhl zpátky a osud pušky, která mu vypadla a řítila se do hlubiny, mu byl zcela lhostejný.

V otvoru nad Algym se v té vteřině objevil ustrašený zrzkův obličej. Ginger měl hrůznou podívanou z první ruky. Kromě toho spatřil něco, čeho si Algy nevšiml. Když vzhlédl po schodišti vzhůru, uviděl, že po něm kdosi kvapně sestupuje. Zrzek se tam nemusel dívat dvakrát, aby poznal, kdo jim míří v ústrety. Byl to Tygr! Ginger varovně vykřikl.

„Tady! Chyť to!“ křikl, a nechal k Algymu po svahu sklouznout svou pušku.

Jenže pavoučí štvance v jeskyni vrcholila a vedle zrzka se ve skalním okně zjevil Eddie s očima na vrch hlavy. „Pryč!“ vyjekl. Jsou tu!“

Ginger se ani neohlédl. Bez váhání následoval svou pušku a sklouzl dolů ke schodišti. Eddie dopadl těsně vedle něj a málem ho srazil přes okraj římsy. V okamžiku, kdy se dostali k Algymu, mířil již jejich kamarád puškou na Tygra, který se k nim řítí dolů po schodech. Nebyl ozbrojen, o to víc však řval, aby mu hned uhnuli z cesty.

Nikdo z bludné trojice nemohl tušit, k čemu došlo na náhorní planině a ani na okamžik je proto nenapadlo, že se z krále stal pouhý štvanec. Předpokládali, že na ně narazil buď náhodou, pro Tygra šťastnou, anebo záměrně, což jim bylo zcela nepochopitelné. První domněnku jen potvrdil dav řvoucích indiánů a míšenců, který se vzápětí vynořil za ohybem stezky o kus výše. Nikoho z trojice nenapadlo, že by indiáni mohli Tygra pronásledovat.

Když Tygr spatřil namířenou hlaveň pušky a odhodlané tváře tří mužů, zarazil se. Ohlédl se přes rameno, jako by čekal,

kdy mu přijdou na pomoc jeho pohůnci. Situace vypadala vážně.

„Ustupte!“ vykřikl Algy. „Ustupte a řekněte těm lidem, ať se nehýbají! Jinak vás zastřelím!“

Zdálo se, že Tygr nerozumí. Vykřikl cosi buď španělsky nebo jakýmsi místním dialektem a pak udělal něco zcela nečekaného. Pohlédl na trojici, potom na křičící dav a poté stočil zrak k útesu. Než kohokoli z přihlížejících napadlo, co má v úmyslu, vrhl se kočičím skokem na úzkou skalní římsu nad schodištěm. Zázračně se tam zachytil a vydal se k otvoru, z něhož vypadl Algy a jeho dva přátelé.

Algy se nejprve domníval, že se Tygr chce dostat nad ně, když však pochopil, co zamýšlí, varovně vykřikl. Tygr buď nerozuměl nebo rozumět nechtěl. Zmizel v otvoru.

Z dohledu byl jen jedinou vteřinu. Vzápětí se opět vynořil a s divokým řevem tloukl kolem sebe ve snaze setřást černé chlupaté pavouky, které však měl na těle jako přišpendlené. Zdálo se, že pro boj s hmyzem zapomněl kde stojí, a bylo jen zákonité, že se ve skalním okně neudržel. Ztratil rovnováhu a zřítíl se dolů. Neměl Algyho štěstí. V letu se přetočil a dopadl tvrdě hlavou na schodiště.

Ginger chvíli ohromeně hleděl na nehybného muže a snažil se srovnat si v duchu události minulých několika vteřin. Jako ve snu viděl, jak Algy štitivě odkopl hbitého velkého pavouka, a otrásl se odporem. Pak si vzpomněl na Tygrovy muže, vzhlédl ke schodišti nad sebou a uviděl ke svému úžasu, že se všichni zastavili. Jeden z mužů stál kousek před ostatními a zrzka upoutal jeho sněhobílý tropický oblek. Zamrkal a znovu vzhlédl.

„Asi jsem se zbláznil,“ zamumlal.

Pobledlý Algy se k zrzkovi prudce otočil. „O čem to mluvíš?“ vyštěkl.

„Je to Carruthers, nebo mám vidiny?“ ukázal Ginger.

Algy strnul. Unaveně si přejel dlaní čelo. „Jistě, že je to Carruthers,“ odpověděl. „A když je tady on, nemůže být daleko ani Biggles.“

„Vůbec nic nechápu,“ zabručel zmateně Eddie.

„Zatímco jste padl na hlavu, venku muselo dojít k podivuhodným věcem,“ řekl Algy.

Carruthers zamával paží na pozdrav, a vykřikl: „Na co tam čekáte? Pojd'te nahoru. Hledáme vás už bůhvíjak dlouho. Je po všem, pánové.“

Algy se zpitoměle otočil ke Gingerovi. „Slyšel jsi to?“ zeptal se nevěřícně. „Prý je po všem...“

„Po čem?“ bezradně se rozhlédl chvějící se zrzek, jehož nervy se znovu začaly hlásit o svá práva.

„Pojd'me to nahoru zjistit,“ navrhl Algy.

Pomalou stoupali schodištěm. Carruthers šel vzhůru před nimi a pak slyšeli jak nahoře křičí. Ve chvíli, kdy dosáhli vrcholku, stál tam Biggles s rukama založenýma v bok.

„Na co jste si to u všech hromů hráli?“ zeptal se příkře.

„Hráli!“ odfrkl vztekle Algy. „Hráli? Sršíš vtipem.“ Nakvašeně se zasmál.

„Říkal jsem vám, abyste počkali, až se vrátím.“

„To bychom udělali, kdyby někdo nahoře nedováděl s dynamitem.“

„Co se stalo s Tygrem?“ zeptal se Biggles.

Algy mu vše vylíčil. „Nesou ho sem nějakí dělníci,“ uzavřel.

„To nám ušetřilo spoustu starostí,“ kývl Biggles. „Pojd'me jim naproti. Chci tu mapu. Měl by ji mít v kapse.“

„Pokud chceš mapu kvůli pokladu, už ji nebudeš potřebovat,“ řekl lišácky Ginger.

„Proč?“

„Už jsme ho našli,“ ušklíbl se zrzek. „Proto!“

Biggles vytřeštil oči. „Tak za tím jste se hnali? Mohlo mě to napadnout. Pojd'te mi ho ukázat.“

„Ukážeme ti poklad, až nám ukážeš něco k jídlu a kus mýdla,“ slíbil Algy.

„To je slušný obchod,“ usmál se Biggles. „Pojďte, myslím, že se něco najde pro všechny.“

Vykročil zpátky k letadlu, a Carruthersovi přenechal další řešení situace na náhorní planině.

Zbytek příběhu je jednoduchý.

Před jídlem se tuláci podzemím, jako dobře vychovaní chlapci, pořádně umyli. Vyprávěli při tom své pohnuté zážitky z posledních hodin a pak se vrátili do podzemí. Nezdržovali se hledáním skryté pružiny, která ovládala sochu, a uvolnili vchod sochory. Vynesli poklad na světlo, kde ho bylo možné snáz ocenit a kde ho na závěr Carruthers prohlásil za majetek britské koruny.

Ukázalo se, že cennosti nalezené v jeskyni mají mnohem větší cenu, než jakou jim letci přisuzovali, neboť obsahovaly skvostné drahokamy, převážně rubíny a smaragdy, kombinované se zlatem. Šlo o mimořádný nález, protože téměř všechny skvosty byly jedinečnou ukázkou umění původních obyvatel tropické Ameriky. Většina věcí z pokladu putovala proto později do muzeí, a nálezci pak obdrželi pozoruhodný podíl z ceny v hotovosti.

„Pomilováníhodná částka,“ řekl tehdy zrzek, když pohlédl na šek.

Po ocenění pokladu byly skvosty naloženy do *Tuláka*, který je měl přepravit na pobřeží. Protože svůj úkol dokončili, odletěli do Belize i všichni tři letci. Na palubu přibrali Carrutherse a Krále pralesa, který se dosud neprobral z bezvědomí. V bungalovu zastupujícího guvernéra pobyli do doby, než bylo uzavřeno úřední šetření celé akce. Soud je na základě vyslechnutých svědeckých výpovědí zprostil případných obvinění v souvislosti s úmrtími spiklenců, a dostalo se jim i neoficiálního blahopřání k úspěšné likvidaci gangu, který byl hanbou kolonie. Pocit ze záslužné a do konce dotažené práce

vyvážil všechny útrapy posledních dnů. Tygr na soud teprve čekal. Byl obviněn z vícenásobné vraždy a dalších zločinů, o kterých poskytli svědectví osvobození indiáni. Letci nevyčkali na soud s tyranem, o jeho závěrech však nepochybovali.

Po vyřízení nezbytných formalit se Eddie, který se marně pokoušel přesvědčit ostatní, aby odcestovali s ním, vrátil do Spojených států. Černouš byl oceněn odpovědnou funkcí v řadách místní policie. Pak se Biggles, Algy a Ginger znovu nasoukali do *Tuláka*, a konečně pokračovali v turistických toulkách, spokojeni s výsledkem své zastávky v zapomenutém koutě britského impéria.

PŘIPRAVUJEME: **BIGGLES – POLICEJNÍ HLÍDKA**

OBSAH

Biggles potkává starého přítele
Nečekané setkání
Černouš vypráví a Ginger dostává lekci
Návštěvník a záhada
Nepřátelský útok
Stezka vedoucí do neznáma
V tygřích spárech
Algy otvírá klec
Mokré nebezpečí
Všechno se mění
Had
Ginger objevil stopu
Pohřbeni se sochou
Bigglesovi zajatci
Past a zoufalství
Kulomet v akci
Únik před pavouky

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES V DŽUNGLI

z anglického originálu BIGGLES IN THE JUNGLE
Edice Hrdinové vzdušných bitev 30

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Petr Barč

Překlad Pavel Kaas

Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec

Pod lázní 12, 140 00 Praha 4

jako svou 676. (106.) publikaci

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,

Český Těšín, Střelniční 54

ISBN 80-855773-81-3